STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 3, Numărul 2, 1997

În acest număr: Pag.

Totul împotriva creştinismului 1
Noi regulamente 6
Victoria socialismului în lume 8
Din nou despre Internet 14
Era electronică 20
Afacerile sunt afaceri - Încheiere 33
Cu astfel de tratament, nu-i nevoie de boli 33
Moartea şi învierea AZT-ului 36
Măsluirea AZT-ului 39
Prea puţin, prea târziu? 47
Pornind la război 52
O dezbatere măsluită 57
Cenzura în mass-media 63
Cenzura în ştiinţă 67
Refluxul 70
Învăţăminte 71
Cercetare ştiinţifică desfrânată 74
Postscript la Internet 79

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 3, No. 2, 1997

TOTUL ÎMPOTRIVA CREŞTINISMULUI

> Our job is to give people not what they want, but what we decide they ought to have - treaba noastră nu e să le dăm oamenilor ce ne cer, ci ceea ce noi decidem că trebuie să primească (Richard Salant, fost preşedinte la marea reţea de televiziune americană *CBS News*).

Suntem obişnuiţi cu persecutarea creştinismului în imperiul roşu; doar Marx şi Engels, apoi Lenin şi Stalin, marii învăţători bolşevici, spuneau clar în propriile lor cuvinte că religia trebuie eradicată şi interzisă (dar numai religia creştină; căci Marx era satanist - vezi *Introducere în politica contemporană,* p. 15). Dar eradicarea planificată şi dirijată central a creştinismului în lumea "liberă" pare mai greu de crezut celor care judecă superficial. Lumea îşi închipuie că schimbarea Statelor Unite dintr'o naţiune creştină într'una atee şi apoi într'una satanică este o evoluţie firească care are loc în timp. În realitate, eliminarea creştinismului este o acţiune talmudică finanţată masiv de plutocraţie şi organizată cu stricteţe în planuri de lungă durată cu ajutorul guvernelor "libere" din occident.

Creştinismul este sub atac pe trei planuri: infiltrând structura bisericii cu agenţi care o demolează din interior (vezi *Cine atacă Biserica Catolică*); despărţind-o de credincioşi, a căror minte este formată în şcolile de stat astfel încât să devină atei şi apoi satanişti din cea mai fragedă copilărie; şi prin atacuri directe împotriva bisericilor tradiţionale care nu s'au lăsat corupte şi nu propagă doctrine false ca a lui Teilhard de Chardin. Astfel, bazat pe statisticile mincinoase despre

sexualitatea umană care pretind că 10 % din oameni sunt homosexuali (în realitate sunt homosexuali doar în jur de 1 %), se preconizează o nouă lege care să apere "drepturile" acestei "minorităţi asuprite homosexuale" de a avea acces la absolut toate grupurile umane. Conform acestei noi legi, o biserică ai cărei salariaţi (preoţi, secretare, oameni de serviciu) nu sunt homosexuali declaraţi şi activi în proporţie de 10 % este pasibilă de pedeapsă pentru că violează drepturi civile. Ca un preludiu la această legislaţie, în 1993, Dr. Robert Isay, preşedintele unui comitet al Asociaţiei Americane a Psihiatrilor format anume pentru legitimizarea homosexualităţii, a declarat, citat în *The New York Times*, că **toţi cei care consideră că copulaţia homosexuală este un act de perversiune trebuie pedepsiţi cu severitate.** Cei care preferă copulaţia normală sunt cei bolnavi psihic, după părerea Asociaţiei Americane a Psihiatrilor (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Ianuarie 1997, p. 9).

Homosexualii au voie să facă orice în public, dar creştinii n'au voie să facă nimic. La 24 Iunie 1991, Curtea Supremă a Statelor Unite a decis că este ilegal ca un preot să binecuvânteze sau să se roage la orice ceremonie de absolvire din orice şcoală publică. Oraşul Zion din Illinois avea un sigiliu vechi de 100 de ani care conţinea o cruce şi cuvintele "Dumnezeu e Domn". Deşi 90 % din locuitorii oraşului şi-au exprimat dorinţa să-şi păstreze acest sigiliu, el a fost eliminat. În Decembrie 1991 un monument din San Diego, California, a fost distrus conform unui ordin judecătoresc pentru că conţinea o cruce. Monumentul fusese ridicat pe o proprietate particulară care fusese donată oraşului San Diego cu condiţia ca monumentul să rămână neştirbit - condiţie călcată în picioare de zelul împotriva crucii. Într'o şcoală din judeţul Orange din Florida un copil din clasa 4-a primară şi-a adus Biblia la şcoală ca s'o citească în pauze. Învăţătorul i-a confiscat-o şi l-a pedepsit. L-a pus la colţ cu faţa la perete şi după încheierea orelor copilul a fost interogat cu severitate de către director care l-a ţinut apoi la arest toată ziua pentru crima lui. La Tulsa, Oklahoma, un alt copil de clasa 4-a primară a încercat să se roage înainte de un examen. A fost interogat de director şi pedepsit să scrie de 100 de ori "n'am să mă mai rog niciodată la şcoală". Oraşul San Jose din California nu tolerează ca de Crăciun să se vadă creşe cu pruncul Isus şi Fecioara Maria, dar a cheltuit o jumătate de milion de dolari pentru un monument ridicat zeului aztec Quetzalcoatl ale cărui altare au fost udate de sângele a zeci de mii de sacrificii umane în America. La inaugurarea monumentului, primarul a spus că

adorarea lui Quetzalcoatl are "elementele care ridică conştiinţa umană pe un plan superior". În Chicago, Illinois, drepturile negrilor au prioritate - câtă vreme se mulţumesc să fure, să violeze, să asasineze, să distrugă; dar dacă vor cumva să fie creştini sau oameni onorabili, atunci nici negrii nu mai au drepturi în Chicago. Primăria a închis 30 de biserici casnice din cartierul South Side, majoritatea ale negrilor, şi a interzis construirea a 12 biserici noi, căci, chipurile, stricau organizarea în zone a oraşului (*ibidem*, p 10).

Dar mijloacele de luptă împotriva creştinismului includ nu numai nedreptăţi şi abuzuri care par legale ci şi abuzuri evident ilegale. Astfel, un bătrân arestat şi pus în cătuşe pentru că oferea trecătorilor literatură religioasă a fost pus în libertate - căci nu exista nici un pretext legal împotriva lui - de-abia după ce a fost maltratat şi umilit. La fel, doi predicatori de pe stradă din New York au fost arestaţi, deşi unul din ei predicase acolo timp de zece ani. Au fost şi ei eliberaţi ulterior, căci arestarea lor fusese ilegală, dar umilirea a rămas. O şcoală din centrul Statelor Unite a fost dată în judecată pentru că permitea să li se doneze de către alţii Biblii şcolarilor care le cereau - donaţii care decurseseră neîntrerupt în ultimii 41 de ani. În North Carolina i s'a interzis unui pastor să folosească o clădire pentru piesa lui de teatru, pentru că era despre Naşterea Domnului; dacă ar fi avut alt subiect piesa s'ar fi putut folosi clădirea. Elevilor creştini li se interzice să-şi anunţe întrunirile în publicaţiile lor (*ibidem*).

Dar zelul părintesc al guvernului nu se limitează la golirea capului copiilor de idei creştine. Golul trebuie umplut cu ceva; chiar cu un "creştinism de modă nouă", care să ducă uşurel înspre negarea lui. Astfel Dr. James D. Kennedy, pastor din Fort Lauderdale, Florida, povesteşte în cartea sa *The Gates of Hell Shall Not Prevail* că la o universitate de stat din "centura biblică" a Statelor Unite, unde nu se poate arunca la gunoi Biblia aşa dintr'odată, profesorii îi lămuresc pe studenţi că "Christos a fost homosexual", că "Christos copula cu Maria Magdalena", că "atât Christos cât şi Moise sunt figuri de legendă", şi că "Christos avea un frate geamăn" care explică de ce a fost văzut viu după moartea Sa. Aceasta este o universitate **de stat** plătită de noi, cetăţenii. Lucrurile au ajuns acolo încât până şi unii evrei s'au scârbit. Iată ce scrie Don Feder, jurnalist evreu, în cartea sa *A Jewish Conservative Look at Pagan America*:

"S'a ajuns acolo că şcolarii din şcolile de stat fac orice - lucruri pe care nu le făceau marinarii proaspăt sosiţi de pe vas în lupanarele din

porturi - orice înafară de a se gândi la Dumnezeu. Educaţia sexuală, studiul sinuciderii, etica 'echipelor de salvare' [adică trebuie păstraţi cei productivi şi eliminaţi bătrânii etc.], distribuirea de prezervative, îndemnul la avorturi, care luate toate împreună constituie propaganda crezului umanist - toate sunt aspecte esenţiale ale celor ce se fac în şcolile de stat în anii 1990. Numai rugăciunile, Bibliile, şi referirile la o fiinţă supremă lezează sensibilităţile puriştilor secularizaţi.

"Nu reuşim să-i învăţăm pe elevii noştri rudimentele literaturii, ştiinţei şi istoriei. Douăzeci la sută din absolvenţii de liceu sunt analfabeţi practic, sau semi-alfabetizaţi. Nu reuşim nici să ne prefacem că menţinem ordinea în şcolile din oraşele noastre, care seamănă tot mai mult cu locul unde-au explodat recent bombe în Beirut. Dar, slavă cerului, ştim cum să ne protejăm copiii de Dumnezeu".

McAlvany este de părere că anticreştinismul din şcolile de stat americane a început în anii 1960-70, când "intelectualii progresişti" indoctrinaţi cu doctrinele lui Karl Marx, Sigmund Freud, şi Charles Darwin au început să ocupe şcolile de stat. Toţi aceşti trei clasici ai "umanismului" erau, scrie el, atei. Freud propovăduia că ideile religioase sunt semn de boală mintală, o boală care are grave consecinţe asupra dezvoltării omului. Educatorii care deformează azi minţile copiilor în şcoli au fost îndoctrinaţi ca să creadă că religia e o boală mintală şi că creştinismul trebuie combătut şi eradicat. Aceşti învăţători şi profesori atei şi "umanişti" [a nu se confunda aceşti umanişti cu cei care studiau manuscrise greceşti şi latine în Renaştere] sunt sprijiniţi de alţi membri ai intelighenţiei, jurnalişti, scriitori, şi reporteri care propagă anticreştinismul prin mass media şi industria distracţiilor. Filozofia atee şi umanistă le-a fost propovăduită şi studenţilor de la drept astfel încât avocaţii, legislatorii şi judecătorii din ultimii 30 de ani sunt la fel de atei şi anticreştini, ceea ce explică incidentele ca cele descrise mai sus. Studenţii sunt obligaţi să-şi însuşească filozofia lui Marx-Freud-Darwin. Ceea ce se numea "a fi pe linie" în România lui Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu, se numeşte în lumea fost liberă "corectitudine politică", uneori prescurtată PC (*political correctness*). Corectitudinea politică a început să fie impusă pe faţă în şcoli şi universităţi de către directori şi profesori. Elevii primesc note minime sau li se anulează lucrarea dacă tratează un subiect care arată convingeri creştine, şi sunt lăsaţi repetenţi dacă se arată creştini convinşi. Li se interzice să participe la adunări, serbări, activităţi sportive şi cultural-artistice şcolare dacă vor

să cânte sau să aducă o contribuţie cu iz religios. Elevi care s'au adunat în grup ca să spună o rugăciune au fost arestaţi ca nişte criminali de ultima speţă. Educatorii au convins o generaţie întreagă de oameni că numai proştii şi cei incapabili de cercetare ştiinţifică au credinţă (*ibidem*, pp. 11-12).

În 1994, Comisia pentru Acces Egal numită de Bill Clinton a încercat să impună un regulament care să interzică orice aluzie la Dumnezeu, creştinism, Biblie, şi orice religie la locul de muncă. Această comisie veghează asupra raporturilor la locul de muncă unde are putere supremă. Dar peste un milion de proteste vehemente au inundat Congresul şi Bill Clinton a trebuit să facă, după tactica leninistă, un pas înapoi pentru moment. Senatorul Hank Brown arată ce ar fi interzis comisia la locul de muncă:

1) să porţi o cruciuliţă la gât sau pe braţ sau oriunde pe tine;
2) să porţi iarmulcă [deşi preşedintele Clinton o arborează la ocazii];
3) să ai imaginea lui Christos în birou, pe perete sau pe masă sau oriunde;
4) să porţi o cămaşă sau orice altă îmbrăcăminte cu embleme sau lozinci religioase;
5) să ai o Biblie pe birou sau la tine oriunde poate fi văzută;
6) să faci petreceri de Crăciun, de Hanukah, de Paşti, de *Thanksgiving* [zi dedicată în Noiembrie pentru a mulţumi lui Dumnezeu că vasul pelerinilor a sosit nevătămat în America cu secole în urmă, mare sărbătoare tradiţională americană] în aşa fel încât să existe idei sau urme de Dumnezeu în festivitate; petrecerile sunt admise numai dacă sunt ca nişte distracţii nereligioase;
7) să serbezi orice fel de eveniment cu un iz religios;
8) să pronunţi o rugăciune sau invocare la un banchet sau eveniment oficial;
10) să ai creşe cu Naşterea Domnului la vedere;
11) să inviţi un coleg la orice loc care are legătură cu religia (biserică, sinagogă, etc.);
12) să pomeneşti vreun cuvânt sau să comentezi despre evenimente şi funcţii religioase;
13) să te aduni dimineaţa la rugăciune;
14) să cânţi sau să fredonezi un cântec religios în incinta locului de muncă;
15) să separi carnea de porc de cea de vită la petrecerile oficiale (de ex., de 4 Iulie) ale biroului;
16) să permiţi unui cor să cânte colinzi sau orice alte cântece care pomenesc de Isus Christos sau Dumnezeu;
17) să spui anecdote sau să faci glume care pomenesc de orice religie;
18) să-i faci unui coleg o atenţie cu o ilustrată (de ziua lui, de

însănătoşire grabnică etc.) care are vreo aluzie religioasă;
19) să faci vreo referire la Christos sau Dumnezeu în orice raport sau document;
20) să te rogi la locul de muncă;
21) să ai calendare sau agende personale cu inscripţii religioase sau din Biblie;
22) să ai orice ornament, figurină, podoabă, carte cu iz religios la vedere;
23) să ţii adunări de citirea Bibliei sau altele cu caracter religios;
24) salariaţii trebuie să poarte uniforme şi îmbrăcăminte de lucru;
25) trebuie să nu existe nici o formă de exprimare religioasă la locul de muncă (*ibidem,* pp. 12-13).

Clinton a dat înapoi temporar dar a fost reinstaurat ca preşedinte, în ciuda faptului că cetăţenii nu l-au votat, şi că au început să iasă la iveală mârşăviile lui şi-ale soţiei lui. A fost reinstaurat tocmai pentru că este omul care să ducă la bun sfârşit eradicarea creştinismului. Dacă se interzic sinagogile şi iarmulcile la locul de muncă, nu e de mirare; plutocraţia internaţională e atee ori satanică; şi talmudul n'are nimica de-aface cu cele 10 porunci (vezi monumentala carte a lui Douglas Reed, *Controversa Sionului).*

NOI REGULAMENTE

"Nici un dictator nu şi-a supus naţia spunându-le cetăţenilor pe faţă că intenţionează să-i nenorocească", scrie McAlvany. "Sunt totdeauna serii de scuze, de crize reale sau create anume, valuri de propagandă şi nenumărate minciuni care să justifice pierderea libertăţii" (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Ianuarie 1997, p. 14). Carol Browner, directoare la Agenţia pentru Protecţia Mediului Înconjurător (Environmental Protection Agency, EPA), a emis noi reguli care să reglementeze sobele care ard lemn "ca să protejeze copiii" [??!!???]. Mass media le-a ignorat şi locuitorii oraşelor deasemenea, căci iarna lor e încălzită central, de la industria de servicii. Dar milioane de americani din mediul rural se încălzesc în iernile grele ale nordului Americii cu lemne tăiate de ei din pădure, ca ţăranii români, de altfel; şi tot aşa cum ţăranul român a fost principalul inamic al bolşevismului în România şi a fost cel mai greu asuprit, tot aşa în Statele Unite bolşevismul lui Clinton îi vizează pe cei din mediul rural. La ţară aerul este natural mult mai curat decât la oraş; deci **atunci când EPA pretinde că trebuie reglementate sobiţele din mediul rural pentru că prea poluează aerul, EPA minte.** Ce urmăreşte EPA prin instituirea unui permis de a folosi soba de ars lemne, şi a unei birocraţii care să inspecteze anual sobele şi să elibereze permisele doar celor meritorii? Desigur nu purificarea aerului rural care deja este mult mai pur - ci eliminarea

sobelor prin neeliberarea de permise - şi astfel eliminarea de pe faţa pământului a ţărănoilor, a plebei care pătează prin prezenţa lor frumoasele întinderi destinate a deveni moşiile plutocraţiei internaţionale. Deja în multe oraşe americane patrulează echipe de detectare a fumului clandestin cu mijloace electronice (*ibidem,* p. 15). McAlvany se întreabă dacă penalizarea va include confiscarea casei în mediul rural. Dar cine a avut experienţa României trebuie să-şi pună încă o întrebare. Să ne amintim de frigul îndurat de românii care se încălzeau la mila autorităţilor. Gloatele se subjugă nu numai prin foame, ci şi prin frig.

Ce mai doreşte EPA să limiteze "ca să salveze copiii"? Bărcile cu motor sunt de aci înainte mult mai strict reglementate, ceea ce ridică costul unei bărci de pescuit cu 20-25%. Unui funcţionar plătit să şadă într'un birou nu-i pasă; dar pescarii individuali de pe coastă care trăiesc din pescuit? Ce se va întâmpla cu bărcile lor vechi? Cum administraţia lui Clinton are obiceiul să impună regulamente retroactiv, li se vor confisca bărcile oare şi vor fi lăsaţi muritori de foame? Dar ce nevoie are plutocraţia de pescari individuali şi independenţi? Şi aceştia trebuie eliminaţi.

Zonele rezidenţiale americane au un aspect plăcut pentru că fiecare casă e înconjurată de un petec de verdeaţă. Iarba însă trebuie întreţinută căci altfel o năpădesc bălăriile; pentru asta oamenii folosesc maşinuţele de tuns iarba. Dar şi acestea trebuie reglementate. Va trebui o armată imensă de birocraţi şi spioni pentru reglementarea acestor maşinute, al căror număr este imens. Unii birocraţi de la EPA vor să reglementeze şi grătarele cu cărbuni pe care-şi fac americanii grătar la ei acasă.

Dar cea mai mare lucrare a acestei agenţii va fi eliminarea automobilului particular. Numai cine are de mers la lucru zilnic la 30-60 km. distanţă pe un drum pe care nu există ţipenie de transport în comun ştie ce înseamnă automobilul în viaţa americană. N'are nimic deaface cu luxul sau cu plăcerea; de multe ori e vechi şi ponosit; dar îţi permite să-ţi câştigi existenţa şi-ţi pune mâncare pe masă. Cu cât sunt oamenii mai săraci cu atât este automobilul lor mai vechi. **Şi tocmai automobilele vechi au devenit ţinta la EPA.** California şi New Jersey [comentariul nostru: statele cu cea mai mare proporţie de politicieni evrei şi de stânga] au iniţiat propuneri şi regulamente care să elimine maşinile mai vechi de 7 ani; în New Jersey, chiar de 4 ani. "Masele populare" salvate de la pericolul deteriorării mediului înconjurător [care este deteriorat de o singură erupţie vulcanică într'o oră mai mult decât de toate automobilele într'o sută de ani] nu-şi vor putea

permite să-şi cumpere maşini noi; dar birocraţii şi membrii nomenclaturii da; şi vom ajunga ca în România socialistă, unde doar nomenclatura se plimba cu maşina. Iar maşinile vechi de valoare, maşinile "antice", vor fi chiar confiscate, scrie Gerald Perschbacher în *Old Cars Weekly*. Astfel de confiscări au avut loc deja; unui colecţionar din Texas i s'au luat maşinile "pentru că viola zonificarea oraşului". Şi în România socialistă se confiscau averile "de la burghezi". "Dacă poluezi aerul sau apa publică atunci beneficiile tale, valorile pe care le deţii, pot fi confiscate", spune textual Carol Browner (*ibidem*, p. 15). Ciudat cum conglomeratul gigantic Tyson Foods care poluează cu fabricile lui de carne vie mai mult decât milioane de maşini americane luate la un loc nu o deranjează pe vajnica agenţie EPA - doar micul cetăţean o deranjează.

Asaltul acesta al agenţiei EPA, care "salvează copiii" [???!!??] interzicând sobiţele cu care se încălzeşte plebea şi maşinile vechi cu care muncesc gloatele, nu este motivat de poluarea mediului înconjurător, căci de zece ani încoace atmosfera din Statele Unite a devenit mult mai curată şi continuă să devină mai curată, după cum recunoaşte chiar EPA. Nivelul de bioxid de sulf a scăzut cu 37 % şi nivelul de plumb, oxid de carbon şi alte particule poluante din aer a scăzut cu o treime. Atacul împotriva "poluării atmosferei" nu este decât parte din atacul general împotriva rămăşiţelor de libertate a iobagilor Noii Ordini Mondiale. Au început şi iobagii să observe câte ceva, deşi sunt şcolarizaţi cum am văzut mai sus. În California cetăţenii au votat cu o majoritate enormă (de 750.000 de voturi) să nu se mai ţină seama de cote preferenţiale rasiale sau de altă natură la admiteri, angajări, promovări, licenţe şi orice altă activitate; dar la 22 Noiembrie 1996 judecătorul Thelton Henderson a anulat votul californienilor. Ce vrea "poporul suveran" nu contează. În Hawai, majoritatea cetăţenilor s'au opus la oficierea de căsătorii legale între homosexuali. Un judecător le-a impus însă peste capul cetăţenilor. Cazul se judecă acum la Curtea de Apel (*ibidem*, pp. 15-16).

VICTORIA SOCIALISMULUI ÎN LUME

Socialismul se instaurează tiptil, pe furiş în lumea fost liberă. Planul lui Hillary Clinton de înlocuire a medicinii liber practicate cu medicina de stat de tip socialist a eşuat datorită protestului maselor, şi acum se instaurează medicina socialistă cu încetul, pe nesimţite, prin

cooperative de îngrijire medicală numite *Health Maintenance Organizations*, Organizaţii de Întreţinere a Sănătaţii, pe scurt, HMO. Întreprinderile care ofereau contracte de asigurare medicală salariaţilor lor la liberă alegere fac din ce în ce mai mult contracte cu aceste HMO-uri. Douăzeci la sută din bugetul acestora se iroseşte pe hârţogărie şi birocraţie; medicii nu-şi cunosc pacienţii ci văd pacienţii pe zile (adică unii lucrează numai Miercuri, etc.), nu pe boli de specialitate, habar n'au de antecedentele medicale ale suferindului, şi nici n'au timp să se intereseze căci trebuie să-şi petreacă timpul completând formularele. Această activitate a devenit aşa de evidentă încât până şi mass media stabilimentului o remarcă. "După cum atestă cei mai mulţi dintre americani, sistemul de îngrijire medicală este un coşmar de aprobări, petiţii, chitanţe şi referinţe care ricoşează continuu între doctori, pacienţi, HMO-uri şi administratorii contractelor salariaţilor", scrie *U.S. News and World Report*.

Dar nu numai că-i elimină pe cei bolnavi dintre cei vii lăsându-i fără îngrijire medicală, şi "asanează" astfel societatea în general; HMO-urile mai "asanează societatea" şi într'alt mod. Unele dintre ele folosesc banii pacienţilor pentru a finanţa campanii de confiscare a armelor de foc de la cetăţeni. HMO-ul numit Health Net (Reţeaua Sănătăţii) din California a cheltuit zeci de milioane de dolari pentru aşa-zisa Fundaţie a Bunăstării a cărei activitate se concentrează asupra campaniei în favoarea luării dreptului de port-armă. În Minnesota, Alianţa Medicală a Minnesotei a constituit o alianţă între diverse HMO-uri şi gigantica societate de asigurare Blue Cross/Blue Shield care are drept scop "să îmbunătăţească sănătatea publică" chipurile, şi pentru atingerea acestui scop caută să-şi oblige doctorii să afle de la pacienţi la consultaţii dacă sunt purtători de armă. Unul dintre medici a mers chiar până acolo încât le-a recomandat confraţilor să chestioneze copiii despre părinţii lor la consultaţii medicale ca să afle dacă părinţii sunt purtători de armă. "Asta este ceva ce în anii 1950 sau 1960 asociam cu viaţa dincolo de cortina de fier în Uniunea Sovietică", scrie profesorul de drept Bruce Kobayashi de la Universitatea George Mason; "auzeam despre copii cărora li se cerea să-şi denunţe părinţii" (*The McAlvany Intelligence Advisor*", Ianuarie 1997, pp. 20-21).

Nu numai practica medicală şi practica organelor poliţiei de "securitate" este preluată din ţările socialiste în Statele Unite; cei cunoscători ai acestor practici sunt aduşi aici ca să-i înveţe pe localnici. Locotenentul Colonel de la KGB Emin Gadjiev a fost angajat de

poliţia din judeţul Broward din Florida, ca să ajute chipurile la urmărirea mafiei criminale de limbă rusă din Statele Unite. Dar fostul vice-preşedinte al Lituaniei, Algirdas Katkus, spune că în Rusia post-sovietică mafia criminală "este organizată, constituită şi controlată de către KGB". Oare acest KGB-ist va lucra împotriva prietenilor şi colegilor lui - sau în favoarea lor? (*ibidem*, p. 21).

Mafia se îmbogăţeşte rapid. Tot rapid s'a îmbogăţit tatăl actualului vice-preşedinte al Statelor Unite, Al Gore, învăţător din Tennessee care din cauză că nu-i ajungea venitul se angaja ca lăutar la nunţi. Dar protejat de plutocratul american Armand Hammer, prietenul sovietelor, al cărui tată, Julius Hammer, fondase partidul comunist american, tatăl lui Al Gore s'a îmbogăţit instantaneu, s'a mutat la un hotel luxos din Washington şi a devenit senator. Când s'a pensionat din Senat tatăl vice-preşedintelui Al Gore incasa peste o jumătate de milion de dolari anual ca preşedinte al unei divizii de mine de cărbuni ale companiei comunistului Armand Hammer, Occidental Petroleum. Acţiunile pro-comuniste nu-i împiedică pe aceşti membri ai elitei lumii "libere" să devină miliardari sau să ocupe posturi înalte în guvern şi legislaţie; convingerile anti-comuniste însă îi costă pe americanii de rând libertatea şi viaţa. Dintre prizonierii de război americani abandonaţi de către guvernul Statelor Unite în mâinile duşmanilor lor, aproximativ 900 de americani luaţi prizonieri în timpul războiului din Coreea au supravieţuit în gulaguri în Siberia sovietică, unde erau duşi pentru exterminare cei cu vederi anti-comuniste şi pentru "re-educare" cei care păreau pasibili de influenţare prin maltratare pentru a deveni instrumentele comunismului, scrie Zygmunt Nagorski în *Los Angeles Times*. În Noiembrie 1951 Coreea de Nord a executat 2.500 de prizonieri de război americani; ceea ce nu-i împiedică pe adepţii Noii Ordini Mondiale din Statele Unite să pompeze ajutoare şi fonduri în Coreea de Nord (*The McAlvany Intelligence Advisor*, p. 22).

*

La sfârşitul lui Ianuarie 1966 a fost inaugurat la Washington Bill Clinton pentru cea de-a doua preşedinţie a sa, pe care şi-au dorit-o doar 12,25 % din americani. La inaugurare a ţinut o cuvântare ovaţionată frenetic de aplaudacii lui, ale căror aplauze au fost amplificate apoi cu mijloace electronice, în care prezenta programul lui pentru următorii 4 ani. Citind corect şi interpretând corect *newspeak*-ul orwellian folosit de Clinton se vede clar că ideea lui este ca în anul 2000 Statele Unite să fie o ţară socialistă de tip sovietic. Un mare accent a pus Clinton pe şcolarizare. Lozinca lui era mereu

"copiii noştri", adică "copiii statului". Este datoria, sarcina şi privilegiul statului, arată Clinton, să crească copiii statului de la cea mai fragedă vârstă până devin "apţi pentru a se încadra în economia secolului 21". Nici un cuvânt despre şcolarizare pentru a-i alfabetiza şi face ştiutori de carte; şcolarizarea trebuie să-i facă apţi pentru munca în gulagurile secolului 21. Adică roboţi disciplinaţi, supuşi, care fac ce li se spune când li se spune, nu ştiu şi nu gândesc nimic mai mult, şi acceptă situaţia în care sunt puşi.

Guvernul să fie unicul educator şi toate şcolile să fie de stat - asta este bine-cunoscuta şcolarizare socialistă. Sheldon Richman (recenzat de Robert H. Goldsborough în *The Catholic Family News*, Ianuarie 1997, p. 5), mai puţin versat în viaţa sub bolşevici, vede originea acestui sistem în sistemul prusac. Primele şcoli obligatorii de stat au fost de fapt descrise de reformatorul Martin Luther, care scria într'o scrisoare din 1524 că "autorităţile civile sunt obligate să forţeze oamenii să-şi trimită copiii la şcoală". Primele şcoli ale guvernului au fost înfiinţate în 1524 la Gotha; în 1559, şcolarizarea a devenit obligatorie la Württemberg. Primul sistem naţional de şcolarizare a fost înfiinţat de regele Friedrich Wilhelm I al Prusiei în 1717; iar fiul său, Friedrich cel Mare, era de părere că "principele este pentru naţiunea pe care o conduce cum este capul pentru tot omul; este de datoria principelui să vadă, să gândească, şi să acţioneze pentru întreaga comunitate".

Sheldon Richman descrie bine totalitarismul prusac, perfect copiat de totalitarismul bolşevic, dar nu vede legătura dintre ele. "Din păcate Richman nu vede legături esenţiale în istoria lui Friedrich cel Mare", comentează Goldsborough; acesta "era un aliat şi un sprijininitor al lui Adam Weishaupt, fondatorul acelei secte masonice anti-creştine secrete numită a Iluminati-lor bavarezi. Este un lucru ştiut că şcolile de stat americane au fost izvorul noii ordini mondiale masonice secular-umaniste încă de pe vremea când John Dewey şi cadrele lui de tovarăşi socialişti fabieni au pus mâna pe sistemul de învăţământ la începutul acestui secol. Terminologia cu care operau fabienii în propaganda grupului lui Dewey a rămas şi acum aceeaşi, şi anume 'educaţie progresistă'", scrie Goldsborough. Statisticile lui Richman sunt ilustrative. Înainte ca statul Massachusetts să impună primul în Statele Unite şcolarizarea obligatorie, în 1850, ştiutorii de carte erau 98 % din populaţie. Când administraţia lui Kennedy a publicat rezultatele şcolarizării obligatorii, ştiutorii de carte scăzuseră la 91 %. De atunci s'a "progresat" mult; cifrele oficiale ale guvernului arată circa 80 % ştiutori de carte **printre absolvenţii de liceu**.

Dar, desigur, se va obiecta, există şcoli particulare, şi şcoli parohiale în Statele Unite; părinţii nu sunt obligaţi să-şi trimită copiii la şcolile de stat unde nu plătesc nimica; dacă vor să plătească din buzunar îşi pot trimite copiii unde vor. Din nefericire şcolile parohiale au ajuns să nu fie cu nimic diferite de cele de stat. John Vennari arată motivele pentru care părinţii grijului îşi retrag copiii şi de la aceste şcoli şi preferă să înfrunte persecuţiile şi să-şi şcolarizeze copiii acasă. O familie şi-a retras copiii din şcoala catolică din cauza că şcoala adoptase programa analitică de educaţie sexuală Benzinger, care li se pare părinţilor (şi nouă) a fi mai degrabă pornografie dezgustătoare băgată pe gâtul copiilor de la vârste foarte fragede. Un alt curs de "educaţie sexuală" de la şcoli catolice care i-a scandalizat pe părinţi poartă frumosul titlu de "Imaginea lui Dumnezeu". Un tată catolic şi-a retras copiii pentru că la şcoala catolică se propaga doctrina protestantă (în numele "ecumenismului"). O mamă care-şi şcolarizase copiii acasă câţiva ani i-a trimis la o şcoală catolică dar după un an i-a retras preferând să-i înveţe acasă. Întrebată de ce, a răspuns că li se schimbase caracterul; unde înainte de a merge la şcoală fuseseră respectuoşi şi afectuoşi, mergând la şcoală deveniseră agresivi, certăreţi, şi lipsiţi de dragoste şi de respect pentru părinţi şi pentru fraţi. Apoi a mai supărat-o şi faptul că profesoara de religie era gravidă dar necăsătorită şi apărea astfel în faţa copiilor, cu aprobarea direcţiunii; s'a căsătorit înfine dar nu cu tatăl copilului ei nelegitim. Lipsa totală de etică predată copiilor prin programul numit *value clarification*, "clarificarea valorilor", şi conformismul sub un regim totalitar predat prin programul *outcome-based education*, "educaţia bazată pe rezultate", domină şi şcolile catolice, care trebuie din ce în ce mai mult să se conformeze regulamentelor din şcolile de stat. O mamă şi-a retras copilul de la şcoala catolică pentru că fetiţa ei i-a spus: "Dacă te atingi de mine învăţătoarea mi-a spus că te pot da în judecată" (*The Catholic Family News*, Ianuarie 1997, p. 7). Dar dacă părinţii caută să-şi ferească copiii de pornografia care văzută şi auzită de ei la vârste prea fragede le dăunează psihic, copiii pot s'o găsească dacă vor la bibliotecile publice, unde orice material pornografic tipărit sau filmat, elegant descris în cataloage sub eufemismul "erotica", este împrumutat copiilor de 6-7 ani. Acest lucru se face fără ştirea părinţilor, căci de la vârsta de 5 ani li se eliberează copiilor cartoteci separate ca părinţii să nu vadă ce materiale li se împrumută; şi Asociaţia Americană a Bibliotecarilor este un grup care militează deschis în favoarea pornografiei, homo-

sexualităţii şi perversiunilor sexuale în numele "libertăţii de gândire" (*ibidem*, p. 27).

*

Populaţia globului este de cinci miliarde, prea numeroasă pentru resursele lui, zic salvatorii mediului înconjurător. Trebuie rărită. Dar cine sunt cei care trebuie să dispară? **Europenii!** Rasa care a creat unica civilizaţie demnă de acest nume. Căci e şi rasa cea mai zurbagie, rasa care are concepte despre legalitate, dreptate, bine şi adevăr, nu se aşterne molcom sub despotism ca asiaticii, şi nu se mulţumeşte să distrugă, să ucidă şi să impregneze ca africanii sau precolombienii. Platforma politică a partidului Verzilor din Marea Britanie (The Green Party) scrie textual: "Ca să ajungem la o economie echilibrat întreţinută, credem că trebuie să luăm măsuri ca să reducem populaţia europeană. Dacă încurajăm oamenii să-şi limiteze numărul de copii nu înseamnă că-i oprimăm; ceea ce ne trebuie este informaţie exactă despre populaţie, educaţie corespunzătoare şi acces facil la materiale anticoncepţionale plăcute. ... Partidul Verde doreşte să vadă un program de reducere a naşterilor la europeni. Numai atunci vom avea dreptul moral de a cere ţărilor mai sărace să facă la fel". Cât de sincere sunt motivele partidului Verde se vede într'o clipită comparând numărul mic de Europeni cu miliardele de asiatici.

Partidul Verde nu este decât ecoul şi unealta elitei globaliste, care s'a întrunit în 1988 într'un For Global la Oxford (acolo unde John Ruskin pusese bazele globalismului) la care au participat membrii ai Sovietului Suprem (încă în vigoare pe atunci), Maica Teresa, Dalai Lama, şi Arhiepiscopul de Canterbury. Acel For a reluat chemarea Forului din 1985 de la Tarrytown unde ceruse conducătorilor lumii să ia iniţiative pentru "rezolvarea problemei sărăciei; a persecuţiilor politice, rasiale, economice, culturale, şi religioase; a creşterii nestăpânite a populaţiei; a degradării mediului înconjurător şi a epuizării resurselor pământului; şi a pericolului unui holocaust nuclear". Când am văzut-o prima dată pe Maica Teresa, era împotriva avorturilor; cum se încadrează în acest For?

Aceste ciudate încadrări au avut loc şi în conducerea Bisericii Catolice. La întrunirea din 1986 la care au fost invitate toate religiile la Assisi au participat şi politicienii "protectori ai mediului înconjurător" de la World Wildlife Fund for Nature. Şi biserica anglicană se angajează, zicea Episcopul Hugh Montefiore în 1988, "să facă presiuni asupra guvernelor ca să asigure securitatea planetei pentru posteritate" (*The Catholic Family News*, Ianuarie 1997, p. 9). Ne vin în minte lozincile de pe vremea lui Gheorghiu-Dej care ne îndemnau să muncim "pentru un

viitor luminos pentru copiii noştri". În numele viitorului copiilor se fac toate samavolniciile.

Viitorul copiilor este descris roz în Uniunea Europeană, dar prezentul lor e cam cenuşiu. Biroul Ordinii al Uniunii Europene a raportat că peste 6 % din bugetul Uniunii au fost consumate prin fraudă şi risipă, ceea ce le costă pe cele 15 ţări membre peste $5 miliarde. Cele mai mari fraude par să aibă loc manipulând fondurile alocate ţăranilor şi asistenţei publice (*ibidem*, p. 11). Adică: cei mai mulţi bandiţi din birocraţia Uniunii Europene se îmbogăţesc pauperizându-i şi mai mult pe cei mai săraci. Nu e de mirare că România doreşte aşa de mult să intre în Uniunea Europeană. E desigur mult mai bine să fii jefuit şi pauperizat de două ori, nu doar de nomenclatura naţională ci şi de cea globală. Unii europeni au început să cam vadă acest lucru şi să prefere să fie jefuiţi doar o singură dată. Globaliştii contracarează cu o campanie de propagandă frumos numită, în *newspeak* orwellian, *Citizen First*, "cetăţeanul primează", care constă dintr'o ofensivă mediatică la radio, televiziune, în presă, şi prin distribuire de pamflete. Între timp, globaliştii se străduiesc să-şi vândă concetăţenii ca sclavi. Vice-Preşedinta Parlamentului European, Nicole Fontaine, cere ca parlamentele naţionale să fie supuse acestui parlament şi hotărârile luate de o majoritate a acestui parlament să devină legi pentru toate ţările din Europa. Între timp şi fosta Uniune Sovietică renaşte ca pasărea fenix din propria-i cenuşă mai tânără şi mai viguroasă. Ţările membre în Comunitatea Statelor Independente se vor întruni anul viitor la St. Petersburg ca să discute aplicarea celor 36 de acte uniforme care cimentează legătura lor (*ibidem*, pp. 11-12).

A sosit momentul ca şi România "să intre în Europa"; deja Uniunea Sovietică nu mai există chipurile. S'au eliberat fostele provincii sovietice, Bielorusia, de exemplu, care şi-a ales ca dictator cu puteri absolute pe Alexandr Lukaşenko într'un referendum despre care unii cred că a fost o palmă dată lui Ielţân. Dar dacă a fost o palmă, a fost o palmă foarte amicală; căci Rusia şi Bielorusia sunt strâns unite, şi în Bielorusia Lukaşenko a abrogat libertatea cuvântului şi de gândire, a centralizat din nou mass media, şi a introdus din nou limba rusă obligatorie, arestându-i pe cei care folosesc limba naţională (*ibidem*).

Din nou despre Internet

Săptămâna asta am primit o scrisoare de la bancă în care suntem îndemnaţi să facem tranzacţii băneşti pe Internet fără nici o teamă că ar putea cineva falsifica sau altera tranzacţiile noastre, prevalându-se de

accesul la codul nostru bancar pentru a deturna banii noştri. De câte ori bancherii ne bagă pe gât cu forţa un beneficiu pentru binele nostru suntem suspicioşi. Cât de nealterate şi secrete sunt tranzacţiile de pe Internet?

În revista *PC World* din Ianuarie 1997, la p. 256, Judy Heim povesteşte cum elevii de liceu au învăţat repede cum să intercepteze şi să falsifice scrisorile profesorilor trimise pe Internet, al cărui protocol permite captarea, alterarea şi redirecţionarea fluxului electronic de către cei care ştiu cum s'o facă. "Este posibil să-ţi protejezi corespondenţa de poznaşi? Din păcate nu, din cauza slăbiciunii protocolului SMTP" al poştei electronice, scrie Judy Heim.

Dar ce scrie Christopher Kantzes în *PC World* din Februarie 1997, la pp. 224-229, e şi mai revelator. "Am învăţat o lecţie pe care n'am dorit s'o învăţ", spune el, "şi anume că nu mă pot ascunde când sunt singur cu computerul meu". A apărut o puzderie de firme a căror activitate constă din urmărirea celor ce folosesc Internetul, creând dosare personale pe care le iniţiază când apari ca un vizitator pe Internet. Cel puţin o jumătate de duzină oferă cui vrea adresa şi telefonul tău; altele oferă datele tale personale care este ilegal să fie făcute cunoscute fără ştirea ta, numerele tale de identitate, şi aşa mai departe. "Nici mesajele poştei electronice şi nici tranzacţiile financiare nu sunt la adăpost de ochi iscoditori", scrie el [dar parcă scrisoarea de la banca noastră zicea altfel?!]. "Pe scurt, fie că faci tranzacţii serioase, fie că te distrezi, eşti descoperit în faţa oricui vrea să facă un dosar cu date despre tine. Din fericire poţi folosi criptografia şi serviciile anonime de poştă electronică (*anonymous remailers*) şi poţi alege cu grijă ce pagini vizitezi şi ce informaţii furnizezi ca să reduci riscul că ţi se va viola secretul, dacă nu-l poţi elimina", conchide el.

Christopher Kantzes explică cum te poate spiona Internetul. Atât Netscape Navigator, cât şi rivalul lui, Internet Explorer de la Microsoft, au programe care permit staţiilor de pe Internet **să aibă acces la DISCUL METALIC AL COMPUTERULUI TĂU şi să execute programe pe computerul tău.** Cele mai cunoscute astfel de programe sunt "applet"-urile Java sau Active-X. Avantajul acestor "applet"-uri este că păstrează o cronică a activităţii tale pe Internet pe discul tău, astfel încât data viitoare, ştiind care sunt interesele tale, te duc direct la pagina dorită fără să te mai pună s'o cauţi cu migală. Dar dat fiind că rezidă pe discul tău, "applet"-ul oferă astfel acces la discul tău celui care se pricepe cum să calce pe urmele "applet"-ului. Cei de la Universitatea Princeton au descoperit o duzină de

crăpături în zidul de securitate prin care se pot strecura cu ajutorul "applet"-urilor cei ce ştiu programa în Java şi ActiveX. Programatorii de la companiile Netscape şi Microsoft scriu şi dau publicului cârpoceli ale programelor ca să elimine crăpăturile; şi programatorii care vor să facă piraterie scriu între timp alte metode de utilizare a crăpăturilor sau de creare de noi crăpături. Fred McLain, un specialist din Bothell, Washington, arată că "applet"-urile scrise în Active-X pot executa fără ştirea ta programe pe computerul tău, pot citi toate documentele tale, le pot copia şi transfera altcuiva, şi-ţi pot distruge tot conţinutul computerului (*Informationweek*, 10 Februarie 1997, p. 44).

Dar "applet"-urile nu sunt cele mai rele, căci în fond dacă te pricepi şi le ştii găsi, le poţi şterge de pe discul tău. Mai rele sunt "cookies", "prăjiturelele", care conţin numărul care te identifică ca vizitator al Internetului în acel moment, sau informaţia despre activitatea ta acolo. Când te anunţi la o pagină de World Wide Web pe Internet, se crează fără ştirea ta o foaie de identitate pentru tine care permite serviciului Internetului la care eşti abonat să-ţi ofere selecţiunile preferate. Şi această foaie rezidă pe discul tău, şi înregistrează frecvenţa cu care vizitezi o adresă şi ce faci acolo. Serviciul la care eşti abonat adună aceste informaţii şi le alătură dosarului tău personal, deschis când ai început abonamentul. Există întreprinderi ca WebTrack şi Doubleclick care se ocupă cu alcătuirea de astfel de dosare înregistrând unde to duci, ce faci acolo, ce citeşti şi la ce răspunzi pe Internet. Aceste întreprinderi vând dosarele personale alcătuite astfel cui vrea să le cumpere - în scop comercial, zic ei, pentru a-ţi putea oferi doar reclamele care te interesează, cunoscându-ţi interesele (*loc. cit.*, pp 226-227). Dar oare numai în scopuri comerciale se urmăresc activităţile oamenilor?

Alte companii, ca Email America din Los Angeles, adună adrese electronice de pe Internet şi le vinde celor interesaţi. Datele din dosarele personale alcătuite pe specialităţi sunt obţinute de la serviciul la care te abonezi când îţi completezi formularul electronic de abonament. În efortul lor de a-şi apăra secretul corespondenţei, unii elimină fişierul cookies.txt sau catalogul care conţine "prăjiturelele". Compania PGP, care a scris programul de criptografie care-i face aşa de nefericiţi pe gealaţii Noii Ordini Mondiale, a lansat pe piaţă în Decembrie 1996 un program numit "Cookie-Cutter", care permite nu numai eliminarea "prăjiturelelor" ci şi împiedecarea spionării memoriei active a computerului (RAM), spionare făcută pe toată durata pe care un computer este ataşat la Internet (*PCWorld*,

Martie 1997, pp. 78-79). Dar altă companie, Kansmen Corporation, a lansat pe piaţă un program care înregistrează locurile vizitate de salariaţi pe Internet - ca să permită patronilor să limiteze pierderea de vreme, chipurile. Produsul este botezat ironic "Frăţiorul" (*Little Brother*), printr'o aluzie la "tătucul", *Big Brother* al lui George Orwell, care-l portretizează pe Stalin în *1984* (*CommunicationsWeek*, 16 Decembrie 1996, p. 12).

Banca noastră ne îndeamnă să folosim Internetul - dar bănci mari ca Chase Manhattan (a lui Rockefeller) sau Wells Fargo refuză să facă tranzacţiile lor pe Internet şi şi-au construit reţele electronice private. FBI raportează că imediat ce şi-au deschis băncile conturile electronice pentru clienţii lor, piraţii au apărut căutând să abuzeze de acele conturi. *CommunicationWeek* arată cât e de uşor să substitui informaţie falsă pe Internet (10 Martie 1997, pp. 47-51): pagina companiei Kriegsman Furs, un vânzător de blănuri, a fost înlocuită pe Internet de către un protector al animalelor cu o pagină în care se descria cruzimea cu care se torturează animalele pentru a obţine blănurile vândute. Cel care a realizat această substituţie a extras fişierele care conţineau cuvântul de trecere al serviciului electronic al companiei, l-a descifrat cu ajutorul unui program, şi apoi l-a folosit pentru a opera substituţia; maşina i-a acceptat programele căci înarmat cu cuvântul de trecere apărea ca stăpânul legitim. Alte atacuri împotriva paginilor Internetului sunt "spoofing", adică mimetismul prin care se îmbracă o identitate falsă pentru a difuza dezinformare în dosul unei identităţi căreia cititorii, crezând-o legitimă, îi dau crezare; şi tehnici ca "the ping of death" (trimiterea unui mesaj "ping" care depăşeşte 65.536 byte-uri, care nu poate fi prelucrat de maşinile receptoare care încetează astfel să funcţioneze) sau pirateria serviciilor numelor domeniului. Dar "cele mai multe companii evită să reclame [acest fel de falsuri făcute în defavoarea lor] de teama opiniei publice despre felul în care-şi stăpânesc operaţiile", scrie *CommunicationsWeek* (p. 48). În realitate, nu se face publicitate căci s'ar putea trezi vitele mânate în ţarcul societăţii schimbului electronic fără bani şi ar putea pune piedici triumfului total al Noii Ordini Mondiale. Căci vitele trebuie să creadă ce ne scrie nouă banca noastră, şi să intre de bună voie în curtea abatorului.

Glenn Farkas scrie (*The Spotlight*, 10 Februarie 1997, p. 13) că nu ştie dacă sunt adevărate zvonurile cum că NSA (National Security Agency, "securitatea" americană) înregistrează convorbirile telefonice, dar a auzit de un sistem global de spionare a cetăţenilor instituit în

Statele Unite şi Marea Britanie, numit "Eşelon". Acest "Eşelon" constă dintr'o reţea de posturi de ascultare care interceptează toate transmisiunile electronice şi comunicaţiile telefonice care folosesc reţeaua publică de sârme telefonice şi apoi le sortează şi le înaintează spre ascultare de către un analist dacă conţin anumite cuvinte-cheie de pe o listă stabilită anterior. Amănunte despre această reţea se pot afla pe Internet la http://mediafilter.org /caq/caq59globalsnoop.html. "Ştim totul despre tine. Ştim cine eşti, unde locuieşti, ce faci, cât câştigi şi ce datorii ai, ce cumperi, ce maşină ai, ce părere ai despre evenimentele importante, ce vicii ai. Şi noi *vrem* ca tu să foloseşti poşta electronică, programele pentru World Wide Web, buletinele electronice, şi banii electronici. Căci aşa lucrurile sunt mult mai simple pentru noi. N'avem nevoie să te spionăm. Tu faci toată munca de spionaj despre tine în folosul nostru, toată ziua, de câte ori îţi aprinzi computerul", scrie Paul Somerson ironic. "Noi suntem şeful tău, sau departamentul computerelor întreprinderii, sau guvernul. Legea este de partea noastră. Putem obţine informaţii personale citind de pe discul computerului tău, citindu-ţi scrisorile electronice, examinând ce faci pe Internet (folosind analiza traficului)" (*PC Computing*, Noiembrie 1996, p. 67). O prezentare mai completă a spionajului electronic se găseşte la www.ypn.com/mm_bin/genobject /netspy. "S'ar părea că unele servicii 'anonime' de Internet din Europa sunt mânuite de agenţii guvernamentale ale Statelor Unite", scrie John C. Dvorak în acelaşi număr al revistei la p. 89; "... există indicii că cel puţin o duzină din staţiunile care retransmit poşta electronică (*remailers*) sunt agenţii de spionaj guvernamentale deghizate." Treaba lor este strângerea adreselor celor care răspund şi se polarizează în jurul unor anumite idei politice. De ce s'a instalat o staţiune de retransmis poşta electronică în mod anonim pentru ascunderea adresei de origină tocmai în Ţările de Jos, se întreabă Dvorak, căci doar Ţările de Jos sunt cele mai "eliberate sexual" din lume; cea mai scârboasă pornografie se găseşte pe toate drumurile pe faţă, stupefiantele se vând liber şi nu le urmăreşte nimeni, prostituţia este un comerţ licit, şi aşa mai departe; nu e nevoie să se ascundă identitatea pornografilor în Ţările de Jos. Deci posturile asta de retransmis nu sunt ale olandezilor. Mai mult, nimeni nu face bani cu retransmiterea poştei electronice. Cineva cheltuieşte bani pentru întreţinerea lor. Părerea lui Dvorak este că sarcina de a-i spiona pe toţi cei care folosesc Internetul a devenit prea grea şi-i copleşeşte pe spioni, din cauza imensului volum de trafic. De aceea s'au stabilit aceste

posturi de "retransmitere anonimă"; numai cei care au ceva de ascuns le vor folosi, şi numai aceia merită să fie spionaţi şi înregistraţi.

Dar dizidenţii, cei care luptă împotriva Noii Ordini Mondiale, sunt totuşi încântaţi de Internet. Desigur, Internetul a fost imaginat ca un instrument de spionaj şi control totalitar; căci guvernul a investit sume mari în el, şi nu le-a investit de dragul dizidenţilor; dar masele trebuie convinse să-l folosească pentru a putea fi spionate cu ajutorul lui, şi masele au prins gustul literaturii neconformiste de pe Internet, au prins gustul veştilor şi ştirilor necenzurate de mass media stabilimentului. Desigur, Noua Ordine Mondială nu face altceva decât să-şi completeze lista dizidenţilor folosind Internetul - dar lista devine tot mai lungă, tot cu ajutorul Internetului! Şi când lista va deveni foarte lungă, se va prăbuşi Noua Ordine Mondială. Intrat în panică, guvernul mondial din umbră îşi pune guvernele-marionetă din lumea "liberă" să emită legi totalitare de cenzură. În Germania, s'a promulgat "Legislaţia despre multimedia", care cere ca tot ce se afişează pe Internet să conţină o "semnătură digitală" care să facă imposibilă anonimitatea pe Internet. Tocmai promulgarea acestei legi îi încântă pe dizidenţii vizaţi de ea; căci demonstrează că Internetul a devenit periculos pentru guvernul de ocupaţie din Germania. Nemţii, care de la cel de-al doilea război mondial încoace au plătit şi tot plătit din greu şi au fost imbecilizaţi cu forţa de cea mai atroce propagandă sionistă şi bolşevică, au acum posibilitatea să citească pe Internet în limba germană materialul revizionist publicat pe continentul american; aceste cărţi şi articole sunt întotdeauna confiscate şi arse în Germania "liberă". Astfel, volumul *Grundlagen zur Zeitgeschichte* care a fost confiscat şi ars în Iunie 1996 conform ordinului unui judecător german, şi multe din articolele lui Germar Rudolf care demonstrează documentat falsitatea legendei despre camerele de gazare de la Auschwitz, pot fi citite pe Internet (*Smith's Report*, Februarie 1997, p. 7). Deşi paginile revizioniste de pe Internet au fost ţinta unui atac "SYN flood" (o bombardare cu miliarde de mesaje false simultane pe care maşina nu le poate prelucra devenind astfel inactivă) din partea unor activişti evrei care dispuneau de maşina unei universităţi din Canada, revizioniştii rămân optimişti - căci nimeni nu se osteneşte să atace ceva total lipsit de influenţă. Tocmai atacurile împotriva lor le dovedeşte că au influenţă; şi acei martiri ai adevărului care demult şi-au jertfit viaţa în slujba cauzei sunt bine cunoscuţi şi nu se ostenesc să-şi ascundă identitatea pe Internet. Ca toţi cei informaţi, nici ei şi nici noi nu credem tot ce pare să provină

dintr'o anumită sursă pe Internet - până nu verificăm autenticitatea sursei şi autenticitatea celor afirmate.

ERA ELECTRONICĂ

"America de Nord intră înfine în era adevăratei şosele electronice", scrie revista *Byte* din Ianuarie 1997 la p. 32, şi dă descrierea primei bariere electronice din America de Nord pe o şosea deschisă care funcţionează în Ontario pe şoseaua 407. În loc să se oprească ca să plătească preţul stabilit la barieră pentru folosirea şoselei ultra-rapide, vehicolele îşi continuă drumul cu mare viteză şi sunt urmărite electronic pentru a se percepe taxa ulterior. Sistemul face uz de transpondere montate pe vehicole ale căror semnale sunt captate de antene ridicate pe marginea şoselelor; iar vehicolele care n'au transpondere sunt identificate cu ajutorul aparatelor de fotografiat digitarizate care le înregistrează numărul. Protocolul folosit de reţea pentru captarea semnalelor transponderelor fuse elaborat iniţial în scopuri militare, scrie revista; o tehnică numită a unghiului de sosire care permite echipamentului militar să identifice obiectivele militare inamice permite antenelor să identifice prezenţa unui anumit transponder într'un anumit loc şi într'un anumit moment. Analogia cu obiectivele militare inamice este la locul ei. Marele public este perceput şi tratat ca un obiectiv militar inamic; polarizarea între "noi" şi "ceilalţi", tipică unei populaţii subjugate de alta, devine tot mai evidentă.

Această realizare tehnică este opera colaborării dintre Ministerul Transporturilor din Ontario, Canada, şi companiile Hughes Aircraft din Canada, Bell Canada, Bell Sygma Telecom Solutions, Mark IV Industries şi Corporaţia Internaţională a Şoselelor Canadiene (*ibidem*, p. 34). Ca şi în trecutul istoric, când o dinastie (Habsburgii) domnea în Austria, Spania şi Ţările de Jos, noua elită stăpânitoare nu cunoaşte graniţe naţionale şi nu se identifică astfel cu plebea nici unei ţări. Un feudalism în care atât latifundiarul cât şi ţăranul se simt legaţi unul de celălalt prin legături naţionale indisolubile este binefăcător, zice Eminescu (*Mihail Eminescu, Opere*, vol. XII, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1985 - ediţia topită la cererea rabinatului internaţional şi naţional, articolul din *Timpul* din 1 Decembrie 1881 şi altele); un feudalism în care o armată tăbărăşte asupra unei naţiuni cu scopul de a o spolia şi elita superimpusă naţiunii cucerite nu are solidaritate naţională cu naţiunea supusă este distrugător. Titlul "Corporaţiei Internaţionale a Şoselelor Canadiene" este revelator. Cum pot fi toate şoselele unei ţări internaţionale? Ce se întâmplă cu

avutul naţional, cu dreptul pământenilor de a-şi locui pământul strămoşesc?

*

Senatorul statului Colorado, Charles Duke, se deosebeşte de majoritatea politicienilor prin faptul că se identifică cu interesele populaţiei pe care-o reprezintă, şi este cinstit. Într'un articol din *Media Bypass* (vol. 5, no. 1, Ianuarie 1997, p. 18), Senatorul Duke atrage atenţia asupra fenomenului contemporan de acaparare a structurii economice a unei naţiuni de către plutocraţi care nu aparţin acelei naţiuni. Exact ce ne alarmează pe noi când citim programul pe termen scurt al guvernului nou numit de Emil Constantinescu în România (vezi *Buletinul* no. 1 pe 1997). Senatorul Duke relatează cum "peştii cei mari se fac mult mai mari în zilele noastre înghiţind o grămadă de peşti mici", şi exemplifică cu acapararea restului de 80 % din acţiunile companiei de telecomunicaţii americane MCI care nu-i aparţinea încă de către British Telecom din Anglia. "Va veni ziua când nu va fi decât o singură companie telefonică în lume, şi o singură companie de aviaţie, ... o singură bancă, o singură fabrică de automobile, şi aşa mai departe. ... Este o tendinţă distrugătoare în cele din urmă căci lăcomia totdeauna în cele din urmă îşi distruge total prada. ... Unii dintre noi suntem profund îndureraţi văzând cum este cumpărată America de interese străine", scrie Senatorul Duke. [Noi, cei care nu suntem orbiţi de propaganda despre "intrarea în Europa" şi despre necesitatea înrobirii României de către Fondul Monetar Internaţional, suntem profund îndureraţi văzând graba cu care guvernul nou numit spoliază România pentru a îmbogăţi cămătarii internaţionali]. Duke continuă: "Poate ar trebui să adăugăm la Constituţie un amendament care să stipuleze că nici un necetăţean al ţării sau companie care aparţine altora decât cetăţenilor ţării noastre să nu poată stăpâni împreună mai mult decât 49 % din pământul şi valorile tangibile ale ţării. Acest lucru se întâmplă deja în câteva ţări din lume". Românii au învăţat la istorie în clasele de liceu despre revolta din Ţările de Jos împotriva casei de Austria. S'ar părea că olandezii şi flamanzii nu erau fericiţi să fie sclavii unui suveran de departe care le stăpânea pământul şi patria. Bunicii românilor ar trebui să-şi mai aducă aminte cum o duceau românii din Transilvania când magnaţii Austro-Ungariei erau stăpâni pe pământul Transilvaniei. Atunci nu s'ar mai grăbi aşa să devină iobagi pe pământul românesc stăpânit de Rothschild şi Rockefeller.

Cum se confiscă pământul de la poporul care-l locuieşte? O mare armă în mâna plutocraţilor care-l confiscă este "salvarea mediului

înconjurător". O paranteză aici: suntem cu totul de acord că trebuie respectat mediul înconjurător şi trebuie cruţate şi salvate animalele. Dar propagandiştii de frunte ai "salvării mediului înconjurător" sunt cei care-l distrug şi-l poluează cel mai mult, ca apoi să folosească propaganda pentru a elimina micul producător care nu distruge mediul înconjurător. O uzină de carne vie, ca cele ale conglomeratului agrar-industrial Tyson, poluează şi distruge definitiv mediul înconjurător cu deşeurile şi reziduurile sale chimice de mare concentraţie devărsate în râuri şi lacuri; micile ferme individuale nu distrugeau mediul căci deşeurile şi produsele naturale ale animalelor fermierului individual erau absorbite de mediu fără dificultate în mod natural. Dar în numele "salvării mediului înconjurător" guvernul american confiscă pământul micului fermier şi-l dă pe mâna conglomeratelor agrar-industriale.

Preşedintele Bill Clinton a numit un Consiliu Prezidenţial pentru Dezvoltarea în Limitele Menţinerii (President's Council on Sustainable Development, PCSD) care împreună cu Comisia Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare în Limitele Menţinerii afirmă că vor restaura toate speciile de fiinţe pe pământ la stadiul ideal definit de aceste consilii prin metode printre care se numără şi confiscarea pământului de la micii proprietari. Deborah şi Frank Popper din New Jersey, necunoscători ai centrului agricol al Americii, au decretat în înţelepciunea lor talmudică necesitatea de a elimina fermierii producători de cereale din centrul Americii de Nord de la Canada până la Texas pentru a-i înlocui cu turmele de bizoni care păşteau în pace pe-acolo înainte de Cristofor Columb. Ideea lor este susţinută şi propagată de organizaţii ca The Nature Conservancy care, ascunzându-se după "salvarea mediului înconjurător", sunt de fapt braţe de acţiune politică [despre aceste organizaţii noi vorbim cu toată autoritatea căci am fost mulţi ani de zile membri şi activişti în ele şi le cunoaştem bine; unele sunt sincer dedicate ajutorării animalelor, altele sunt doar "opoziţie controlată" şi curele de legătură]. Cum bizonii pot fi mai uşor manipulaţi decât oamenii care încă mai au puşti, propagandiştii "salvării mediului înconjurător" o iau uşurel cu încetul şi încep cu fragmente mai mici de teren. "Proiectul Terenului Virgin este îmbrăţişat de către Departamentul Interiorului al Statelor Unite, de către Agenţia pentru Protejarea Mediului (Environmental Protection Agency, EPA), de către The Nature Conservancy, UNPED (programul mediului înconjurător al Naţiunilor Unite), UNESCO şi Clubul Sierra", scrie Henry Lamb, "şi va restitui cel puţin 50 % din pământul Americii

terenurilor virgine în care este interzisă orice activitate umană". Aceste terenuri vor fi unite între ele prin coridoare şi înconjurate de terenuri-tampon în care "va fi permisă activitatea umană sub o supraveghere care va asigura ca protejarea biodiversităţii să fie lucrul principal". Trezit la realitate de cele descrise de Henry Lamb, Reprezentantul Don Young din Alaska a introdus în Iunie 1966 Actul Protejării Suveranităţii asupra Pământului American, care ar proteja micii proprietari de pământ şi ar cere ca orice confiscare de pământ al naţiunii de către agenţii internaţionale să fie supusă aprobării Congresului. Dar actul lui n'a devenit lege, deşi introducându-l Reprezentantul Young a arătat că 67 de terenuri au fost deja confiscate în Statele Unite de la americani pentru uzul Naţiunilor Unite chipurile ca rezervaţii ale biosferei şi terenuri ale moştenirii globului. Aceste terenuri sunt administrate de UNESCO conform unui program **care n'a fost autorizat de nici un tratat şi nici o lege**. Pentru dezinformarea gloatelor americane şi determinarea lor să accepte spolierea lor de către braţele vizibile din Naţiunile Unite ale plutocraţiei internaţionale, Consiliul Prezidenţial pentru Dezvoltarea în Limitele Menţinerii, în colaborare cu Bruce Babbit, Secretarul Interiorului, Jay Hair, fost preşedinte la National Wildlife Federation, actualmente activist la organizaţia *new-age* Windstar, Madeline Kunin, adjunctă la Departamentul Educaţiei, şi Timothy Wirth, subsecretar de stat pentru Afaceri Globale, a elaborat un plan. Acest plan prevede folosirea de ucazuri ale guvernului în combinaţie cu premii băneşti şi amenzi, cu propagandă în mass media şi cu "informaţie ştiinţifică". Pârghiile de legătură ale planului urmează să fie EPA, The Nature Conservancy, şi The Sierra Club - aceiaşi de la proiectul terenurilor virgine. Dar aceşti binefăcători ai mediului înconjurător sunt aceiaşi binefăcători ai omenirii care au promis că vor elimina foametea de pe glob. Adunaţi la Roma între 13 şi 17 Noiembrie 1996, rezoluţia lor arată că "800 de milioane de oameni de pe glob sunt subnutriţi cronic. Acordul la care am ajuns va plasa hrana... în centrul atenţiei alături de pace şi stabilitate" (*Media Bypass, loc. cit.*, pp. 21-22).

Cum vor elimina foamea reducând suprafeţele cultivate? Prin renunţarea la suveranitatea naţională şi înfeudarea populaţiilor faţă de Naţiunile Unite. Înţelegerea acestui deziderat este esenţială; plutocraţia internaţională nu se simte în siguranţă în prezenţa sentimentului naţional. Mercenarii care se identifică cu populaţia împilată nu fac două parale. Cămătarii talmudici care formează o naţiune străină în interiorul oricărei naţiuni

dintotdeauna au urât coeziunea națională a gazdelor. Câtă vreme există coeziune națională spolierea maselor merge cu hurducături. Internaționalismul este garantarea unei spolieri ușoare. Românii înspăimântați de pericolul rusesc [de parcă nu Churchill și Roosevelt i-ar fi dăruit lui Stalin] și "intrați în Europa" [de unde? se vor afla unde?] vor fi pradă mult mai ușoară decât românii care trăiesc în România.

La conferința la nivel înalt din Noiembrie 1996 de la Roma care va pune chipurile capăt foametei în lume, țările participante au semnat o agendă a Națiunilor Unite prin care agențiile acestora vor avea putere peste suveranitatea națională de a administra producția și distribuția alimentelor pe scară globală. **Și astfel se va înfăptui visul plutocrației internaționale: control total asupra miliardelor de goimi prin control total asupra alimentelor.**

Înainte de participarea la conferința de la Roma din Noiembrie 1996, Subsecretarul de Stat Timothy Wirth și Secretarul Agriculturii Dan Glickman au fost întrebați la o conferință de presă dacă nu cumva delegația americană a acceptat restricții cu privire la ce și cum se poate cultiva în Statele Unite, renunțând la suveranitatea națională. Glickman a negat iritat că o va face - și-a făcut-o. Dar mai importante decât acordurile oficiale, la care publicul poate avea acces dacă se străduiește puțin, sunt acordurile neoficiale, încheiate "prin conversații pe coridoare", cum spune ministrul agriculturii canadian Ralph Goodale, care a participat și el. Oficial rezoluția acestei conferințe cere "protejarea intereselor copiilor" fața de opresiunea pe care ar putea-o suferi dacă n'ar veghea guvernul - de la cine? De la părinți care vor să-i crească conform vederilor lor. Interesele copiilor sunt de fapt un paravan pentru introducerea controlului totalitar. În 1993, la o Conferință de Dezvoltare Internațională, James P. Grant a spus că "femeile și copiii vor fi calul nostru troian pentru a ataca citadela sărăciei, sprijinirea democrației, încetinirea cu mult a creșterii populației, și accelerarea dezvoltării economice". Președintele Clinton a emis ordinul său executiv 13011 prin care crează o rețea informațională imensă legată de sisteme internaționale care să permită agențiilor de spionaj ca FBI sau CIA, agenției presupuse de ajutorare a sinistraților FEMA, și agenției EPA, precum și Departamentelor de Stat, al Educației, Muncii, Sănătății și Serviciilor Umane, Agriculturii, Interiorului, etc., să aibă acces la toate datele despre toți oamenii. **Ce are asta cu foamea?**

Conform directivelor Națiunilor Unite, toți oamenii din toată lumea vor fi sub supraveghere acasă, în

școli, la locul de muncă. Toți cei care violează noile bareme de toleranță, egalitate a sexelor, sau modul de viață care nu dăunează mediului înconjurător vor fi urmăriți prin acest sistem informațional imens pus la dispoziția Națiunilor Unite (*ibidem*, p. 23).

Ca să accepte să intre în acest imens gulag de tip sovietic, în acest imens laogai de tipul celor din China comunistă, muncitorii din lumea occidentală fost liberă sunt supuși unui proces de demolarea structurii lor sociale și psihice după prescripțiile lui Antonio Gramsci (vezi *Buletinul* vol. 2 no. 1, 1996). Dacă lozincile revoluției franceze erau "libertate, egalitate, fraternitate", lozincile revoluției contemporane nouă sunt "mediul înconjurător, economia, echitatea" (environment, economy, equity, EEE). Cu aceste lozinci, zice vice-președintele nostru Al Gore, vor fi convinși americanii să accepte "sacrificii, luptă, și o transformare radicală a societății". Fiecare națiune va trebui să se supună unei "coordonări generale în cadrul coordonatelor urmărite de conferința Națiunilor Unite". Coordonatori ai națiunilor Unite staționați în diverse locuri vor dirija și controla "alocarea și folosirea resurselor financiare și umane", iar suveranitatea națională va dispare înlocuită de această birocrație și nomenclatură minuțios structurată a conducătorilor socialiști ai Națiunilor Unite (*ibidem*). E important de reținut aici că se rup legăturile naționale și se subjugă "resursele umane" unor gealați ai Națiunilor Unite care neavând solidaritate cu "resursele umane", le vor decima și oprima cu ușurință, căci pentru asta sunt plătiți. Iar oamenii nu mai sunt oameni sub Națiunile Unite, ci "resurse umane", adică vite, ca și vacile și iepurii de casă. Pentru a-i transforma în vite se prescrie o propagandă intensivă. Environmentalistul Stephen Schneider de la Universitatea Stanford scrie: "Ne trebuie sprijin de la mase ... de aceea **trebuie să zugrăvim imagini de groază, simplificate, cu afirmații tragice și să nu menționăm îndoieli și dubii dacă le avem**" [sublinierea noastră]. Cât adevăr este în "știința" environmentaliștilor?

În Aprilie 1996, o agenție guvernamentală de sănătate a Statelor Unite și-a instruit salariații să ascundă și să distrugă datele care contrazic afirmațiile politice prescrise. Printr'o circulară, salariații Oficiului pentru Aprecierea Pericolelor din Mediul Înconjurător (Office of Environmental Health Hazard Assessment) au fost instruiți să distrugă documentele care "conțin alte propuneri decât cele adoptate sau derivate" din decizia dată. "Nu se vor păstra în dosare decât acele ... documente care reflectă sau provin din decizia finală", scrie circulara.

Aşa se ajunge la acel "consens al opiniilor" care chipurile deosebeşte guvernul american de unul totalitar. Dar astuparea gurii salariaţilor nu ajunge. Propaganda Naţiunilor Unite, acest braţ al cămătarilor care totdeauna au constituit o naţiune aparte în sânul oricărei naţiuni, se impune cu tărie în şcoli şi în cultură, prin cărţile care au voie să fie tipărite şi difuzate de marile reţele publicitare, prin cursurile impuse de către Programul de Acţiune Civică a Departamentului Educaţiei din Statele Unite, şi prin raportul din 1996 al Consiliului Prezidenţial pentru Dezvoltarea în Limitele Menţinerii, PCSD.

Plutocraţia internaţională are două scopuri declarate: asigurarea "păcii în lume" cu eliminarea foametei, şi reducerea populaţiei globului cu 80 %. Acest din urmă scop este promulgat prin documentul Aprecierea Biodiversităţii globale (Global Biodiversity Assessment, GBA), care scrie că "o lume agricolă în care majoritatea fiinţelor umane sunt ţărani poate întreţine 5 până la 7 miliarde de oameni. Pe de altă parte, o societate industrializată la nivelul de viaţă materială de azi din Statele Unite se poate aprecia realist că poate întreţine 1 miliard de oameni" (*ibidem*, p. 25). Din dosul acestor cuvinte frumos potrivite reiese clar scopul plutocraţilor. În primul rând, "pacea în lume" este o minciună a cărei falsitate reiese din însăşi activitatea globaliştilor, care a fost şi este aceea de a stârni conflicte armate şi a înarma amândouă părţile beligerante, căci din complexul industrial militar derivă ei profituri imense. De când supraveghează Naţiunile Unite "pacea în lume" au avut loc mai multe conflicte sângeroase pe glob decât în orice alt secol. În al doilea rând, libertatea şi nivelul de viaţă al americanilor este un ghimpe în inima plutocraţiei, care nu se va linişti până nu va aduce popoarele occidentale la nivelul de înfometare şi opresiune din laogaiul Chinei comuniste. Căci, după cum scria Vâşinski în *Legea Statului Sovietic*: "Natural, în statul nostru n'au ce căuta libertatea vorbirii, libertatea presei, şi aşa mai departe pentru duşmanii socialismului" (*apud Media Bypass, loc. cit.*, p. 25).

Dar trebuie să acceptăm socialismul de dragul mediului înconjurător, care a fost aşa de frumos salvat de toate regimurile comuniste - dovadă negrul de fum şi reziduurile chimice sub care au îngropat Copşa Mică, de exemplu. În Iulie 1993, cu dexteritate şi înţelepciune tipic socialiste, Casa Albă a emis ordinul ca toate agenţiile guvernului federal să cumpere doar produse de papetărie fără clor. Natural, producţia globală de hârtie fără clor nu satisfăcea necesarul de hârtie al birocraţiilor federale, aşa că ordinul a murit în tăcere. După o lună s'a emis un alt ordin care interzicea

agenţiilor federale folosirea de produse nocive pentru mediul înconjurător, şi se pregătea un alt ordin care să permită doar cumpărarea de produse şi servicii "sigure din punct de vedere al mediului înconjurător". Nimeni însă nu ştie care sunt acele servicii şi produse. Casa Albă n'a descris acele produse; a descris însă şase compuşi organici şi 19 elemente din tabloul periodic care **nu** sunt permise, şi care intră în compoziţia a aproape tot ce există pe lume. În aceeaşi lună preşedintele a emis şi ordinul prezidenţial 12954 care interzice contractorilor în valoare de peste $100.000 să angajeze alţi muncitori când ai lor intră în grevă. Cum aceştia au 90 % din contractele federale, care constituie 22 % din produsul naţional global, rezultă că o mână de agitatori plătiţi de agenţiile şi fundaţiile care i-au mai plătit pot produce o paralizie a ţării care i-a speriat până şi pe membrii Congresului astfel încât după litigii intense ordinul a fost abandonat. După cum arată aceste ordine, preşedintele nostru Bill Clinton nu-şi petrece toată vremea vânând fuste şi trăgând cocaină pe nas. De cum s'a văzut preşedinte a emis Directiva circulară prezidenţială no. 13, care punea armata Statelor Unite sub ordinele Naţiunilor Unite, dar care a întâmpinat o astfel de rezistenţă încât preşedintele şi-a retras-o zicând că fusese doar aşa, o idee de-a lui; dar după ce lumea s'a întors acasă şi s'au liniştit spiritele, a emis Decizia Prezidenţială 25, PDD 25, care face exact acelaşi lucru. Slick Willie al nostru a tras însă învăţături din prima încercare, şi din cele 25 de pagini ale Deciziei 25, nimeni, inclusiv Congresul Statelor Unite, n'a putut vedea decât un rezumat de 18 pagini. Nimeni nu ştie ce ascunde cu adevărat PDD 25 (*Media Bypass*, vol. 5, no. 2, Ianuarie 1997, p. 37).

Cum se încadrează aceste "ordine" şi "decizii prezidenţiale" într'un stat de drept? Nu se prea încadrează. Din cele circa 13.000 de astfel de ordine, Bush a emis 167, şi Clinton 186 până acum, 1,3 şi 1,4 % din total. Dar Reagan emisese 3 % din ele, Nixon 2,4 %, şi Truman 6,9 %. De drept aceste ordine sunt ilegale; Congresul este cel care trebuie să legisleze. Dar prin 1930 birocraţia guvernului se umflase într'atâta încât cinstiţii legiuitori au încetat să-şi facă datoria, şi în 1935 au votat Actului Registrului Federal, care face ca orice formă de ucaz emis de un potentat să devină lege dacă este trecut în acel registru; şi nu poate fi scos din registru decât prin alt ucaz prezidenţial, prin legislaţie votată în Congres, sau prin decizia Curţii Supreme. De aceea contează cine este ales preşedinte şi pe cine numeşte preşedintele în Curtea Supremă. De când a început să se instaureze pe nesimţite socialismul în Statele Unite, de prin 1930, aceste

ucazuri au intrat cu încetul în registru - sub pretextul necesităţilor războiului mondial, de exemplu - unde aşteaptă netulburate să fie invocate pentru instaurarea bolşevismului pe faţă (*ibidem*, p. 38).

Dictatura preşedintelui a început de fapt cu mult înainte, când s'au inaugurat şi minciuna şi ipocrizia ca virtuţi prezidenţiale. Abraham Lincoln, proslăvit de istoria corectă din punct de vedere politic, susţinea sus şi tare pe când candida la preşedinţie că guvernul federal nu are puterea să forţeze statele dacă acestea vor să se desprindă şi nici nu are căderea să se amestece în legile lor. Dar devenit preşedinte, când 7 state din sud s'au desprins la 4 Martie 1861, Lincoln a citat "legea universală" (de care n'a auzit nimeni nici până atunci şi nici de atunci încoace), a inaugurat politica "scopul scuză mijloacele" şi a dezlănţuit războiul civil fără să se sinchisească de Congres. Mobilizarea armatei cu care a început masacrul statelor din sud a fost Ordinul Prezidenţial no. 1, după care au urmat altele prin care a pus mâna pe vasele armatorilor din sud, a suprimat libertatea presei şi a instituit cenzurarea tuturor scrisorilor particulare. Apoi a suspendat *habeas corpus*, arestând cetăţenii fără mandat de arestare şi înfundând puşcăriile cu prizonieri politici care nu erau acuzaţi de nimic şi nu făcuseră nimic. Apoi, la 4 Septembrie 1862, s'a instituit legea marţială în America, departe de zona de război. Deabia în 1866, judecând cazul unui deţinut politic arestat în 1864, Curtea Supremă a observat că legea marţială nu poate fi invocată fără motiv împotriva propriilor cetăţeni în afara zonelor de război (*ibidem*, p.39).

Ordinele prezidenţiale au dat rezultate bune în mâinile unui patriot ca preşedintele Theodore Roosevelt, care nu fusese plănuit să ajungă presedinte dar a ajuns când a fost asasinat preşedintele William McKinley în 1901, şi care le-a folosit pentru a asigura prosperitatea maselor. De exemplu, în 1902, când la venirea iernii greva minerilor ameninţa populaţia cu frigul, preşedintele Theodore Roosevelt a ameninţat proprietarii minelor că va exploata minele cu minerii dar fără ei; revendicările greviştilor au fost satisfăcute. Dar au dat rezultate ucigătoare în mâinile unuia ca Franklin Delano Roosevelt şi în mâinile celor care, ca Bill Clinton, îi urmează exemplul.

La o zi după inaugurarea sa ca preşedinte în 1933, F.D. Roosevelt a închis băncile prin ordin prezidenţial, ruinând populaţia, îmbogăţind bancherii, şi îmbogăţindu-se pe sine. Acesta a fost primul din cele 3.700 de ucazuri emise de acel monstru paralitic despre care se spune că şi-a primit răsplata pentru crimele lui încă pe pământ; circulă o legendă

conform căreia soţia lui (cea cu spiritul căreia se consultă Hillary Clinton) cu confederaţii ei sionişti l-au împins în focul din cămin, de unde paraliticul n'a putut ieşi. Franklin Delano Roosevelt a fost mult ajutat de Legea Puterii pe Timp de Război (*the War Powers Act*) care transforma preşedintele într'un dictator absolut pe vremea celui de-al doilea război mondial. În 1947, Truman a moştenit 103 de puteri extraordinare de război la care a mai adăugat multe altele, deşi războiul se terminase.

Un alt domeniu în care preşedintele uzurpă legislatorii ca un tiran absolut este încheierea tratatelor internaţionale, care de la cel de-al doilea război mondial încoace s'au înmulţit ca ciupercile după ploaie, începând cu înţelegerea lui F.D. Roosevelt cu Marea Britanie din 1941 numită "Lend-Lease" prin care Statele Unite au început să întărească bolşevismul în Rusia şi comunismul în lume. În 1930, Statele Unite aveau 25 tratate şi 9 înţelegeri prezidenţiale. În 1968, se ajunsese la 909 tratate şi 3.973 înţelegeri prezidenţiale. În 1950 Truman s'a prevalat de războiul din Coreea ca să declare din nou starea de asediu, asumându-şi puteri dictatoriale. Starea de asediu a durat până în 1978. În 1973 şi în 1976, Congresul a încercat să reintre în funcţii prin Actul Puterii de Război din 1973 şi Actul Stării de Urgenţă din 1976 dar n'a reuşit. Preşedintele Nixon a implicat Statele Unite în războiul din Vietnam printr'o serie de scrisori personale între el şi preşedintele Thieu al Vietnamului de Sud, deşi conform Constituţiei numai Congresul poate declara război. Dar despre constituţie, Nicholas Katzenbach, Subsecretar de Stat la vremea aceea, a declarat în faţa Comitetului Senatorial pentru Relaţii Externe că este un lucru demodat. Căci, se argumentează, când sunt în joc interesele vitale ale naţiunii preşedintele trebuie să acţioneze, nu să aştepte dezbaterile din Congres.

Interese vitale? Ce interese vitale au avut americanii în Vietnam? Pretextul a fost un pretins atac asupra vapoarelor americane din golful Tonkin care n'a avut loc. Congresul a mai încercat să-şi recapete puterile prin amendamentul Bricker, care n'a fost votat, şi prin Rezoluţia cu privire la Puterile pe Timp de Război, care a fost votată dar e aşa de anemică încât se reduce la o simplă formalitate: după ce a trimis trupele la război în orice ţară străină fără să se ostenească să-l declare, preşedintele trebuie să raporteze Congresului în decurs de 2 zile că a făcut-o, după care Congresul se declară satisfăcut şi-l aprobă declarând retroactiv războiul (*ibidem*, pp. 40-41).

Unul din ucazurile preşedintelui Richard Nixon (despre care noi aveam iluzii) obligă toţi foştii şi

actualii salariaţi ai guvernului cu acces la documente importante să semneze un acord că nu vor publica nimic tot timpul vieţii ce n'a fost cenzurat în prealabil de către cenzură. Ce şanse are adevărul să iasă la iveală? Rollie Eyears, autorul articolului din care citäm aici, scrie: "Prin limbaj vag şi generalizat se face loc acţiunilor represive cât şi posibilităţii negării sensului iniţial. Lucrurile dăinuind un timp mai îndelungat astfel, capătă un aier legitim în ochii publicului. Menţinute timp de-o generaţie, devin obişnuite şi normale" (p. 42). Este imposibil de cuprins într'un articol scurt toate ucazurile; Eyears le înşiruie pe cele mai nocive:

no. 10995 confiscă toate mijloacele de comunicare din Statele Unite;

no. 10997 confiscă uzinele electrice, combustibilul, petrolul, minereurile, atât publice cât şi particulare;

no. 10998 confiscă toate alimentele, fermele şi utilajul agricol;

no. 10999 confiscă toate mijloacele de transport, inclusiv automobilele personale, camioanele, orice fel de vehicol, şi controlul asupra drumurilor publice, şoselelor şi porturilor;

no. 11000 obligă toţi civilii să muncească sub ordinele guvernului federal, chiar dacă acest lucru separă familiile împrăştiindu-i membrii;

no. 11001 confiscă toate apartenenţele de sănătate, educaţie şi ajutor social;

no. 11002 împuterniceşte directorul poştelor să înregistreze toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii din Statele Unite;

no. 11003 confiscă avioanele şi aeropoartele;

no. 11004 împuterniceşte agenţia Locuinţelor şi Finanţelor să confişte toate locuinţele şi să mute locuitorii cu forţa; să determine care anume zone nu pot fi locuite, să determine noi zone în care să mute populaţia, să mute comunităţile de oameni, şi să le clădească imobile;

no. 11005 confiscă toate căile ferate, canalele de navigaţie, şi depozitele;

no. 11051 autorizează directorul Biroului de Planificare a Stărilor de Urgenţă să impună ordinele prezidenţiale de mai sus în caz de tensiune internaţională sporită sau criză financiară. Acest director va mai acţiona în plus cum îi dictează preşedintele;

no. 12333 din 1981 împuterniceşte procurorul general să autorizeze FBI-ul să percheziţioneze orice casă fără mandat de percheziţie dacă procurorul general crede că cetăţeanul din casă ar putea fi agentul unei puteri străine;

no. 13010 protejează infrastructura de atac [atac din partea cui - când suntem toţi cetăţeni ai satului global?]

no. 13011, numit ordinul Tehnologici Informaţiei la nivel federal, consolidează un mare număr de agenţii sub ordinele Şefilor

Informaticii care vor cenzura şi stăpâni toate mijloacele de informare şi propagandă.

La ucazurile înşirate de Eyears adăugăm unul citat în *The American Sentinel* (no. 594 din Septembrie, 1996, pp. 2-3), no. 11921, care nu mai poate fi obţinut de la Biroul Tipăriturilor Guvernului (a cărui obligaţie ar fi după lege să furnizeze la cerere tot ce emite guvernul). Acest ordin prezidenţial prevede cenzura totală executată de preşedinte împreună cu armata printr'un "acord naţional pentru cenzură", şi împreună cu Comisia Federală a Comunicaţiilor sub a cărei jurisdicţie sunt undele sonore şi undele electromagnetice (adică radio-ul, televiziunea, computerele, telefoanele, comunicaţiile). Această cenzură poate fi impusă în caz de "urgenţă" declarată la bunul plac al preşedintelui. Secţia 901 a acestui ucaz dă Secretarului Comerţului puterea de a confisca toate bunurile şi mijloacele de producţie; şi direcţiei poştelor autoritatea de a emite buletine de identitate pentru o mai bună distribuire a alimentelor confiscate, chipurile. Secţia 10, paragraful 22, spune că se vor "elabora planuri şi proceduri pentru folosirea excesului şi surplusului din proprietatea privată mobilă şi imobilă a cetăţenilor de către agenţiile guvernului federal". Ne amintim încă cum guvernul socialist băga familii străine în casele altora, înghesuindu-i pentru a-i demoraliza şi a-i spiona mai bine. Acţiunea aceasta n'a rămas un simplu proiect pe hârtie în Statele Unite. Companiile particulare cooperează cu guvernul în alcătuirea "dosarelor de securitate" computerizate ale cetăţenilor, punându-le la dispoziţie toate amănuntele tuturor tranzacţiilor care au loc. Este ilegal ca funcţionarii poştei să-ţi deschidă corespondenţa; dar ţi-o pot pune deoparte pentru a fi deschisă de alţii şi nu-i poţi da în judecată. În 1992, procurorul general de atunci, Richard Thornburgh, a emis o circulară arătând că lipsesc încă $470 de milioane în avere şi bunuri confiscate de la particulari, şi îndemnând procuraturile să confişte şi să persecute cu mare grabă pentru îndeplinirea planului. Şi ei se grăbesc, prevalându-se de "războiul împotriva stupefiantelor" şi alte astfel de exemple de propagandă mincinoasă. În 1992, un agent federal deghizat în curier poştal a sunat la uşa unui proprietar a 54 de acri de pământ şi i-a înmânat un pachetel poştal care conţinea marijuana, de care recipientul bine înţeles habar n'avea, după care colegii agentului au dat buzna şi l-au arestat pe recipient, confiscându-i proprietatea. Unul din agenţi a fost auzit spunând că-şi puseseră ochii pe proprietatea omului pentru că "era minunată pentru o casă de oaspeţi a poliţiei". Dar desigur, cinstitele agenţii federale nu fac astfel de

abuzuri: "Noi nu suntem din aceia care-i iau casa omului nevinovat, deşi putem s'o facem", a exclamat cu indignare Amy Wax, avocata Departamentului Justiţiei în procesul *"Buena Vista vs. A Parcel of Land* no. 98-781 din 1992 (*ibidem*, pp. 6-7).

Aceste ordine prezidenţiale zugrăvesc un viitor îngrozitor. Mai înspăimântătoare este puterea de a emite astfel de ordine, consolidată cum am văzut de la Lincoln încoace. Statele Unite nu mai au un preşedinte ales ci un despot comparabil cu Tiberiu, Caligula sau Nero. Singura reţinere pe care o mai are acest despot este faptul că ar mai putea întâmpina rezistenţă. Eyears e de părere că rezistenţa o mai întâmpină din partea ramurii judecătoreşti, unde nu toţi judecătorii au fost total corupţi (*Media Bypass*, vol. 5, no. 2, Ianuarie 1997, p. 42). Noi suntem de părere că reţinerea marionetei plutocraţiei internaţionale care poartă titlul de preşedinte al Statelor Unite derivă din faptul că încă n'a confiscat toate puştile.

Comparaţia cu împăraţii romani demenţi de beţia puterii (şi, zic unii, de intoxicaţia cu plumbul din vasele în care-şi ţineau vinul) nu este nelalocul ei în cazul lui Clinton, care are accese de furie dementă în public atunci când nu este adulat total. Ca dictatorii comunişti, recent Clinton a interzis accesul la străzile din jurul Casei Albe - unde publicul avusese acces de când există Casa Albă. La una din "vizitele de lucru tovărăşeşti" pe care Bill Clinton le face în bună tradiţie comunistă prin oraşele ţării, unde audienţa este adusă cu cârdul şi învăţată să aplaude şi să pună întrebări admirative şi adulatoare, William Kelly, tânăr student care habar n'avea de politică, şezând printre public la Chicago, asculta o întrebare după alta minunându-se cât sunt de adulatoare. S'a hotărât să pună şi el o întrebare inspirată din conversaţiile lui cu cunoscuţii săi din Chicago. Apropiindu-se de microfon l-a întrebat pe preşedinte de ce în campania prezidenţială din 1992 promisese că va reduce impozitele dar n'a făcut-o după ce a devenit preşedinte. Bill Clinton a avut un acces nestăpânit - fusese asigurat că va avea un public exclusiv compus din aplaudaci. A dat ordin serviciului secret să-l dea afară din sală pe Kelly, care a ieşit imediat din sală fără să riposteze nimic şi fără un gest. Ajuns acasă, după 3 ore serviciul secret a apărut la uşa lui Kelly şi l-a arestat pentrucă chipurile făcuse scandal la vizita tovărăşească a Preşedintelui Clinton, i-a pus cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare şi l-a aruncat în închisoare. Un agent secret i-a spus lui Kelly ulterior că el personal nu l-ar fi arestat pentru că Kelly plecase fără un cuvânt şi fără un gest când fusese dat afară din sală, dar Clinton insistase să fie

arestat şi aruncat în lanţuri. Un avocat, rugat de un prieten, a început să se ocupe de caz, care, credea avocatul, se va şterge de pe rol imediat căci Kelly era perfect nevinovat; nu făcuse nimic, lucru atestat de zeci de martori, pusese doar o întrebare legitimă şi legală preşedintelui său într'un cadru strict legitim, aşa cum avea dreptul s'o facă. Dar cazul a rămas pe rol şi Kelly în închisoare. Procurorul l-a informat că este un caz politic şi l-a sfătuit să se adreseze reprezentantului său din Congres. Dar acesta, un negru numit Bobby Rush, fost membru al bandei de gangsteri şi terorişti Black Panthers (Panterele negre), ajuns în Congres nu-l interesează ce păţesc cetăţenii. Avocatul l-a sfătuit pe Kelly să candideze împotriva lui Bobby Rush, care ajunsese în Congres printr'o scamatorie, prin crearea unei circumscripţii electorale care nu existase niciodată numai pentru a face un congressman din acest bandit. După ce şi-a anunţat candidatura, procesul împotriva lui Kelly a fost scos de pe rol. Kelly a intentat proces împotriva creării circumscripţiei electorale care a făcut congressman din pantera neagră Bobby Rush. Un alt proces este intentat de veteranul de război schilodit în slujba patriei Jim Dyer, pe care supraveghetorii de la circumscripţia electorală din judeţul Orange, Florida, nu-l lăsaseră să voteze în Noiembrie 1996 pentru că avea un maiou cu imaginea lui Clinton cu nas lung, mincinos, de Pinocchio (*Media Bypass*, vol. 5, no. 1, Ianuarie 1997, pp. 46-47). Nu ştim dacă ramura judiciară va justifica speranţele lui Eyears. Dar faptul că tineri studenţi naivi ca William Kelly ieşiţi din fabricile de spălat creierul se trezesc şi se avântă în lupta politică, faptul că veterani de război handicapaţi ca Jim Dyer încep să vadă acţiunile guvernului din umbră şi să-şi regăsească curajul, le dă globaliştilor dureri de cap iar nouă ne dă speranţe.

AFACERILE SUNT AFACERI ÎNCHEIERE

Cu astfel de tratament, nu-i nevoie de boli

Cheryl Nagel şi soţul ei din Minneapolis s'au decis în 1990 să înfieze o fetiţă din România. După lungi şi istovitoare lupte birocratice şi-au văzut visul cu ochii şi micuţa Lindsey a întregit definitiv familia lor. Dusă la medic pentru o consultaţie de rutină, spre disperarea lor au aflat că fetiţa este contaminată cu virusul "mortal" HIV, probabil de la una din transfuziile făcute în România. Întreaga ei familie, mama, tatăl şi celelalte surori au dat

rezultate serologic negative. Părinţii adoptivi au fost de acord cu un tratament profilactic pentru a întârzia apariţia simptomelor şi au pus-o în grija unui specialist de la spitalul de copii din Minneapolis. Fetiţa nu avea nici un simptom, era perfect sănătoasă, şi totuşi doctoriţa a decis să-i prescrie Septra (cunoscut şi sub numele de Bactrin). Medicamentul făcea parte din substanţele erei pre-antibiotice, incapabile să atace microbii cu specificitatea antibioticelor. Medicamentul are efecte secundare ca ameţeală, vărsături, distrugerea măduvei osoase, eczemă, febră, iar fabrica producătoare Burroughs-Wellcome recomandă să nu se utilizeze medicamentul mai mult de două săptămâni. După o săptămână de tratament, Lindsey a fost din nou văzută de doctoriţă. Numărul globulelor albe şi în special numărul celor de tip T era normal; totuşi doctoriţa i-a prescris preventiv zilnic în plus faţă de Septra, 120 mg de AZT, singurul medicament aprobat pentru SIDA.

AZT ori azidotimidina este pusă în vânzare sub numele de Zidovudine sau Retrovir şi e fabricată de aceeaşi gigantică corporaţie, Burroughs-Wellcome. Comparat cu Septra, AZT-ul este otravă curată. Însăşi doctoriţa a admis că dă unele efecte colaterale, că atacă măduva osoasă, provoacă anemie, ameţeală, vărsături etc. De fapt AZT omoară celulele care se multiplică în întreg organismul, cauzând ulceraţii şi hemoragie, distrugerea foliculilor părului, emacierea ţesutului muscular şi distrugerea sistemului imun. Copiii sunt mult mai sever atacaţi de AZT, care le opreşte creşterea normală. Greu de crezut, dar AZT a fost aprobat pentru tratamentul SIDEi în 1987 şi ca medicament preventiv în 1990.

În necunoştinţă de cauză, soţii Nagel i-au administrat fetiţei siropul cu sfinţenie în fiecare zi. La vizita medicală următoare, doctoriţa în mod ciudat a început să laude progresele fetiţei, ceea ce i-a alarmat pe părinţi care vedeau că de fapt situaţia ei era înrăutăţită; pentru vârsta ei de 5 luni rămăsese mică şi-şi pierduse pofta de mâncare. În lunile care au urmat doctoriţa părea să nu observe deteriorarea sănătăţii fetiţei. Până la urmă totuşi a admis că fetiţa nu se dezvoltă normal dar a atribuit lipsa de creştere infecţiei cu HIV. Cum efectele colaterale descrise pe pachetul de medicamente corespundeau cu simptomele fetiţei, părinţii ei s'au decis să consulte un alt doctor şi s'au adresat Prof. Dr. Margaret Hostetter de la clinica universităţii din Minnesota, directoarea clinicii de boli infecţioase. O figură autoritară, totuşi plină de farmec, Dr. Hostetter, după o serie de analize, a întrerupt Septra, dar a atribuit pierderea greutăţii tot infecţiei cu HIV şi a

mărit doza de AZT. La început fetiţa şi-a recâştigat moderat pofta de mâncare şi un pic din greutate, dar nu a revenit la normal. După ce efectele colaterale ale Septrei au dispărut, toxicitatea lentă a AZT-ului a început să-şi facă efectul şi după câteva luni fetiţa a încetat cu desăvârşire să câştige în greutate. La fiecare vizită Dr Hostetter lăuda progresele inexistente ale fetiţei. Când Lindsey împlinise doi ani, părinţii ei s'au trezit într'o noapte de strigătele de agonie ale fetiţei. Stătea chircită în pat de crampe musculare extrem de dureroase, care au revenit cu regularitate noapte de noapte şi nu au cedat la nici un fel de medicaţie. Soţii Nagel au priceput ce se întâmplă căci aflaseră că unul din efectele AZT-ului este distrugerea ţesutului muscular. Dr Hostetter a încercat să-i determine să schimbe AZT-ul cu ddI, un nou preparat recent aprobat de FDA pentru tratamentul SIDEi, dar ei au refuzat. Din întâmplare soţii Nagel au dat peste un articol în care se discuta dizidenţa lui Peter Duesberg de la linia oficială în tratamentul SIDEi. După ce au izbutit să ia ia contact telefonic cu Dr Duesberg şi cu alţi cercetători care nu erau de acord cu versiunea HIV, părinţii fetiţei au întrerupt tratamentul. Rezultatul a fost spectaculos. Aproape imediat fetiţa a început să doarmă mai bine şi mai multe ore, pofta de mâncare i-a revenit, a crescut în greutate aproape la normal şi temperamentul ei s'a domolit. În Decembrie 1992 soţii Nagel avut o discuţie deschisă cu Dr Hostetter cu privire la meritele tratamentului cu AZT. Reacţia violentă a doctoriţei i-a surprins pe soţii Nagel: se arăta extrem de ofensată că probitatea ei medicală a fost pusă la îndoială, apoi a descris foarte doct care celule sunt atacate de AZT şi care sunt evitate (oare cum deosebeşte AZT-ul celulele pe care n'ar trebui să le distrugă?), şi a încheiat cu un discurs despre binefacerile medicamentului. Intimidaţi, soţii Nagel nu i-au spus doctoriţei că încetaseră tratamentul, iar Dr Hostetter a remarcat ce bine s'a dezvoltat fetiţa în ultimele luni declarând că dacă s'ar întrerupe ţratamentul cu AZT probabil starea fetiţei s'ar înrăutăţi. Când a fost informată în scris de adevărata stare a lucrurilor şi de faptul că fetiţa este dată în grija unui nutriţionist, răpunsul ei tot în scris a fost dur, amintindu-le că SIDA este o boală mortală şi că fără tratament se va accelera declinul şi se va grăbi moartea, şi somându-i să dea imediat fetiţa în grija unui medic calificat. În acelaşi timp a trimis o altă scrisoare amenînţătoare persoanei care se îngrijea de fetiţă prin care îi atrăgea atenţia că nu are nici un drept să se ocupe de Lindsey şi că există şi alte familii doritoare să se îngrijească de copii în situaţia ei (adică părinţi care administrează AZT). Sub presiunea

doctoriţei Hostetter, soţii Nagel au consultat un medic recomandat de ea, care bineînţeles a prescris aceeaşi reţetă. La trei ani, fără tratament cu AZT, Lindsey este perfect sănătoasă, dezvoltată normal, deşi după prezicerile oficialilor SIDEi ar fi trebuit să fie moartă, întrucât viaţa medic a copiilor cu SIDA trataţi cu AZT şi alte medicamente aprobate de FDA este de doi ani.

Din nefericire cele mai multe cazuri de copii infectaţi cu HIV se termină tragic. În 1987 familia Doug şi Nancy Simon au adus pe lume fetiţa lor Candace. La un an şi jumătate, în perfectă sănătate, la una din consultaţiile de rutină, doctorii au constatat că este HIV pozitivă, infectată de la mama ei care la rândul ei fusese infectată de soţul ei, Doug, care cu ani în urmă primise o trasfuzie cu sânge infectat. Nici unul din ei nu a suferit de SIDA. Au dus fetiţa la acelaşi spital unde fusese tratată şi Lindsey, iar doctorii au început tratamentul cu interferon, un medicament anti-metabolic care inhibă funcţiile celulelor, ca mai târziu să adauge AZT. Tratamentul a fost urmat timp de trei ani şi jumătate. La început fetiţa a suportat "medicamentele" fără multe probleme. Apoi condiţia ei s'a înrăutăţit subit şi prin 1992, a zăcut mai mult în spital decât acasă. Crampele musculare au devenit atroce, cu ochii larg deschişi se arcuia în pat şi se agăţa cu disperare de glezne până dispărea durerea, simptome similare cu cele descrise de părinţii lui Lindsey ca urmare a toxicităţii AZT-ului. În scurtă vreme doctorii au constatat că este invadată de tumori canceroase în zona abdominală. Durerile au fost atât de acute încât până la urmă au trebuit să secţioneze chirurgical nervii intestinali. În Iunie 1993, Candace s'a stins din viaţă la vârsta de 6 ani, iar în acelaşi timp Lindsey care întrerupsese tratamentul cu AZT se refăcea spectaculos.

Moartea şi învierea AZT-ului

Medicinei i se poate acorda creditul că a eliminat multe boli infecţioase cu ajutorul antibioticelor care atacă microbii cu specificitate fără să altereze organismul gazdă. Antibioticele sunt 'glontele magic' al infecţiilor bacteriene. Cu infecţiile virusale însă situaţia e mult mai complicată. Virusul nu este materie vie ci e constituit din proteine, ADN sau ARN uneori învăluiţi într'o membrană proteică. Nici un medicament nu este în stare să distingă proteinele virusului de cele ale organismului gazdă. Singura soluţie rămasă este vaccinarea.

În 1975 Howard Temin a descoperit retro-transcriptaza, pentru care a primit premiul Nobel. Aceasta este un retrovirus enzimă, capabil să copieze invers informaţia din molecula de ARN în ADN-ul celulei gazdă. De obicei celula păstrează informaţia genetică în ADN şi

transcrie selectiv anumite gene în ARN. Cercetătorii au sperat că în acest caz, pentru bolile cauzate de retrovirusuri, vor putea găsi un medicament capabil să distingă retro-transcriptaza de proteinele normale găsite în organism. Industria farmaceutică a fost modelată de cercetarea cancerului în încercarea de a găsi o substanţă care să atace preferenţial tumorile. În cazul cancerului, prima metodă a fost şi a rămas extirparea chirurgicală a tumorii. Radioterapia a devenit populară bazat pe speranţa că radiaţiile distrug ţesutul tumoral înainte de cel sănătos, dar această terapie a fost o dezamăgire. Prin 1950 s'a încercat chemoterapia, cu substanţe extrem de toxice care omoară celulele.

Înscăunat la conducerea NIH în 1955, James Shannon a pornit o serie de cercetări majore, printre care programul virus/cancer ce în final se va transforma în războiul împotriva SIDEi, precum şi efortul de a crea substanţe pentru chemoterapie. La început soluţia părea simplă. Întrucât cancerul e format din celule care se divid pertpetuu, substanţa trebuia să atace celulele active care se divid şi cresc. Impedimentul la acest concept simplu este faptul că tesuturile organismului se regenerează continuu. Canceroşii care au fost supuşi acestui tratament au suferit efecte colaterale groaznice: căderea părului, emaciere, anemie, distrugerea sistemului imun, etc. Zeci de ani înainte de apariţia SIDEi aceşti pacienţi sub chemoterapie mureau de pneumonie, infectaţi de acelaşi *Pneumocystis carinii* ca şi tinerii homosexuali cu SIDA.

AZT a fost inventat în acestă perioadă (1964) de către Jerome Horwitz, şeful laboratorului de la Fundaţia Oncologică din Detroit. Ori de câte ori o celulă se divide, îşi copiază materialul genetic, cromozomii, de atâtea ori câte celule noi apar. Cromozomii sunt formaţi dintr'o secvenţă precisă de amino acizi. AZT, azidotimidina, interferează cu concatenarea lanţului de amino acizi din structura cromozomului şi celula este incapabilă să facă copii după materialul ei genetic şi moare. AZT este substanţa perfectă pentru distrugerea celulelor care se multiplică. Dar când a testat substanţa pe şoareci cu tumori induse, rezultatele au fost atât de mizerabile încât Horwitz a abandonat cercetarea şi nici măcar nu a publicat experienţa. Şoarecii au murit din cauza toxicităţii extreme a AZT-ului. Medicamentul a fost abandonat şi nu a fost patentat.

Anunţul lui Gallo în 1984 că HIV provoacă SIDA a dat un nou impuls cercetătorilor care s'au concentrat asupra găsirii unui vaccin anti-retrovirus cum s'a străduit Salk, sau a unui medicament. Pentru ultima soluţie, grăbiţi să ofere un tratament,

au cotrobăit printre substanţele oarecum testate în programul aşa zisului tratament anti-viral al cancerului. Burroughs-Wellcome, o companie farmaceutică gigantică din Anglia, a fost cea care a câştigat loteria. Structura corporaţiei este oarecum unică: fiind imaginată ca o instituţie de binefacere, profiturile sunt distribuite sub formă de donaţii la diferite institute de cercetare. Ca urmare Burroughs-Wellcome exercită o mare influenţă asupra guvernelor şi universităţilor, în special prin departamentul lor din Statele Unite. David Barry, şeful cercetătorilor acestei companii în America, lucrase anterior ca virusolog la FDA (agenţia guvernamentală Food and Drug Administration) şi se putea descurca cu uşurinţă în labirintul birocratic din Statele Unite; în plus avea vaste legături în reţeaua de virusologi. Dacă putea scoate de la naftalină o substanţă gata testată, economisea o grămadă de bani pentru companie. Presiunile politice cereau o soluţie rapidă. Hopul mare era aprobarea FDA-ului. Agenţia interzice cele mai multe medicamente, deschizând drumul spre monopolizarea pieţii de către companiile care obţin aprobarea, ceea ce le permite realizarea de profituri uriaşe de sute de milioane de dolari pentru un singur produs. Publicul cunoaşte doar dificultatea cu care se obţin aprobări de la FDA, are impresia că produsele certificate sunt bine testate şi are încredere în această agenţie. Barry a ales un număr de substanţe pe care le-a încredinţat la unii foşti colaboratori ca să le testeze. Unul din ei era Dani Bolognesi, profesor la universitatea Duke din North Carolina, retrovirusolog care făcea parte din "clubul lui Bob" (Robert Gallo). Bolognesi a testat în vitro care dintre substanţe inhibă multiplicarea virusului şi astfel a reînviat AZT-ul.

Apoi Bolognesi l-a pus pe Barry în legătură cu Sam Broder a cărui responsabilitate era testarea medicamentelor anti-canceroase din cadrul Institutului Naţional al Cancerului, şi care făcea şi el parte din "clubul lui Bob". Barry a înţeles, cu simţul lui politic ascuţit, că vântul bătea în direcţia SIDEi şi imediat după conferinţa de presă a lui Gallo şi-a mobilizat cercetătorii pentru a găsi un medicament pentru SIDA. Sam Broder era persoana ideală pentru lansarea AZT-ului şi într'adevăr după ce a văzut şi confirmat efectul ei puternic asupra HIV-ului, Sam Broder s'a devotat trup şi suflet cauzei.

Barry, Broder şi Bolognesi şi-au publicat rezultele experienţelor lor de laborator, care arătau că o cantitate extrem de mică de AZT era suficientă pentru a bloca multiplicarea HIV. AZT-ul n'ar avea nici o valoare dacă aceeaşi cantitate omoară celulele de tip T pe care creşte virusul, căci aceasta ar

însemna că distruge sistemul imun. De aceea au declarat că e nevoie de o cantitate de AZT de 1.000 de ori mai mare pentru a ataca celulelel de tip T, o declaraţia fantastică, care aparţine de domeniul visului. După ei doctorii pot administra o cantitate infimă de AZT pentru a anihila HIV fără serioase consecinţe asupra sistemului imun. Cercetătorii de la Burroughs-Wellcome şi NIH au descris AZT ca un compus care atacă specific retro-transcriptaza. De fapt AZT nu atacă direct retrovirusul, ci opreşte construirea ADN-lui. Este adevărat că împiedică copierea genei retrovirale pe ADN dar în acelaşi timp celulele de tip T infectate produc ADN-ul lor în diviziunea celulei în proporţie de 100.000 de ori mai mare decât retrovirusul, ceeace înseamnă că AZT-ul are de 100.000 de ori mai multe şanse de a ucide o celulă de tip T decât un retrovirus. AZT-ul nu poate ataca retrovirusul fără să omoare celula. Studii recente efectuate în laboratoare mai mici au demonstrat că concentraţii de 1.000 de ori mai mici de AZT decât cele publicate de Bolognesi omoară celulele. AZT este un toxic care nu face discriminare între virus şi celule. Barry şi colaboratorii nu şi-au corectat datele iniţiale şi n'au explicat niciodată discrepanţa dintre rezultatele lor şi cele ale altor laboratoare. Un alt fapt ignorat în experimentele lor a fost faptul că au lucrat in vitro pe un virus activ pe când în organism HIV este neutralizat de sistemul imun cu ani înainte de apariţia simptomelor de SIDA. Adică, în organism AZT nu atacă HIV întrucât acolo HIV nu se reproduce ci dormitează.

O chemoterapie extrem de toxică urma să fie aplicată victimelor cu SIDA. Nimeni nu a luat în considerare consecinţele distrugătoare şi letale asupra sistemului imun al unor persoane care altfel ar putea trăi. Presiunile politice cereau un tratament. Barry a izbutit, în negocierile lui cu FDA, să grăbească procesul aprobărilor. Broder şi-a folosit toate legăturile pe care le avea la NIH pentru a exercita presiuni. AZT a fost împins prin prima fază de testare care cerea să se determine toxicitatea la oameni şi, cu îngăduinţa agenţiei FDA, s'a izbutit să se creeze iluzia că medicamentul are efecte colaterale minime. Urma faza a doua în care să se dovedească că agentul luptă efectiv împotriva simptomelor SIDA.

Măsluirea AZT-ului

În orice testare a unui nou medicament este esenţial un grup martor format din bolnavi cu boli asemănătoare care în loc de medicament primesc, fără să ştie, o pilulă neutră (placebo). De obicei se subdivide lotul de bolnavi în aşa fel încât nici experimentatorul să nu ştie cine primeşte medicamentul şi cine nu. În acest mod se elimină factorul

psihologic al bolnavului precum şi prejudecăţile celor care conduc experimentul. În condiţii normale faza a doua a testării AZT-ului ar fi trebuit să decurgă în acest mod. Dar presiunea politică intensă exercitată pentru aprobarea medicamentului, întărită de credinţa comunităţii homosexualilor în beneficiile AZT-ului, au forţat FDA să scurteze procesul. Cu toată strădania de a-i da o înfăţişare corectă, studiul final e plin de protocoale violate, metodologie dubioasă, date măsluite. David Barry a conceput în întregime studiul. El a cules din toată ţara cercetători de la Burroughs-Welcome, din 12 centre, şi a alocat o sumă de 10.000 de dolari pe pacient. La clincătul banilor s'au adunat rapid un număr de 51 de cercetători, majoritatea virusologi, cu interese oarecum similare, pe care i-a pus sub comanda unei Dr. Margaret Fischl de la Universitatea din Miami. Au fost aleşi un număr de 282 de pacienţi cu SIDA, jumătate trataţi cu AZT şi jumătate cu o substanţă inertă (placebo). Testul, efectuat în 1986, trebuia urmat timp de 6 luni, la sfârşitul cărora rezultatele urmau să fie comparate. Dar rezultatele au fost aşa de spectaculoase încât Fischl şi colaboratorii au decis că nu este etic ca cei care primeau un placebo să nu beneficieze de un medicament atât de miracolus. Şi testul a fost terminat repede. 19 din grupul care primea substanţă inertă au decedat, comparat cu numai unul din grupul tratat. 45 din grupul neutru au contractat tot felul de boli, faţa de numai 24 din grupul cu AZT, iar globulele albe (de tip T) din grupul martor continuau să scadă, pe când în grupul tratat numărul lor creştea continuu. Cu asemenea rezultate minunate orice medicament putea fi aprobat.

Chiar din publicaţia oficială reies însă unele lucruri nu chiar curate. Fischl şi colaboratorii nu s'au străduit să sorteze pacienţii şi pe criteriul utilizării de stupefiante, majoritatea pacienţilor erau homosexuali şi unii probabil utilizau "poppers"; o distribuţie inegală a acestora dezechilibrează grupurile. Apoi, unii dintre pacienţi au fost lăsaţi să ia alte medicamente, ceeace iarăşi a introdus un element străin în testare. Dar chiar admiţând datele aşa cum au fost publicate, toxicitatea AZT-ului apare evidentă. 66 din recipienţii de AZT au suferit de greţuri şi vomismente severe faţă de 25 în grupul martor. 11 din cei cu AZT au devenit emaciaţi iar din grupul martor numai 3. Iar 30 din cei trataţi au supravieţuit cu transfuzii repetate ce le-a înlocuit celulele otrăvite, faţă de doar 5 din grupul martor.

Urmărirea pacienţilor în continuare a stins imaginea paradisiacă creată de Margaret Fischl, odată ce toţi au fost trataţi cu AZT. După un an o treime

au decedat, fapt pe care Fischl şi colaboratorii l-au explicat prin scurtimea tratamentului cu AZT. Dar mai corect ar fi fost să se admită că efectul binefăcător al AZT-ului pur şi simplu n'a existat. Unele informaţii ţinute secrete au început să iasă la iveală arătând că testul nu a fost orb, că s'a ştiut de la început cine era din grupul martor. Doctorii au aflat repede cine era tratat cu AZT întrucât acesta provoca serioase distrugeri ale măduvei osoase şi ale globulelor sanghine. În cartea sa *Good Intentions* apărută în 1990, Bruce Nussbaum descrie starea de spirit a cercetătorilor în primele luni:

Încă de la început s'a pornit o mişcare de a opri testul. Toxicitatea AZT-ului s'a dovedit a fi extrem de ridicată, mult mai ridicată decât cea indicată de Sam Broder în testele lui de toleranţă. Cercetătorii principali au fost îngrijoraţi că AZT distrugea măduva osoasă atât de repede încât pacienţii puteau contracta în scurtă vreme anemie aplastică, o boală mortală. A fost înfricoşător pentru mulţi cercertători. "S'a exercitat o presiune imensă să oprim testul" îşi reaminteşte Broder. "Oamenii exclamau 'Doamne, ce-i asta, apar anemiile astea, ce se întâmplă?' Niciodată n'am văzut un asemenea grad de anemie.".

Pentru doctorii care nu vedeau pacienţii cu AZT vomând sânge, testele sanghine le trăda adevărul. Michael Lange, unul dintre cercetătorii participanţi la test, a declarat în 1992 la televiziunea britanică că pacienţii trataţi cu AZT puteau fi identificaţi imediat întrucât globulele lor roşii erau umflate, deşi numărul lor era normal. Înşişi pacienţii ştiau care sunt pe AZT şi care primesc placebo după gustul diferit al pilulelor. Când doctorii au aflat că pacienţii gustau din pilulele altora, s'au luat măsuri dar era prea târziu pentru un test orb. Unii pacienţi au rezolvat misterul tratamentului lor trimiţând pilulele la analiză la unul dintre cele trei laboratoare din New York care analizează medicamente. Convinşi de poveştile despre capacitatea minunată de vindecare a AZT-ului, mulţi dintre pacienţii din grupul martor nu vroiau să ia placebo. Unii dintre ei au izbutit să-şi procure AZT din alte surse, ceeace le explică efectele colaterale. Activiştii SIDA din proiectul Inform au vrut să confirme faptul că cei din grupul martor cu semne de toxicitate au luat AZT dar nici invocând Actul Libertăţii de Informare nu au putut obţine datele. Oricum, pretenţia lui Fischl că a condus o operaţie oarbă este mincinoasă.

La unii dintre cei din grupul tratat, administrarea de AZT a fost întreruptă din cauza intoleranţei faţă de medicament. Chiar Fischl în raportul final admite că terapia a trebuit să fie intreruptă temporar sau dozele scăzute, atunci când reacţiile

au fost violente sau a trebuit să se treacă pe medicaţie împotriva cancerului (?!). Dar Fischl şi colaboratorii nu au menţionat la câţi dintre pacienţi s'a întrerupt tratamentul şi cât timp. Aproape 15 % din pacienţii cu AZT au fost scoşi din testare fără să se dea amănunte, ceeace lasă frâu liber interpretării că probabil i-au scos din experiment pe cei cu cele mai grave simptome de toxicitate. John Lauritsen, utilizând acelaşi Act al Libertăţii de Informare, a găsit multe date incomplete sau falsificate. Cauzele morţii n'au fost niciodată verificate prin autopsie; multe era formulate ca "suspiciune de..". Fischl şi colaboratorii au decis că bolile din grupul martor erau datorite SIDEi dar cele din grupul care primea AZT nu erau. Rapoartele simptomelor arată şi mai dezastruos. Apar inserări misterioase făcute mai târziu, rapoarte rescrise fără să se păstreze originalul, iar unele date privind toxicitatea AZT-ului erau şterse. În timpul testării o inspectoare de la FDA a vizitat unul din spitalele din Boston unde decurgeau testele. Ea a notat o seamă de devieri de la standarde şi a recomandat ca datele de la acest centru să fie eliminate. Luni de zile după încheierea testului, FDA a decis să controleze şi celelate 11 centre. Între timp datele au fost alterate, pierdute, mult prea mulţi pacienţi au fost afectaţi de violarea regulilor, şi până la urmă FDA a decis să utilizeze toate datele inclusiv cele din Boston. Unul din oficialii de la FDA a spus următoarele: "Oricare ar fi datele adevărate, evident pacienţii din acest studiu, atât cei pe AZT cât şi cei pe placebo, au manifestat multe simptome de boală / posibil reacţii de la medicament".

Organizatorii testului au recurs la o ultimă scamatorie ca să asigure acceptarea AZT-ului. Planul original era de extinderea experimentului pe 6 luni. De îndată ce s'au putut identifica cei trataţi şi cei netrataţi, a fost posibil să se analizeze datele comparativ. Atunci când balanţa a fost în favoarea celor trataţi, comisia de control din partea FDA a oprit experimentul din motive etice, spun ei, şi nu din motive politice. Imediat s'a administrat AZT la toţi pacienţii. Pacienţii au participat în medie patru luni în experiment, unii mai puţin de o lună. Analiza finală a inclus toţi pacienţii, extrapolând (de fapt ghicind), pentru cei care au ieşit timpuriu, care ar fi fost cursul dacă continuau participarea în studiu. Rezultatul ar fi fost complet diferit dacă testul ar fi fost orb şi continuat timp de 6 luni.

În faza a doua a testării AZT-ului s'au descris două binefaceri ale acestei substanţe, înafara prelungirii vieţii. Una ar fi că îmbunătăţeşte numărătoare celulelor de tip T şi a doua că ar reduce numărul bolilor oportuniste. AZT într'adevăr poate

temporar să sporească nivelul celulelor de tip T, aşa cum poate şi cianura şi pot şi alte otrăvuri. Când un ţesut e atacat de o toxină organismul caută să compenseze efectul destructiv prin producere masivă de globule albe, proces care continuă până organismul este extenuat şi numărătoarea se prăbuşeşte, ca in cazul studiului lui Fischl. Creşterea temporară nu înseamnă o îmbunătăţire a stării sănătăţii.

AZT-ul blochează producerea ADN-ului nu numai la celulele organismului ci şi la bacterii şi ca atare acţionează ca un antibiotic fără discriminare, omorând atât bacteriile invadatoare cât şi sistemul imun. Acest efect explică numărul mai scăzut de infecţii în grupul tratat, dar efectul este de scurtă durată. De îndată ce sistemul imun este distrus, organismul devine o pradă uşoară pentru bacterii. În ultimă instanţă AZT cauzează SIDA, nu o tratează.

Ignorând haosul şi necinstea cu care a fost condus experimentul, FDA a aprobat AZT ca tratament pentru SIDA. Martin Delaney, conducătorul grupului de activişti SIDA, a comentat că fusese cel mai prost condus experiment care a servit ca bază pentru aprobarea unui medicament; dar, cu toată toxicitatea lui înfiorătoare, AZT-ul a fost aprobat intr'un timp record de 5 zile şi s'a dat licenţa pentru fabricare în 6 luni [nota noastră: de obicei un nou medicament necesită până la 10 ani de investigaţii din partea FDA, care din capul locului refuză orice produs provenit de la cercetători individuali şi nu de la mari concerne. Mai mult, pentru a apăra profiturile megacompaniilor, FDA se transformă în poliţie brutală de opresiune. Aşa este cazul Dr-lui Burzynski din Houston, Texas, care a descoperit o seamă de metaboliţi cu care tratează canceroşi cu rezultate spectaculoase. Cu toate că are peste 400 de cazuri de canceroşi în fază terminală care au fost vindecaţi complet, cu toate intervenţiile acestora în faţa Congresului, cu toate eforturile unui congressman, FDA utilizează mâna grea a justiţiei ca să-l încarcereze pe Dr Burzynski şi să-i suspende dreptul de a practica medicina. De ce? Tratamentul cancerului cu chemoterapie costă imens şi nu dă rezultate, rata mortalităţii rămâne aceeaşi. Tratamentul Dr Burzynski nu are efecte dăunătoare şi costă comparativ o sumă infimă]. Unii din virusologi şi-au exprimat rezerva faţă de AZT. Jay Levy a declarat în *Newsday* că, după părerea lui, AZT-ul grăbeşte moartea pacientului, şi că atacă sistemul imun. Jerome Groopman, unul din participanţii la faza II, a găsit că efectele toxice ale AZT au fost atât de severe încât numai 2 din 14 pacienţi au putut să continue tratamentul timp de 4 luni. Sam Broder pe de altă parte, a contracarat

în faţa unei comisii prezidenţiale spunând că atunci când fraţii Wright şi-au luat zborul pentru prima dată ar fi fost inadecvat să se înceapă o discuţie despre securitatea zborului.

David Barry a negociat pe ascuns cu FDA pentru aprobare, climatul politic fiind un element puternic în favoarea lui. El a cerut chiar un permis special ca Burroughs-Wellcome să-şi vândă produsul înainte de aprobarea oficială şi a obţinut un permis numit tratamentul IND (Investigational New Drug). Pasul următor a fost aprobarea oficială pentru care din nou a făcut presiuni asupra FDA ca să scurteze timpul. 11 experienţe pe şoareci au fost abandonate. Ultimul hop a fost recomandarea unei comisii de medici şi cercetători. Aceasta s'a întrunit pentru o singură zi în Ianuarie 1987. Zeci de cercetători au participaţ împreună cu susţinătorii lor. În orele care au urmat s'a prezentat un noian de date noi, pe care nici unul din comisie nu avusese ocazia să le cunoască dinainte. Statisticile mortalităţii au fost dibaci prezentate ca să fie confuze. Totuşi membrii comisiei au început să aibe vagi noţiuni că ceva nu este în regulă. Şi atunci Barry a venit cu o inovaţie fără precedent. A introdus o persoană cu rang mare la FDA, Paul Parkman, care nu era în program, dar care a vorbit totuşi în faţa comisiei, încheiând cu vorbele "Cred că putem ajunge la o soluţie care să satisfacă oamenii de aici". "Ai auzit?" l-a întrebat şeful comisiei pe un asociat, "ne spune să aprobăm". Cu excepţia şefului comisiei, toţi ceilalţi membri ai comisiei au votat recomandarea AZT-ului în tratamentul SIDEi. Nimeni nu ştia că Parkman era un prieten şi fost colaborator de-al lui Barry.

Aprobarea agenţiei guvernamentale FDA e o glumă sinistră. Pe sticlele de AZT este lipită o etichetă cu cap de mort şi două oase încrucişate pe un fond portocaliu intens, ceeace înseamnă că este un compus extrem de periculos. Fiecare capsulă conţine 25 mg de AZT. Pe altă etichetă scrie:

Toxic.

Toxic prin inhalare, contact cu pielea sau înghiţit. Organotropic şi atacă - sângele, măduva osoasă.

Dacă nu te simţi bine, consultă medicul.

Poartă haine de protecţie corespunzătoare când intri în contact cu el.

Se destramă unitatea de vederi

În anii care au urmat, un val de studii pe pacienţi cu SIDA au demonstrat toxicitatea teribilă a AZT-ului. Nici unul din studii nu a inclus un grup martor, căci ar fi fost chipurile imoral să refuzi cuiva tratamentul cu AZT.

La doi ani dela terminarea studiului lui Fischl, un grup de doctori francezi au publicat rezultatele lor pe 100 de pacienţi cu SIDA trataţi cu

doze ridicate de AZT pe o durată de 7 luni. La o treime din pacienţi, simptomele s'au înrăutăţit, iar unii au contractat boli noi. După nouă luni, o cincime au murit, un procent mult mai ridicat decât al lui Fischl care şi ea a utilizat doze ridicate de AZT. După părerea autorilor toxicitatea asupra măduvei osoase este atât de ridicată încât numai puţini pacienţi au putut îndura tratamentul pe întreaga lui durată, fapt confirmat şi de alte studii care arată că 50% din pacienţi au o reacţie imediată atât de violentă încât tratamentul lor trebuie oprit.

Un grup medical din Anglia descrie efectele AZT-ului la 13 pacienţi. La toţi rezultatul a fost o anemie severă. Un studiu pe 300 de pacienţi din Australia pe o durată de aproape un an şi jumătate descrie cum mai bine de 50% din pacienţi au contractat alte boli şi acelaşi procent a necesitat transfuzii pentru a-i menţine în viaţă. O treime au murit. Rezultate din Olanda arată un efect şi mai ucigător. La mai puţin de un an de tratament aproape toţi pacienţii, 91, au necesitat transfuzii şi aproape trei sferturi din ei au murit, iar doctorii au făcut observaţia că cei mai mulţi din pacienţi nu au mai putut continua tratamentul din cauza anemiei.

În 1990 Institutul Naţional de Cancer a investigat starea participanţilor în faza a II-a ca să scoată la iveală faptul că după trei ani toţi cei trataţi cu AZT au contractat limfom. Rezultatele au fost măsluite, unii doctori au scăzut incidenţa limfomului, alţii au declarat răspicat că AZT-ul de fapt a prelungit suficient viaţa pacienţilor ca să ajungă în faza când apare în mod fatal limfomul în SIDA, când de fapt limfomul apare ca prim simptom sau nu apare deloc. La cei trataţi cu AZT, după o serie de alte boli, apare şi limfomul. În plus există date care arată capacitatea AZT-ului de a induce cancer pe culturi de celule albe.

Câteva cercetări au încercat să vadă ce se întâmplă cu pacienţii cu SIDA când se întrerupe tratamentul cu AZT. La un grup de patru pacienţi, după ce au fost anemiaţi, trei s'au recuperat. Pe alt grup de 5 pacienţi care au arătat distrugerea ţesutului muscular, la patru din ei simptomele au dispărut la numai două săptămâni; doi din ei au reluat tratamentul şi simptomele au reapărut. Un doctor a oprit administrarea de AZT la 11 din pacienţii săi cu cele mai drastice simptome de intoxicare. La 10 din ei sistemul imun s'a recuperat aproape imediat.

Totuşi nimic nu-i poate opri pe adepţii medicinii oficiale de la prescrierea AZT-ului în ciuda dovezilor despre toxicitatea produsului. Burroughs-Wellcome şi NIH au făcut chiar recomandarea de a se administra AZT preventiv la persoanele infectate cu HIV dar fără simptome. Anthony Fauci a condus

şi el un experiment ca un proect al Institutului Naţional de Alergii şi Boli Infecţioase din cadrul NIH, finanţat de către Burroughs-Wellcome. Din nou a apărut la orizont Margaret Fischl şi mulţi alţii din faza II-a, ca Paul Volberding, un apărător feroce al AZT-ului. De data aceasta s'a recrutat un număr impresionant de cercetători: o listă parţială includea 130 de virusologi şi medici, mulţi adânc ancoraţi în cercetarea SIDEi, şi o minoritate de cercetători independenţi. Succesul politic al studiului era garantat. Volberding a recrutat un număr de 1300 de persoane HIV pozitive, împărţite în trei grupuri: placebo, doză ridicată de AZT, şi doză scăzută de AZT. Protocolul 019, cum a fost denumit de Fauci, a degenerat în scurtă vreme într'o repetiţie a fazei II. Mai multe forme de cancer, inclusiv carcinomul lui Kaposi, au apărut în grupul martor indicând că numărul celor care utilizau "poppers" sau alte stupefiante era mai ridicat acolo decât în celelalte grupuri. Studiul orb a fost din nou o farsă deşi Volberding nu a recunoscut public acest fapt. Dar în lucrare a recunoscut că cei care au dezertat din studiu au fost din lotul tratat cu AZT şi au fost cei cu simptomele cele mai grave, iar pentru a se asigura că nu îşi împărţeau medicamentul cu alţii, le făcea analiza sângelui pentru prezenţa AZT. Rezultatul arată că 9% din grupul martor luau AZT iar aproape 20% din grupul tratat nu luau substanţa. Studiul a fost încheiat după aproximativ un an. Rezultatul final arată un număr redus de simptome SIDA diagnosticate la grupul tratat, rezultat anihilat de efectele colaterale. Grupul cu doza scăzută a avut acelaşi număr de boli ca şi grupul martor deşi deficienţele lor imune şi dezordinile sanghine nu au fost considerate a fi SIDA. Grupul cu doza ridicată a avut cel mai mare număr de muribunzi. Dar cum Volberding a declarat că orice simptom din grupul martor este "SIDA", evitând acest diagnostic pentru celelalte grupuri, a câştigat recomandarea FDA pentru utilizarea AZT-ului în mod preventiv.

Puţin convinşi, alţi cercetători au organizat, sub auspiciile Administraţiei Veteranilor, o cercetare extinsă pe doi ani pe două grupuri, persoane care au utilizat AZT preventiv, înainte de orice simptom, şi persoane care au început tratamentul după instalarea simptomelor. Rezultatul a fost că cei din grupul preventiv au avut o mortalitate uşor ridicată faţă de grupul cu tratamentul întârziat iar concluzia cercetătorilor a fost că AZT nu aduce nici un beneficiu. Rezultatul a fost că valoarea stocurilor Burroughs-Wellcome au căzut la bursă cu 10% într'o singură zi.

Paralel cu protocolul 019 al lui Fauci, un grup de cercetători francezi şi britanici au organizat un studiu similar numit Concorde. Toxicitatea enormă a AZT-ului i-a împărţit în curând în două tabere: unii care doreau să înceteze experimentul, ceilalţi care doreau să-l continue. La una din discuţiile lor secrete şi confidenţiale, unul dintre participanţi l-a înregistrat pe şeful comisiei, Ian Weller, care se întreba dacă terapia cu AZT nu face mai mult rău decât bine. Au decis totuşi să continue experimentul, ca după trei ani concluzia lor să fie că nu au găsit nici un beneficiu al medicamentului. Dar studiul orb a fost şi aici corupt. Pacienţii fără simptome SIDA au ştiut că primesc AZT după efectele lui toxice. O mulţime de pacienţi nu au putut tolera substanţa şi pur şi simplu s'au debarasat de ea, fiindu-le teamă să-i spună medicului, ceeace evident în mod artificial a scăzut aparenta toxicitate a grupului tratat.

Ştirea că AZT nu oferă beneficii în tratamentul SIDEi a zdruncinat stabilimentul medical. Lovitura cea mai grea a venit de la acest grup Concorde. Ca urmare, în Iunie 1993, o comisie din partea NIH a anunţat noi directive pentru utilizarea AZT-ul recomandând ca medicii să-l folosească cu precauţie. Chiar Volberding a republicat analiza protocolului 019, descoperind de data asta că pacienţii pe AZT au dus-o mai rău ca cei din grupul martor, luând în considerare efectele toxice ale AZT-ului, şi a sugerat chiar ca persoanele fără simptome să nu ia medicamentul.

AZT, cunoscut de decenii ca un medicament care nu a trecut testul tratamentului pentru cancer, a fost reactualizat din motive politice şi împins prin birocraţia aprobării FDA-ului. Nu poate decât sau să cauzeze sau să înrăutăţească SIDA.

Prea puţin, prea târziu?

Opoziţia faţă de AZT s'ar putea să salveze vieţi în viitor. Din păcate în momentul de faţă stabilimentul SIDEi promovează otrava pe toate căile posibile, prin diverse finanţări guvernamentale care în ultimă instanţă sunt subvenţionate de contribuabili. Aproximativ 100.000 de oameni iau AZT zilnic. În 1989 în clădirile NIH a fost afişată o notiţă prin care se spunea că pentru orice salariat care a fost expus accidental la HIV se recomandă imediat tratamentul preventiv cu AZT, o măsură care a fost adoptată de multe alte instituţii şi care deschide posibilitatea de a începe tratamentul înainte ca testul pentru HIV să poată fi făcut, adică chiar dacă persoana respectivă nu este infectată.

În vara anului 1989 Anthony Fauci a declarat că va face experienţe cu gravide infectate cu HIV. Finanţat de către NIH, a recrutat gravide care îşi administrau stupefiante intravenos.

După părerea lui Fauci HIV prezenta un mai mare pericol decât heroina, lăsând la o parte faptul că 50% din copii ar fi avut şansa să nu se nască infectaţi, dar erau supuşi în mod sigur la efectele toxice ale AZT-ului. În Anglia şi Franţa s'a încercat să se organizeze ceva similar, dar veştile despre toxicitatea AZT-ului a făcut foarte dificilă recrutarea viitoarelor mame. În Februarie 1994 testul lui Fauci s'a terminat brusc. După ştirile lansate în presă, copiii născuţi din mame tratate au avut o mai mică incidenţă de infecţie cu HIV decât grupul martor. Nici un cuvânt despre toxicitatea produsului. Imitând-o pe Margaret Fischl, Fauci a declarat că rezultatele au fost prea spectaculoase ca să fie nevoie să ducă studiul până la capăt, că în mod oficial studiul orb a fost întrerupt şi toate mamele au fost tratate cu AZT. Nici un cuvânt despre efectele toxice; şi în mod ciudat, nu s'a publicat nimic despre această experienţă.

Supravieţuitorii de lungă durată ai SIDEi n'au utilizat AZT. Michael Callen a fost diagnosticat cu SIDA în 1982, în stare gravă. A fost unul dintre homosexualii extrem de activi, cu peste 3.000 de parteneri şi bine înţeles folosea stupefiante. Sub direcţia lui Sonnabend, şi-a schimbat radical modul de viaţă şi a mai trăit încă 12 ani. Dar nu toţi cei cu SIDA sunt la fel de norocoşi. David Acer, un dentist din Florida şi deasemeni un homosexual activ, nu s'a simţit prea bine şi după un consult medical a aflat că este HIV pozitiv. Totuşi nu a renunţat la stilul lui de viaţă şi nici la profesiune. Simptomele lui s'au înrăutăţit şi a fost declarat cu SIDA, nivelul celulelor T îi era scăzut şi sarcomul lui Kaposi îi învăluia esofagul. Simptomele sugerau folosirea intensivă de "poppers". Totuşi şi-a continuat meseria. În Decembrie 1987 a extras doi molari de la o studentă de 19 ani, Kimberly Bergalis. În 1989 Kimberly a făcut o infecţie orală, destul de comună la femei. După câteva luni a avut oarecari greţuri în perioada de examene, care au dispărut. O pneumonie a trimis-o la spital, unde testul pentru anticorpii anti-HIV a ieşit pozitiv. Până în acel moment nici unul din simptomele ei nu erau ieşite din comun. Dar testul pozitiv pentru HIV i-a schimbat tratamentul şi existenţa. În trei luni CDC a auzit de cazul ei, probabil prin spionii lor din cadrul reţelei sanitare din Florida. Imediat i-au trimis pe Harold Jaffe, Ruth Berkelman şi Carol Ciesielski să investigheze cazul. Până la urmă au făcut legătura dintre dentist şi Kimberly. Nimeni nu ar fi făcut legătura dintre sarcomul lui Kaposi al unui dentist şi infecţia orală a pacientului, până la ipoteza HIV. CDC au dat frâu liber ziarelor, şi Kimberly Bergalis a devenit un caz naţional. David Acer a murit în acelaşi an. Kimberly a urmat un tratament "experimental"

neidentificat la clinica unde trona Margaret Fischl de la Universitatea din Miami. Starea sănătăţii ei s'a deteriorat rapid. Într'o scrisoare admite parţial că simptomele ei sunt datorate medicamentului toxic. Ea scrie: *"Am trăit prin torturile unei acnei care mi-a infectat faţa şi gâtul, provocată de AZT. Am îndurat de două ori pe săptămână călătoria la Miami ca să primesc injecţii dureroase intra-venos. Mi s'au făcut transfuzii. Mi s'a făcut o biopsie pentru măduva osoasă. Mi s'a frânt inima de atâta plâns."*

Şi asta a fost numai începutul. Infecţiile s'au înrăutăţit, a slăbit 15 kg, părul a început să-i cadă, globulele sanghine să-i moară şi ţesutul muscular să i se stingă. La sfârşitul anului 1990 numărul celulelor T îi căzuse de la 1.000 la 43. Arăta ca un pacient supus la chemoterapie.

Tragedia şi disperarea lui Kimberly a fost exploatată pe deplin de CDC, care a publicat un al doilea raport prin care anunţa părerea lor că alţi patru din pacienţii Dr-lui Acer fuseseră infectaţi, sugerând că şi alţi pacienţi HIV pozitiv au putut fi infectaţi de medicii lor. Organizaţii finanţate de CDC ca Americans for a Sound AIDS Policy au inspirat temeri în populaţie, televiziunea şi magazinele au fost inundate de poveşti de groază, iar drept urmare în 1991 peste 90% din populaţie a fost de părere ca medicii să fie forţaţi să-şi încunoştiinţeze pacienţii de starea sănătăţii lor şi chiar ca celor infectati să li se interzică să practice medicina. Mulţi doctori, iritaţi au acuzat CDC că împrăştie zvonuri alarmiste.

Tactica a ajutat agenda politică a CDC-ului. În iulie 1991 a propus o seamă de măsuri impuse doctorilor pentru a proteja pacienţii. Exploatând cazul lui Kimberly Bergalis, CDC a creat suficientă panică pentru a-şi asigura adoptarea propunerilor. Kimberly a fost adusă în faţa Congresului, într'un cărucior, şi depoziţia ei furioasă şoptită la microfon a avut un impact emoţional puternic asupra Congresului şi a celor care au urmărit la televizor evenimentul. Congresul a votat noi legi prin care se impuneau noile restricţii imaginate de CDC. Când medicii au încercat să se opună la noile reguli extrem de costisitoare, guvernul federal a intrat în acţiune prin Occupational Safety and Health Administration (OSHA), cu ameninţări cu justiţia, închiderea cabinetului etc. Drept urmare profesiunea medicală e împovărată cu noi hârţoage birocratice şi echipament scump de "protecţie".

Convinsă că deteriorarea sănătăţii ei se datora unei infecţii luate de la Dr Acer, Kimberly a dat în judecată proprietatea lăsată de dentist, de la care a primit un milion de dolari, şi în plus o sumă nedeclarată de la compania de asigurare a dentistului.

A împrăştiat banii printre prietenii ei, prin familie, la organizaţii care luptau împotriva SIDEi, şi i-a cerut tatălui ei să cumpere un Porsche nou roşu pe care să-l dăruiască mătuşii sale cu un pompon mare pe capotă. Dacă ar fi ştiut adevărul, Kimberly ar fi trebuit să dea în judecată compania Burroughs-Wellcome, să înceteze tratamentul cu AZT, să trăiască şi să se bucure ea de Porsche. Biata Kimberly a murit la sfârşitul acelui an, la vârsta de 23 ani, şi moartea ei a devenit simbolul letalităţii HIV. A urmat tratamentul cu AZT timp de 2 ani şi nimeni nu a făcut remarca că după ipoteza HIV, virusul ar fi avut nevoie de 10 ani ca să-şi facă efectul. Kimberly Bergalis a fost de fapt ucisă de AZT.

CDC şi-a continua investigaţiile şi din 1100 dintre pacienţii Dr-lui Acer care s'au prezentat benevol pentru test, 7 erau infectaţi cu HIV, doi dintre ei făcând parte din grupul de risc, ceea ce lăsa 5 care se presupunea că au fost infectaţi de către dentist. CDC şi-a extins investigaţia pe alţi 16.000 de pacienţi de la 32 de doctori infectaţi ca să găsească un total de 84 de pacienţi infectaţi. Lăsând la o parte faptul că HIV este un virus inofensiv, calea de infectare nu a fost elucidată. Cercetările făcute de societăţile de asigurare au găsit că tipul de virus era diferit la pacienţii infectati şi la Dr Acer, ceeace inseamnă că fiecare a fost infectat de la o sursă diferită. Rezultatele au fost confirmate de Florida State University. Cifrele date de CDC sugerează o altă realitate. La o populaţie de 250 de milioane de oameni, există 1 milion de infectaţi. Cei 5 infectaţi de Dr Acer la 1100 de pacienţi reprezintă un raport de 1 la 220, acelaşi raport care s'a găsit la cei 16.000 de pacienţi testaţi. Aceşti pacienţi reprezintă de fapt segmentele întâmplătoare din populaţia generală. O cale prin care au putut lua HIV este cea perinatală. Kimberly poate a purtat cu ea virusul timp de 23 de ani. Mama ei nu a fost testată, după cum nici mama Dr-lui Acer.

Kimberly îi spusese unui jurnalist că ar dori să înceapă tratamenul cu dideoxiinosină (ddI), un medicament experimental care acţionează în acelaşi fel ca AZT-ul, blocând celulele pe cale de multplicare. Diferenţa dintre AZT şi ddI este uşurinţa cu care sunt absorbite de organism. Unii pacienţi nu absorb AZT cu uşurinţă şi eficienţa lui este alterată. ddI este produs de un alt gigant farmaceutic, Bristol Myers Squibb. Acesta a finanţat diverse cercetări pe bolnavii cu SIDA, dar în nici unul din experimente nu a avut un lot martor. În plus, faţă de AZT, ddI poate avea un efect letal, distrugând pancreasul. Unii doctori au administrat acest medicament la mii de pacienţi. Sute de pacienţi au murit fără cauze aparente, dar CDC a izbutit să muşamalizeze moartea

lor.

O comisie organizată de FDA s'a întrunit în Iulie 1991 să aprobe ddI. Datele prezentate au fost penibile, căci grupurile tratate erau comparate cu datele pe pacienţi netrataţi din anii anteriori. Comisia nu era prea dispusă să aprobe medicamentul dar Dr. David Kessler, pe atunci şef la FDA, a intervenit şi a cerut comisiei să fie mai "creatoare". Astfel medicamentul a fost aprobat, cu restricţia de a fi folosit numai în cazurile în care pacientul are intoleranţă la AZT. FDA a mai aprobat o alt substanţă pentru tratamentul SIDEi, dideoxicitidina sau ddC, creată tot de Jerome Horwitz pentru chemoterapie şi pusă în vânzare de Hoffman-LaRoche.

Amândouă, atât ddI cât şi ddC, şi-au adus contribuţia la tragedia SIDEi. Alison Gertz spitalizată pentru diaree şi febră a fost diagnosticată cu HIV, infecţie probabil contractată cu 6 ani în urmă când avusese o aventură scurtă cu un bisexual. Alison Gertz şi-a început tratamentul cu AZT şi după cum descria revista *People* a trebuit să fie internată cu o severă reacţie împotriva AZT-ului şi a refuzat o biopsie a plămânului pe motiv că este mult prea slabă ca să supravieţuiască anestezia. A pierdut atâta greutate încât trebuia să pună o perină între genunchii ei osoşi. Doctorii au schimbat tratamentul administrându-i ddI pe care probabil Alison Gertz nu l-a absorbit prea bine întrucât s'a refăcut parţial. Până la urmă ravagiile chemoterapiei i-au stins viaţa la vârsta de 26 de ani. În 1993, la cea de-a noua conferinţă internaţională despre SIDA din Berlin, s'au auzit nemulţumiri privind tratamentul SIDEi. Reporterul medical Laurie Garrett l-a citat pe Dr. Anthony Pinching, conducătorul celor mai multe cercetări clinice în SIDA, afirmând că încă nu se ştie cu ce medicament trebuie tratată SIDA şi că este momentul potrivit să ne reîntoarcem la experimentele cu martori (placebo). Tot mai mulţi medici şi pacienţi consideră că tratamentul cu AZT nu ajută şi poate fi chiar dăunător.

Arthur Ashe, fostul campion de tenis, a avut primul atac de inimă în 1979 când i s'au făcut grefe, repetate apoi în 1983. De fiecare dată operaţia a necesitat transfuzii. La una din transfuzii a fost contaminat cu HIV. Problemele lui cardiace au continuat să-l supere. În 1988 a fost admis în spital pentru toxoplasmoză, o boală puţin comună contractată de la vite. Între 17 - 50% din populaţia Statelor Unite este contaminată cu acest protozoar, dar sistemul imun intact stăvileşte boala. Toxoplasmoza este una din bolile pe lista SIDEi. Analiza serologică a arătat că Ashe este HIV pozitiv şi deşi toxoplasmoza îi dispăruse, condiţia lui a fost retroactiv rebotezată drept

SIDA. Nici soţia, nici copilul lui nu erau HIV pozitivi, ceeace demonstrează că sistemul lui imun neutralizase virusul şi nu era contagios. În afara celor 30 de tablete pe care le lua zilnic (între care puţine vitamine) doctorii l-au pus pe doze masive de AZT, despre care însuşi Ashe a declarat mai târziu că nu vrea să se gândească cât de mult i-au ruinat organismul. În 1992 un bun prieten, Gary Null, care avea un post de radio în New York, a fost cel care i-a atras atenţia asupra toxicităţii AZT-ului, şi asupra părerilor opuse ipotezei HIV-SIDA, încercând să-l determine să întrerupă tratamentul. Ashe n'a luat niciodată contact cu Peter Duesberg deşi îi cunoştea lucrările şi a fost nedecis ce cale să urmeze. El însuşi s'a referit la rigiditatea stabilimentului medical, dar până la urmă a sucombat sub presiuni psihologice, întrebarea "ce-i voi spune doctorului" i-a sigilat soarta, precum şi părerea că tolerează destul de uşor medicamentele. În 1992 doctorii i-au schimbat tratamentul cu ddI. La începutul anului următor s'a stins din viaţă.

SIDA, ca o epidemie politizată, a început cu o minciună şi s'a terminat cu o tragedie. Vânătorii de virusuri din CDC au manevrat SIDA într'o epidemie, cercetătorii finanţaţi de NIH i-au ataşat un virus, iar industria farmaceutică a exploatat situaţia scoţând de la naftalină otrăvuri drept tratament pentru HIV. Atmosfera de panică şi criză a pus acţiunea înaintea gândirii. Toxine ca AZT, ddI, ddC şi d4T n'ar fi fost aprobate în condiţii normale. S'au mobilizat toate influenţele posibile, guvernamentale, ale mass-mediei, şi alte instituţii cu faţadă strălucitoare într'o strategie perfectă.

Pornind la război

Aşa zisa epidemie de SIDA era diferită de episodul efemer al bolii Legionarilor sau problema de nerezolvat a cancerului. Sindromul creştea continuu şi a constituit prima mare ocazie pentru reînvierea vânătorii de virusuri pe scară largă. După ce au indicat cauza ca fiind HIV, virusologii au făcut pasul următor şi au declarat război SIDEi. Începând cu 1986 figura impozantă care era destinată să devină conducătorul armatei era David Baltimore, care a împărţit onoarea unui premiu Nobel pentru descoperirea retrotranscriptazei. Fluturând premiul pe sub nasul tuturor, a câştigat o reţea impresionantă de legături şi nici un program ştiinţific gras finanţat nu putea fi lipsit de prezenţa sa - războiul împotriva cancerului din anii 70, studiile pe sistemul imun din anii 80, şi SIDA pe la mijlocul anilor 80, activităţi care au adăugat greutate la prestigiul său de profesor la Massachusetts Institute of Technology (MIT). Evident nu a lipsit nici largheţea financiarilor.

Când Edwin Whitehead a lăsat să se scurgă din punguţa lui 135 de milioane de dolari destinate universităţilor, Baltimore a înfiinţat de urgenţă Institutul Whithead şi cu toate obiecţiunile furioase ale membrilor facultăţii a legat noul institut de MIT, a devenit directorul ei şi în următorii ani prin generozitatea fondurilor şi-a extins influenţa pe scară internaţională. Colaboratorii lui, uimiţi de influenţa lui imensă, îl numeau "Papa", ca pe capul catolicismului. Orice cercetător ambiţios ştia ce important e să te bucuri de prietenia lui, iar cei care îndrăzneau să nu i se supună total erau pedepsiţi. Astfel, lui Duesberg, care s'a îndoit de validitatea genelor în cancer, Baltimore i-a blocat timp de ani intrarea în Academia Naţională de Stiinţe, iar când a auzit că este candidat pentru cel mai prestigios premiu al Germaniei, Paul Erlich, Baltimore a retaliat recomandând în schimb pe unii din prietenii lui. Scrisoarea lui de recomandare are un ton imperios: *"Nominările corespunzătoare pentru premiile Paul Erlich şi Ludwig Darmstaedter pe 1988 şi 1989 sunt Drs Robert Weinberg de la Institutul Whitehead şi Michael Bishop de la Universitatea din California, San Francisco. Dr. Bishop a colaborat foarte strâns cu Dr Harold Varmus şi ei ar trebui să împartă onoarea împreună"*.

Hilary Koprowski, aliată cu Baltimore şi Gallo, a prezidat în comisia de alegere a candidaţilor şi Duesberg a fost imediat înlăturat. Candidaţii lui Baltimore n'au primit premiul, în schimb l-a primit colaboratorul lui Duesberg, Peter Vogt, pentru efortul lor comun privind virusul sarcomei lui Rous. Weinberg a primit premiul decernat de General Motors în 1987, iar Bishop şi Varmus au împărţit premiul Nobel în 1989, greutatea lui Baltimore fiind un factor major în aceste evenimente.

Când unii membri ai Academiei Naţionale de Ştiinţe au decis să pornească războiul împotriva SIDEi, Baltimore a fost ales conducătorul campaniei.

Strategia a fost foarte simplă: se va crea o comisie din vârfurile comunităţii ştiinţifice care va elabora un program de finanţări pentru a acoperi cercetarea în aproape toate domeniile, sub supraveghere centralizată. Comisia va exploata teama publicului de noua boală transmisă sexual, mobilizând întreaga populaţie indiferent de coloratura politică. Se vor autoriza măsuri extraordinare care în condiţii normale ar întâmpina rezistenţă. Baza de cercetare, deşi cea mai extinsă din istorie, va creşte cu fonduri din programe federale, de la Medicare, etc. Oficialii sanitari vor avea dreptul să facă controale de urgenţă, drept extins la Naţiunile Unite sau alte agenţii guvernamentale

străine. Oamenii de ştiinţă neînrolaţi vor fi reduşi la tăcere de presiunea colegilor şi o maşină de propagandă va spune publicului ce să creadă. Finanţarea a fost făcută de Carnegie Corporation, fundaţia John D. şi Catherine T. McArthur, fundaţia Andrew Mellon, fundaţia Rockefeller. 23 de oameni de ştiinţă de vază au fost împărţiţi în două comisii, cea de cercetare fiind condusă de David Baltimore care era şi în preşedinţia comitetului de conducere însărcinat cu supravegherea întregii afaceri. Comitetele îi aveau în componenţa lor pe Howard Temin (premiul Nobel), Paul Volberding şi Jerome Groopman (figuri cheie în faza II-a), David Fraser (membru în CDC care condusese echipa ce studiase boala Legionarilor), etc. Lista mai cuprinde peste 100 de alţi participanţi, toţi vânători de virusuri, inclusiv pe Robert Gallo şi diverşi membri din clubul lui ca Max Essex şi William Haseltine, apoi reprezentanţi de la CDC precum şi din partea producătorilor de AZT şi ddC, Burroughs-Wellcome şi Hoffmann-LaRoche.

Comitetul avea mandatul de a mobiliza întreaga naţiune cu recomandări de aplicare adresate comitetului executiv al congresului, guvernelor statale şi locale, corporaţiilor şi publicului în general. Evident, cine nu era dispus să coopereze cu comisia era etichetat drept apatic, iresponsabil sau periculos. Toţi cei implicaţi în vânătoarea de microbi au ocupat poziţiile cheie. Rezultatul era previzibil. După două şedinţe publice, comisia a elaborat un proiect publicat în August 1986 cu titlul *Confronting AIDS* care a devenit Biblia stabilimentului SIDA, cu recomandări în patru domenii:

1. Ca un triumf al cercetării bine finanţate, comisia declară că HIV este fără nici o ambiguitate responsabil pentru SIDA. Pornind de la această premiză comisia a construit planul de cercetare gratificându-i pe toţi cu o porţie generoasă din fonduri. Biologii moleculari erau însărcinaţi cu studiul structurii genetice a HIV, biochimiştii cu analiza funcţiei proteinelor virale ajutaţi de cristalografi în determinarea structurii proteinei, virusologii cu inspectarea proceselor de infectare şi găsirea de noi teste de depistare, cercetătorii cu experimente pe cimpanzei şi şoareci, epidemiologii dincolo de acumularea datelor trebuiau să urmărească soarta personală a diferitelor grupuri de persoane infectate, farmacologii erau însărcinaţi cu găsirea de noi tratamente căci trebuiau inventate vaccinuri, cercetătorii sociali puteau fi invitaţi să studieze diverse comportări în riscul transmiterii HIV şi să înţeleagă barierele psihologice care nu lasă publicul să creadă

doctrina oficială privind SIDA. Toate cercetările erau bazate în întregime pe HIV. Cu toate fondurile imense, nu s'a găsit un locşor cât de micuţ pentru o ipoteză alternativă. Comisia a dat o listă cu cofactori posibili ca agenţi infecţioşi: citomegalovirusuri şi alţi agenţi, ulcerele genitale ca potenţiale porţi de infecţie, chiar regimul alimentar ca un factor minor, dar abuzul de stupefiante nici nu a fost menţionat, ceea de la început a blocat cercetarea în acea direcţie.

Fiecare recomandare din carte a fost urmată cu sfinţenie. Deşi unii cercetători în particular şi-au exprimat îndoiala cu privire la ipoteza HIV-SIDA, raportul era destul de tăios ca să curme orice împotrivire. Raportul deasemeni a sugerat că testarea noilor medicamente nu trebuie făcută utilizându-se un grup martor (placebo) pentru comparaţie ceeace a ajutat ulterior acceptarea produselor ddI şi ddC.

2. Comisia a sugerat o altă modalitate de a cheltui sume imense, referindu-se la costul tratamentului pentru SIDA, amintind că societatea are obligaţia morală să asigure fiecărui pacient tratamentul adecvat, fără să precizeze ce se înţelege prin adecvat. Cum boala este considerată fatală subînţelesul era sau administrarea de otravă (ca AZT) sau compasiunea pentru un muribund. Comisia nu s'a gândit însă să sugereze o modalitate mai ieftină de a le asigura supravieţuirea, determinându-i să renunţe la stupefiante. Comisia a acordat mai multă importanţă problemelor financiare decât unui tratament medical eficace. Costul tratamentului a fost estimat la aproximativ 10.000 de dolari pe an pe pacient. Pentru a-i califica comisia a reclasificat bolnavii de SIDA drept "handicapaţi", lucru care automat le-a adus acoperire medicală din fonduri guvernamentale provenite din impunerea populaţiei.

3. Raportul acordă interes deosebit măsurilor profilactice. Orice acţiune capabilă să încetinească virusul este considerată justificabilă, indiferent dacă rezultatul este o mai ridicată utilizare a drogurilor sau încălcarea drepturile cetăţeneşti. Asistenţa medicală publică era în contradicţie cu programul de ajutorare indicat de raport intrucât bolnavii de SIDA trebuiau clasificaţi drept handicapaţi pentru a beneficia de acoperire medicală, pe când controlul asistenţei medicale depindea de clasificarea lor ca infecţioşi. Programul a recomandat educarea publicului şi generalizarea testului pentru infecţia cu HIV. Ca exemplu de educare, programul indica utilizarea de prezervative şi ace sterile pentru injecţiile cu stupefiante nu numai în grupul de risc ci şi pentru întreaga populaţie, iar mamele potenţiale din grupul cu risc ridicat erau sfătuite să amâne sarcina. Un punct important

din educare este controlul atitudinii populaţiei. Raportul arăta cu dezgust că majoritatea cetăţenilor întrebaţi care este părerea lor despre aplicarea testului pentru HIV au exprimat un punct de vedere revizionist, cum că testul arată prezenţa anticorpilor deci sistemul imun înfrânsese cu succes virusul. Ce oroare! Cu un program bine garnisit financiar această blasfemie poate fi înlăturată. Comisia a recomandat executarea de teste voluntare cu raportarea centrală a rezultatelor, cu urmărirea contactelor sexuale la persoanele serologic pozitive, şi cu recomandarea ca în cazuri recalcitrante, indivizii care nu urmează conduita exprimată de oficialităţile sanitare să fie forţaţi în mod riguros s'o facă. Pornind de la acest program, Donald Francis de la Epdemic Intelligence Service a emis în 1992 cinci puncte cu care CDC să-şi extindă autoritatea:

a. să nu poată fi tras la răspundere în faţa populaţiei [nota noastră: ca exemplu dă Federal Reserve System care este imun la orice fel de inspecţie şi este cancerul financiar care distruge economiile ţărilor apusene şi al Statelor Unite];

b. să se garanteze asistenţă medicală pentru toţi cei infectaţi;

c. să li se furnizeze narcotice consumatorilor de stupefiante. Argumentul lui era că în acest fel ei nu-şi vor mai folosi siringile şi acele infectate în comun (dar dacă heroina provoacă de fapt SIDA, banii contribuabililor vor fi folosiţi pentru a ucide aceste persoane);

d. intervenţie masivă din partea guvernului federal pentru vaccinuri;

e. consolidarea autorităţii oficialilor sanitari în mâini centralizate, în care, evident, CDC urma să aibe rolul conducător.

Francis a propus ca educaţia în şcoli să fie preluată de către oficialii sanitari în caz că administraţia şcolii nu doreşte sau nu poate realiza un asemenea program. Apoi Francis a devenit ameninţător faţă de cei care încă adăpostesc idei vechi prăfuite, spunând că SIDA este epidemia secolului şi cei care stagnează în vederi învechite trebuie să-şi caute serviciu în altă parte.

4. Comitetul care a publicat *Confronting AIDS* a recomandat extinderea eforturilor şi în alte ţări, întrucât bolile infecţioase nu cunosc graniţe. Agenţia pentru dezvoltarea internaţională (AID) a furnizat imediat milioane de dolari cu care a cumpărat cooperarea ţărilor africane. Menţiune specială a fost acordată Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS) care a beneficiat de infuzii băneşti. În anul următor, OMS a publicat un plan de acţiune în cazul bolilor contagioase în care măsurile restrictive erau mult mai explicite decât cele exprimate de *Confronting AIDS*: între altele carantină, imunizări în masă, restricţii cu privire la adunări, restricţii de călătorie, şi se aminteşte chiar de un

cordon sanitar.

Comitetul a propus crearea unei comisii care să supravegheze aplicarea recomandărilor prevăzute în Războiul împotriva SIDEi. Aceasta s'a realizat sub forma unei comisii prezidenţiale stabilite în 1987 pentru un an, care a confirmat propunerile din *Confronting AIDS*. În 1988 Academia Naţională de Ştiinţe a creat a doua comisie în frunte cu David Baltimore şi un absolvent al EIS, Donald R. Hopkins, care a binecuvântat din nou prevederile comitetului iniţial şi a cerut crearea unei comisii permanente. Din 1989 până astăzi, Comisia Naţională asupra SIDEi a fost finanţată de congresul american şi de preşedinte şi continuă să trâmbiţeze recomandările din *Confronting AIDS*.

Uneori oficialii SIDEi îşi arată arama pe faţă. Când în 1993 un raport ştiinţific a demonstrat că SIDA rămâne închistată în grupul de risc, oficialii nu au putut nega rezultatele, în schimb au recurs la tehnica obişnuită de a crea panică. David Rogers, vice-preşedintele comisiei naţionale asupra SIDEi, a declarat presei că s'a luptat mult pentru avertizarea populaţiei împotriva SIDEi, ca acum să vină cineva care să spună că nu există motive de temere în loc să se arate îngrijoraţi de soarta copiilor. În război nu e timp pentru scepticism şi îndoieli, zice el. Stabilimentul SIDA şi-a luat măsurile pentru suprimarea opoziţiei.

O dezbatere măsluită

Întreaga populaţia trebuia antrenată în acest război. NIH a investit miliarde de dolari în cercetare şi oamenii de ştiinţă au aflat repede că nu e cazul să pună întrebări dacă vroiau să se adape din acest izvor de aur. Angajaţii de la CDC, care este o grupare guvernamentală, se considerau mai mult activişti decât oameni de ştiinţă şi preocuparea lor principală era îndoctrinarea populaţiei pentru mobilizarea lor în lupta împotriva HIV. Tradiţional CDC îşi disemina vederile prin agenturile guvernamentale, autorităţile locale sau sistemul şcolar. Dar *Confronting AIDS* cerea să se adreseze întregii naţiuni, ca întrega populaţie să înţeleagă că relaţia HIV-SIDA e de natură epidemică. Cu fonduri grase alocate de către Congres, CDC s'a lansat în noua iniţiativă. Pentru a câştiga credibilitate, CDC şi-a extins programul cumpărând influenţa altor organizaţii, începând cu guvernele statelor. În 1985 10 milioane de dolari au fost distribuite statelor pentru noi centre de testare a SIDEi, banii fiind dirijaţi pentru "sfaturi" corespunzătoare care asigurau înrădăcinarea opiniei oficiale. Grupurile private au mai mare credibilitate şi influenţă asupra publicului, fiind considerate independente. Astfel Conferinţa Primarilor din Statele Unite a primit

în 1984 bani pentru distribuirea de informaţii prvind SIDA. În scurtă vreme fondurile au fost mărite şi această grupare a început la rândul ei să distribue bani altor grupuleţe mai mici şi chiar să formeze noi grupări pentru educarea populaţiei. O altă sursă de informare a publicului au fost departamentele de sănătate publică de la nivelul statelor care şi ele au fost gratificate financiar de CDC. La începutul anului 1990, peste 300 de organizaţii de pe teritoriul naţiunii au ajuns oarecum dependente financiar de CDC şi gata de acţiune la orice dispoziţie venită de la CDC. Această reţea, invizibilă pentru majoritatea oamenilor, a răspândit ideea că SIDA este infecţioasă. Cei mai mulţi dintre activişti erau homosexuali care au infiltrat comunitatea lor şi au devenit suficient de influenţi ca să elimine informaţiile nealiniate. Astfel, Michael Callen, homosexual infectat cu HIV de 12 ani, a devenit activ în cercul homosexualilor, căutând să dea speranţe celor bolnavi. La una din conferinţe în care şi-a exprimat îndoiala că SIDA ar fi 100% mortală, a fost admonestat, în particular, de către un activist SIDA care l-a implorat să nu mai enunţe astfel de idei, pentru trei raţiuni: 1) ca să nu submineze efortul lor de a cere homosexualilor să practice activitatea sexuală cu precauţii, 2) ca să nu îngreuneze obţinerea de fonduri şi 3) ca să nu îngreuneze cererea de fonduri federale sporite, şi care a încheiat cu vorbele ".. de altfel dacă nu mor toţi cei care o capătă, atunci poate SIDA nu este adevărata criză aşa cum ni se spune". Zeci de milioane de dolari au fost canalizaţi spre Crucea Roşie Americană cu care CDC a câştigat controlul asupra ei. Crucea Roşie a utilizat banii ca să publice şi să distribuie informaţii cu privire la SIDA precum şi pentru organizarea de diverse prezentări în comunităţi. Prin legăturile lor cu Crucea Roşie internaţională şi Semiluna Roşie, doctrina CDC a fost răspândită în întreaga lume. Sume vaste au fost distribuite la alte organizaţii ca National Urban League, Southern Christian Leadership Conference, National Council of La Raza etc. Reprezentanţii din guvernele locale au fost influenţaţi de către National Conference of State Legislatures, uniunile muncitorilor au fost şi ele infiltrate iar programele de educaţie sexuală din şcoli au inclus linia oficială, prin fondurile speciale alocate de Asociaţia Naţională pentru Educaţie (National Education Association, cancerul sistemului şcolar din USA) şi Federaţia Profesorilor, Asociaţia Naţională a Părinţilor şi Profesorilor, Asociaţia Americană a Administratorilor Şcolari, etc.

CDC a fost capabil să exploateze în favoarea sa dezbaterea dintre grupările SIDA şi cele religioase şi a

format o legătură cu Asociaţia Naţională a Bolnavilor cu SIDA care organizează conferinţe anuale cu activiştii SIDA din întreaga lume. CDC s'a aliat cu American for a Sound AIDS Policy care disemineză informaţii despre teoria HIV-SIDA prin 23.000 de biblioteci religioase, astfel că CDC a devenit sursa de informaţii pentru mişcarea creştină de dreapta şi l-a influenţat pe congressmanul Dannemeyer în acţiunile lui. Finanţarea celor două grupări antagoniste a adus roade. Activiştii SIDA au luptat pentru distribuirea de prezervative şi ace sterile, iar activiştii religioşi pentru introducerea obligatorie a testului pentru HIV, urmărirea partenerilor sexuali, şi chiar carantină. Amândouă grupările au cerut alocaţii mărite pentru cercetare.

După ce AZT a fost aprobat, Burroughs-Wellcome şi-a unit forţele cu CDC împotriva opoziţiei, pentru a-şi proteja profiturile de sute de milioane de dolari. Vânzările fiind în cea mai mare parte adresate homosexualilor, care trebuiau în primul rând educaţi, compania a publicat reclame costisitoare în aproape toate publicaţiile comunităţii homosexualilor, promovând AZT-ul. Apoi interesul lor s'a îndreptat spre grupurile de activişti SIDA, în număr de aproximativ 16.000. Burroughs-Wellcome a finanţat o bună parte din aceste grupări, în special cele mai extremiste şi combatante. Ca urmare critica la adresa AZT-ului s'a stins în schimb retorica a rămas feroce. Iar nenorociţii care testau pozitiv HIV se bazau pe sfaturile lor. În centrul stabilimentului SIDA tronează American Foundation for AIDS Research, fondată de Dr Gottlieb şi Matilde Krim în 1985. Cu legături la Hollywood, soţii Krim au recrutat în campania lor stele de cinema ca Elisabeth Taylor şi Barbra Streisand, iar Burroughs-Wellcome şi-a demonstrat satisfacţia cu o donaţie de un milion de dolari la care Bristol-Myers Squibb (care produce ddI) şi-a adăugat propria contribuţie.

Project Inform, un grup creat de Martin Delaney, şi-a câştigat faima prin combativitatea cu care a criticat FDA şi AZT; după părerea lor, acest medicament a fost împins cu multă grabă spre aprobare şi este un toxic puternic. Împreună cu Peter Goldblum a publicat o carte în 1987, *Strategies for Survival*, în care atrage atenţia homosexualilor despre pericolul narcoticelor de plăcere, amintind efectul imunosupresor al acestor substanţe. Dar Burroughs-Wellcome le-a donat 150.000 de dolari pentru reînoirea computerelor la care Bristol-Meyers Squibb a mai adăugat alte 200.000 de dolari. Şi miracolul s'a înfăptuit. Bine garnisit financiar, cu prestigiul mărit, sfătuit de Anthony Fauci, Martin Delaney a făcut o întorsătură de 180 de grade. Fostul duşman al FDA-ului la o conferinţă de la Universitatea

Stanford a lăudat efortul meritoriu al agenţiei federale, care e, zice el acum, suprasolicitată şi cu personal redus; şi a pornit un atac împotriva lui Duesberg pentru că se îndoieşte de ipoteza HIV.

Larry Kramer, un alt activist SIDA care a fundat grupul Gay Men's Health Crisis, a denunţat iniţial oficialii SIDA. Mai târziu, după ce Kramer a fost înlăturat de la conducere, grupul lui a răspândit teza oficială, fiind de acord cu tratamentul cu AZT. Un fost director i-a admis lui John Lauritsen că au primit bani de la Burroughs-Wellcome, dar a refuzat să spună cât. Kramer a pus temeliile unui alt grup de activişti şi mai radicali, AIDS Coalition To Unleash Power (ACT UP), cu intenţia de a forţa apariţia mai multor medicamente pentru tratamentul SIDEi. Membrii organizaţiei au întrerupt adunări ştiinţifice, au oprit circulaţia pe Wall Street, au invadat birourile corporaţiilor etc., ca în scurtă vreme să devină parte din stabilimentul SIDEi. Anthony Fauci, cel care coordona războiul împotriva SIDEi, a participat la meetingurile acestui grup şi nu a trecut mult până grupul a fost integrat în stabilimentul oficial.

După ziarul *San Francisco Sentinel*, Burroughs-Wellcome a contribuit milioane de dolari la activitatea acestui grup. Un grup mai mic născut din ACT UP, Treatment Action Group (TAG), condus de Peter Staley din New York, e finanţat de Burroughs-Wellcome şi a stors de la compania farmaceutică un milion de dolari pentru AmFAR. Membrii grupului ACT UP participă la diverse simpozioane internaţionale subvenţionaţi de această companie. În 1993 la Berlin, celor 300 de participanţi de la ACT UP li s'a plătit participarea de 950 DM (mărci germane) şi cazarea în hotele somptuoase, iar pentru adunarea de la Londra, grupul a primit 50.000 de lire sterline.

Cei care au beneficiat de această largheţe au fost companiile farmaceutice, căci grupurile de activişti în loc să militeze împotriva tratamentului cu AZT au demonstrat pentru scăderea preţului, ceeace implicit a făcut reclamă produsului; pe unele din pancartele activiştilor scria "Cât poate fi de bun un tratament dacă nu ni-l putem permite?" Acelaşi grup a militat pentru rapida acceptare a produsului ddI de către FDA fără prea multe studii.

Membrii grupului zdrobesc orice obiecţiune critică prin vociferări şi manifestări huliganice. John Lauritsen povesteşte cum la un meeting a fost redus la tăcere când a încercat să ridice unele obiecţiuni critice, iar la conferinţa de la Berlin câteva duzini de membri ai grupului ACT UP au atacat doi participanţi nealiniaţi, au incercat să distrugă

aparatele de transmisie, şi au ars documente. Nu s'a luat nici o măsură împotriva lor. 100 din aceeaşi distinşi membri au distrus materialele participanţilor elveţieni urlând obscenităţi, au ars literatura, au rupt scaunele şi au acoperit distrugerile lor cu sute de metri de hârtie de toaletă: elveţienii se făcuseră vinovaţi criticând folosirea prezervativelor. Cu astfel de militanţi de partea lor, oficialii SIDA nu au de ce să se teamă.

Sistemele de informare trebuiau şi ele atrase de parte oficialilor SIDA. CDC a finanţat National Association of Broadcasters care reprezintă majoritatea staţiilor de televiziune şi peste 6000 de posturi de radio. Întreaga reţea creată de CDC şi de Burroughs-Wellcome sunt sursele de informare pentru mass-media şi guvern, care presupun că aceste grupuri funcţionează independent. În mod insidios se cultivă relaţii personale şi cu unii jurnalişti. Astfel, în 1989 Michael Fumento a scris o carte, *The Myth of Heterosexual AIDS*, în care demonstrează că SIDA nu se răspândeşte dincolo de grupurile iniţiale de risc şi le aduce elogii lui Harold Jaffe, Rand Stoneburner şi Alexander Langmuir care l-au ajutat în adunarea datelor. Toţi trei erau veterani ai Serviciului de Informaţii Epidemice (EIS) de sub aripa CDC: Langmuir a fost chiar fondatorul lui, Jaffe a fost cel care a creat mitul epidemiei. Sub influenţa lor, Fumento a dat vina pe oricine altcineva decât CDC. Cele mai multe grupări pe care le-a criticat au fost de fapt finanţate de CDC, un amănunt delicat pe care a evitat să-l menţioneze în carte. Cât priveşte dogma HIV-SIDA, când a fost atacată a sărit în apărarea ei.

Cu legături puternice în mass-media CDC a izbutit să salveze ipoteza HIV-SIDA de la un dezastru cu consecinţe incalculabile. Cu acest sprijin a putut să lungească perioada de latenţă de la 10 luni la 2 ani, apoi la 5 ani, apoi la 10 ca acum să fie împinsă aproape de 12 ani. Deasemenea a creat iluzia unei pandemii unflând artificial numărul cazurilor prin incorporarea unor noi maladii în lista sindromului SIDA. O mass-media independentă şi nu manipulată ar fi putut scoate la iveală cu uşurinţă astfel de manevre.

Unele informaţii au fost rapid îngropate când au devenit supărătoare. Astfel, la 20 Ianuarie 1990 au apărut în *Lancet* două articole privind sarcomul lui Kaposi. Unul scris de Harold Jaffe, salariat la CDC, în care declară că tumora apare în special la homosexuali cu SIDA şi evită celelalte grupe. Al doilea articol descrie şase homosexuali HIV negativi cu sarcomul lui Kaposi. Datele pledează împotriva ipotezei HIV, argument elaborat de însăşi autorii lucrării, care totuşi caută să dea vina pe unii microbi încă nedescoperiţi. Atenţia

generată de mass-media slăbea teoria HIV-SIDA drept care CDC a încetat discuţia şi întreaga istorie s'a stins urgent.

O situaţie mult mai supărătoare a avut loc în Iulie 1992 când magazinul *Newsweek* a publicat un articol în preajma celei de a 8-a conferinţe internaţionale despre SIDA, în care descrie cercetarea a două laboratoare efectuată pe cazuri de SIDA HIV negative, sugerând posibilitatea existenţei unui nou retrovirus. Unul dintre autori a trimis o lucrare la *Proceedings of the National Academy of Sciences*. Anthony Fauci l-a chemat imediat pe redactorul revistei cerându-i să publice imediat lucrarea. Dar cercetătorii de la conferinţă au dat alt curs incidentului: în loc să se bucure de existenţa a două retrovirusuri care provoacă SIDA, ei au ridicat vălul de pe zeci de cazuri de SIDA fără HIV, în SUA şi Europa, deschizând discuţia despre validitatea ipotezei HIV-SIDA. Situaţia devenise atât de instabilă încât James Curran şi Anthony Fauci au fost expediaţi de urgenţă la Amsterdam *în avionul preşedintelui Statelor Unite* (Air Force Two). Tot ce au putut face a fost să îngroape întreaga afacere. La trei săptămâni după conferinţă, s'a convocat la Atlanta a adunare medicală specială în care specialiştii care au raportat cazurile de SIDA fără HIV au renumit maladia cu un nume demn de memorat - limfocitopenie idiopatică CD4+ (Idiopathic CD4 Lymphocytopenia sau ICL). Astfel au rupt orice legătură cu SIDA şi evident cazurile au fost eliminate ca fiind nesemnificative.

Lawrence Altman, unul dintre absolvenţii grupului EIS, corespondentul medical al ziarului *New York Times*, a admis altor jurnalişti că ştie de existenţa unor cazuri de SIDA fără HIV dar nu a vrut să le menţioneze întrucât nu considera că este de datoria ziarului să publice fapte care nu sunt sancţionate de CDC (de ce trebuie un reporter să fie atât de supus CDC-ului?). Autorul cărţii de faţă, Dr. Bryan Ellison, a fost personal informat de cel puţin două duzini de cazuri de SIDA fără infecţie cu HIV, pe care medicii curanţi intimidaţi de ostilitatea CDC-ului le ascund. Mai mult ca sigur realitatea cuprinde un număr semnificativ de cazuri neraportate.

Prin finanţarea grupurilor de activişti SIDA, CDC a creat o altă unealtă cu care să influenţeze mass-media tot prin intimidare. Îi este greu unui reporter să rămână obiectiv, când are toate şansele să fie categorisit ca rasist, nepăsător, neinformat, etc. Un cititor din New York a trimis o scrisoare critică la adresa tratamentului cu AZT, care totuşi a fost publicată, dar spre mirarea cetăţeanului, redactorii ziarului i-au alterat textul adăugând

după HIV cuvintele "care cauzează SIDA", observaţie cu care ajungem la subiectul următor.

Cenzura în mass-media

În afara fondurilor cheltuite pentru cooptarea jurnaliştilor şi activiştilor SIDA şi pentru plasarea membrilor EIS în poziţii cheie, CDC şi NIH au la dispoziţia lor un nou mijloc eficient pentru a-şi asigura cooperarea mass-mediei - *accesul*. Într'un interviu luat lui Peter Duesberg la postul de televiziune PBS, Elinor Burkett a remarcat că dacă te îndoeşti de ipoteza HIV-SIDA, toate uşile ţi se trântesc în nas şi nimeni nu mai vrea să vorbească cu tine, personalul de la CDC nu răspunde la telefon şi ca reporter te simţi obligat să nu deviezi de la linia oficială căci îţi pierzi contactul cu sursa celor mai recente informaţii; în plus se folosesc tot felul de şantaje emoţionale ca "dacă scrii articolul acesta vei fi responsabilă de oamenii din comunitate care vor înceta de a folosi prezervative...".

Ca să poate face faţă opoziţiei, oficialii SIDA caută să izoleze discuţiile dizidente din interiorul comunităţii ştiinţifice de marele public. Când un reporter i-a cerut lui David Baltimore să răspundă la semnele de întrebare pe care le ridica Duesberg, Baltimore s'a referit la întreaga concepţie ca fiind "iresponsabilă şi pernicioasă" iar câţiva ani mai târziu într'o scrisoare editorială a avertizat lumea despre pericolul pe care îl reprezintă încercarea lui Duesberg de a influenţa publicul afirmând că teoria lui nu are baze faptice. La o prezentare a lui Duesberg, Frank Lilly, un retrovirusolog membru în comisia prezidenţială pentru SIDA, a declarat că regretă că aceasta a devenit o problemă publică. Iritaţi de atenţia acordată de mass-media lui Duesberg, grupul activist AmFAR a aranjat o adunare ştiinţifică în Aprilie 1989 în care trebuiau discutate toate punctele de vedere, dar după cum a admis unul din jurnalişti, a avut loc de fapt o încercare de a-l amuţi pe Duesberg.

Anthony Fauci a fost mai bătăios în 1989, când a declarat într'un editorial că ideile lui Duesberg n'au valoare iar jurnaliştii care pornesc pe un drum greşit s'ar putea să afle că contactul lor cu lumea ştiinţifică va fi diminuat. În 1993 a apărut în *Nature* o scrisoare către redactor trimisă de Chieco-Bianchi şi Rossi, unii dintre cei mai influenţi virusologi din Italia, în care cereau textual să i se refuze lui Duesberg să apară la televizor în confruntări, aşa cum a izbutit să facă unul din ei împreună cu Tony Fauci la cea de a VII-a conferinţă internaţională despre SIDA din Florenţa. Asemea ameninţări venite din partea stabilimentului SIDA, doldora de bani, atârnă greu.

Autorul a primit de la o persoană anonimă un document care demonstrează că în 1987 când

Duesberg era în deplasare la NIH, oficialităţi din guvern au pus la cale o strategie prin care să suprime dezbarea cu privire la ipoteza HIV/SIDA. Operaţia a fost pusă în aplicare la două luni după ce a apărut lucrarea lui Duesberg în *Cancer Research*. O circulară internă a fost trimisă de la secretariatul Serviciilor de Sănătate Publică (Health and Human Services - HHS) cu un titlu mare "ATENŢIE MASS-MEDIA" (MEDIA ALERT). Circulara descrie situaţia creată de lucrarea lui Duesberg care a trecut prin procesul normal de pre-publicare şi ar fi trebuit să fie oprită la NIH (oare de ce avem nevoie de cenzura unei agenţii guvernamentale?) ca apoi să deplângă consecinţele unei astfel de controverse, ce poate influenţa încrederea publicului. Copii ale circularei au fost adresate secretarilor HHS, secretarului adjunct pentru Problemele Publice, Şeful Personalului, Ministrului Sănătăţii (Surgeon General) şi Casei Albe.

Un memoriu asemănător a fost emis de NIH în aceeaşi zi, scris de Florence Karlsberg, în care arată că Bob Gallo a încercat fără succes să-l "reeduce" pe Peter (Duesberg) şi recomandă un răspuns pe linie epidemiologică, care ar fi mai eficient în combaterea lui Duesberg şi pentru care îi recomandă pe William Blattner, Dani Bolognesi, Anthony Fauci şi Robert Gallo. William Blattner a compus un răspuns de trei pagini în următoarele două zile cu pseudo-argumente care au devenit arma standard a apărării HIV. După câteva luni şi-a rescris memoriul fără să-l mai publice, căci politica tăcerii era mai sigură. La sfârşitul anului şi-au dat seama că strategia n'a prea avut efect şi Karlsberg a trimis o circulară internă unui alt angajat prin care explică că lucrarea a doua a lui Blattner n'a fost pusă în acţiune întrucât Paul (probabil cineva de la NIH) n'a considerat că este momentul potrivit, dar cum lucrurile se precipită este cazul să se treacă la acţiune. Circulara lui Blattner a fost revăzută şi augmentată cu alte două nume adăugate la lista autorilor, Robert Gallo şi Howard Temin, şi a apărut în *Science* în Iulie 1988 ca un segment din dezbaterea cu Duesberg, evident nu ca un produs plănuit de NIH. A fost ultima dată când stabilimentul SIDEi s'a angajat în controversa cu Duesberg care ar fi putut atrage interesul mass-mediei. Şi într'adevăr, MacNeil-Lehrer şi-a trimis echipa de televiziune în 1988 ca să-i ia interviul lui Duesberg, dar câteva luni mai târziu, când a fost programată transmiterea, emisiunea a fost anulată. După alte câteva luni s'a încropit la repezeală un scurt segment despre SIDA în care Fauci l-a combătut pe Duesberg. În acelaşi timp emisiunea de la gigantul ABC,

Good Morning America, a aranjat ca Duesberg să fie adus la New York pentru un interviu, cazat la hotelul Barbizon, dar la puţină vreme de la sosire, Duesberg a primit un telefon de la studio prin care a fost anunţat că intervenise ceva şi interviul fusese anulat. În ziua următoare, în segmentul care îi fusese iniţial acordat lui Duesberg, a apărut din nou Fauci care s'a referit la toate aspectele SIDEi cu excepţia controverselor. În final, *Good Morning America* a trimis o echipă la Berkeley pentru un scurt segment cu Duesberg, care a fost contrabalansat de Fauci. Istoria s'a repetat cu CNN (Cable News Network) care i-a promis o jumătate de oră lui Duesberg în perioada în care aveau loc lucrările conferinţei internaţionale despre SIDA în Italia. Din nou emisiunea a fost anulată în ultimul moment şi a fost difuzat numai un segment nesemnificativ multă vreme după terminarea conferinţei. Programul Larry King Live (din cadrul CNN) i-a acordat lui Duesberg în 1992 o jumătate de oră de interviu prin satelit. Suspicios, Duesberg a telefonat producătorului câteva ore înainte de emisiune, ca să i se spună cu regret că emisiunea a trebuit să fie schimbată din cauza alegerilor prezidenţiale. Dar de fapt în locul lui au apărut din nou Fauci şi preşedintele de la AmFAR şi din nou controversa a fost ignorată.

Peter Duesberg a apărut la televizor numai de două ori: prima dată în Martie 1993, în documentarul transmis de ABC, *Day One*. Surse din cadrul producătorilor au indicat că şi de data asta Fauci a încercat să oprească emsiunea prin intimidare. *Day One* niciodată nu a mai discutat controversa SIDEi. A doua apariţia a fost în Aprilie 1994, la emisiunea *Nightline*, dar atunci când Ted Koppel, steaua emisiunii care atrage audienţa, a fost în concediu. Împreună cu Duesberg au apărut autorul cărţii, Bryan Ellison, precum şi alţi dizidenţi, printre care Robert Root-Bernstein. Emsiunea a fost asftel dirijată încât s'a creat confuzie în mintea auditoriului, partea adversă reprezentată de Fauci a beneficiat de mai mult timp, iar dizidenţii au vorbit prin Root-Bernstein care a evitat să atace direct ipoteza HIV.

Presiunea oficialilor SIDEi asupra mass-mediei este universală. În timpul conferinţei SIDA din San Francisco, un producător din Anglia a produs un documentar de o oră în favoarea lui Duesberg pentru care presa, înainte de emisiune, avusese cuvinte elogioase. Dar după emisiune când stabilimentul medical britanic a condamnat emisiunea, presa s'a întors împotriva lui. Terrence Higgins Trust, o organizaţie finanţată parţial de guvernul britanic şi de către Burroughs-Wellcome, a dat în judecată producătorul.

Cât e de puternic stabilimentul SIDA? Jim Warner, unul din

consilierii preşedintelui Reagan, a auzit de controversa SIDA şi a aranjat o dezbatere în Ianuarie 1988 care a fost brusc anulată din ordine venite de mai sus!

Prima publicaţie naţională care a avut interes pentru controversa SIDA a fost *Newsweek* şi unul dintre scriitorii ei s'a întâlnit cu Duesberg în Martie 1987. În acelaşi timp magazinul a aranjat o masă festivă pentru Robert Gallo. Poate discuţia va apărea mai târziu, i-a spus scriitorul lui Duesberg. Momentul a sosit după alţi patru ani după ce a apărut un editorial favorabil lui Duesberg în *Nature*. De-odată au apărut fotografi în laboratorul lui pentru un articol care urma să apară în scurtă vreme - dar care n'a apărut niciodată.

Un alt jurnalist, John Crewdson, a arătat un sincer interes pentru controversa HIV-SIDA şi după o discuţie cu Duesberg a scris un articol despre acest subiect, dar, după cum i s'a confiat unei cunoştinţe comune, s-a lovit de stavile editoriale şi până la urmă s'a limitat la a scrie despre scandalul lui Gallo cu furtul virusului. I-a fost teamă de presiunile politice, a căror intensitate au crescut în aşa măsură încât în 1993 a ameninţat că va scrie un articol care va dărâma poziţia lui Duesberg, articol care nici el n'a apărut încă.

Peter Duesberg a fost menţionat de patru ori în 7 ani în *New York Times*, atacat de fiecare dată. La fel *Washington Post* a avut un articol ostil şi unul neutru. *San Francisco Chronicle* a intenţionat să facă o relatare despre controversa SIDEi care a fost ucisă în faşă. Magazinul *Harper*, după ce a plătit un scriitor timp de trei ani ca să scrie un articol despre controversa SIDEi, a oprit apariţia articolului. În schimb *Los Angeles Times* a publicat câteva articole care au fost însă atât de mult măcelărite de redactori, încât limbajul i-a devenit oarecum ostil lui Duesberg şi fiecare articol a fost însoţit de unul care ataca vehement poziţia dizidentă. În publicaţia lor săptămânală a apărut un articol care critica tratamentul cu AZT. Autoarea articolului i-a recunoscut autorului Bryan Ellison că articolul ei a fost sever cenzurat, refăcut de nouă ori, şi multe informaţii importante au fost eliminate. În anul precedent ea lucrase timp de luni la un articol cerut de *Esquire* care n'a apărut niciodată.

Un chimist care a scris magazinului *Time* a aflat că nici ei nu doresc să se ocupe de controversa SIDA. În scrisoarea de răspuns redactorul spune următoarele: "Apreciem dorinţa Dvs de a trata despre teoriile lui Peter Duesberg şi am adus comentariile Dvs la atenţia redactorilor. Suntem în cunoştinţă de câţiva ani de atacul lui Duesberg asupra poziţiei oficiale a conceptului despre SIDA şi continuăm să

urmărim dezbaterea pe care a provocat-o." Apoi scrisoarea continuă cu citarea unor lucrări nepublicate care contrazic părerile lui Duesberg.

În Germania o reporteră de la *Bild der Wissenschaft* a fost şocată când articolul ei despre Duesberg a fost eliminat fără explicaţii. *Der Spiegel* a publicat un atac violent împotriva lui Duesberg, care nu a fost lăsat să răspundă.

Cenzura în ştiinţă

Stăpâni pe publicitate, stabilimentul SIDA şi-a îndreptat atacul împotriva cercurilor ştiinţifice. Cariera fiecărui cercetător ştiinţific depinde de felul în care îl apreciază colegii, de fonduri, de posibilitatea de a publica şi de a participa la conferinţe. Acestea au fost punctele de atac ale oficialilor SIDEi.

Robert Gallo şi compania refuzau să participe la conferinţe dacă Peter Duesberg prezenta o lucrare. În 1988 un vechi colaborator şi prieten de-al lui Duesberg a organizat o conferinţă despre SIDA în Creta. Numele lui Duesberg a fost eliminat şi acesta a aflat cu uimire din gura prietenului că dacă este inclus în program, întreaga conferinţă se destramă. De atunci Duesberg a fost rareori invitat la adunări şi practic niciodată la conferinţe. Totuşi el a fost invitat la trei conferinţe majore şi la toate trei, Gallo şi-a pus în aplicare ameninţarea (New York 1989, Hamburg 1990 şi Bonn 1993). Cu trei ore înainte de conferinţa din Bonn pe care trebuia s'o deschidă el, şi-a contramandat participarea.

În 1987, după ce i-a apărut lucrarea în *Cancer Research*, publicarea lucrărilor ulterioare ale lui Duesberg şi în special cele privind SIDA a devenit neînchipuit de dificilă, chiar şi în *Proceedings of the National Academy of Sciences* în care membrii academiei ca el pot publica automat. În Iunie 1988 a trimis o lucrare spre publicare la această revistă cu noi evidenţe împotriva ipotezei HIV. Redactorul a respins-o imediat pentru "lipsă de originalitate". Duesberg a protestat la un nou redactor invocând dreptul lui de membru al academiei. Noul redactor a răspuns cu nervozitate că lucrarea ridică "controverse" şi nu o poate publica fără să fie revăzută de colegi. Următoarele luni au fost de negocieri şi revederi ostile dar până la urmă lucrarea fost publicată în Februarie 1989 cu notiţa "Această lucrare reprezintă părerea autorului asupra cauzei SIDEi şi va fi urmată în viitor de o lucrare care va prezenta un punct de vedere diferit". Gallo a fost rugat să scrie punctul de vedere oficial, dar n'a făcut-o.

În August 1990 Duesberg a trimis o altă lucrare în care demonstrează că utilizarea de narcotice este mai strâns corelată de SIDA decât HIV. Lucrarea a fost respinsă fără explicaţii. Forţat, a împărţit lucrarea în două părţi, prima parte fiind o

scurtă trecere în revistă a virusului HIV. După luni de revizii şi negocieri duşmănoase, lucrarea a fost acceptată. Partea a doua a lucrării în care demonstra legătura dintre SIDA şi stupefiante n'a avut nici o şansă. Deşi scrisă la insistenţa unor colegi, doi dintre cei trei (anonimi) care au revăzut lucrarea au fost extrem de ostili. Au descris-o ca "extremă şi foarte dubioasă" deşi unul dintre ei a recunoscut că nu este specialist în acest domeniu şi deşi nici unul nu a putut să demonstreze o singură eroare în lucrare. După ce Harry Rubin a revăzut lucrarea şi a trimis-o la patru persoane independente pentru revizie care au optat pentru publicarea ei, Duesberg a trimis din nou lucrarea la redactor care a ignorat recomandările şi din nou a ales trei persoane anonime care au blocat definitiv publicarea ei. În cei 128 de ani de existenţă a academiei, Duesberg a fost a doua persoană a cărei lucrare a fost respinsă pentru publicare; prima a fost savantul Linus Pauling.

Contraatacul nu s'a limitat numai la amuţirea lui Duesberg. În 1985 a primit un fond special pe timp de 7 ani ca cercetător excepţional, fond care îi permitea să exploreze orice domeniu doreşte. Doi ani înainte de expirare (1990) a făcut cerere pentru reînoire ca să afle cu mirare că aprecierile comisiei de revizuire au fost atât de negative încât cererea i-a fost respinsă. Comisia s'a referit la el ca "unul din pionerii retrovirusologiei moderne" care s'a aventurat prea departe îndoindu-se de cauza SIDEi; în cuvintele comisiei: "Dr Duesberg a deviat şi nu mai poate fi considerat în fruntea domeniului său.... În ultimii ani a fost mai puţin productiv, probabil ca urmare a diluării eforturilor sale cu probleme neştiinţifice.". Faptul că un grup de cercetători de vază consideră îndoielile cu privire la un punct de vedere ca fiind "neştiinţifice" denotă în ce măsură s'a degradat ştiinţa după cel de-al doilea război mondial. Din cei 10 membri ai comisiei, Dani Bolognesi era consultant la Burroughs-Wellcome, Flossie Wang-Staal o colaboratoare strânsă a lui Robert Gallo, atât de strânsă încât au făcut şi un copil împreună, şi amândoi, Dani şi Flossie, au colaborat la strategia NIH de a suprima dezbaterea cu privire la HIV. Trei dintre membri comisiei nici nu au participat la discuţii, un al patrulea a fost prin telefon pentru acordarea fondului. Comisia a fost astfel aranjată încât numai cei ostili au avut cuvântul şi în lucrarea finală au fost incorporate numai comentariilor oficialilor SIDA.

Duesberg a protestat, evident fără succes. În următorii doi ani a dus o luptă continuă pentru a obţine fonduri fără de care cariera lui era sfârşită. La început, Universitatea California din Berkeley a refuzat să aprobe apelul către NIH. Majoritatea

fondurilor universităţii provin de la NIH şi le era teamă de consecinţe. Duesberg nu a primit un răspuns inteligibil de la NIH, drept care s'a adresat congressmanului Ron Dellums, al cărui aghiotant s'a adresat secretarului Sănătăţii şi Serviciilor Umane care a răspuns că n'a găsit nereguli, iar directoarea NIH, Bernadine Healy, a dat un răspuns vag. Lucrurile au părut să ia o turnură favorabilă după apariţia unui articol supărător pentru universitate. Universitatea şi-a dat aprobarea, iar NIH a promis constituirea unei noi comisii.

Apoi în Martie a apărut în *Nature* un articol scris de Michael Ascher care aducea "dovezi irefutabile" că HIV provoacă SIDA. Cercetarea lui arată că la o mie de oameni urmăriţi în San Francisco, numai cei cu HIV au contractat SIDA indiferent de faptul că utilizau sau nu stupefiante. Două săptămâni mai târziu, Fauci a publicat un articol în care pretinde că a depistat cantităţi mari de HIV în nodulii limfatici, iar un al treilea articol părea să confirme observaţiile lui Fauci. Mass-media evident a acordat mult interes acestor "descoperiri epocale". Numai câteva luni mai târziu, după ce lucrurile s'au domolit, a început să iasă la iveală adevărul. Ascher şi colaboratorii au utilizat metode statistice improprii pe date colectate în mod îndoielnic, iar infecţia grandioasă a lui Fauci s'a bazat de fapt pe un număr mic de HIV dormanţi. Însuşi Ascher a criticat lucrarea lui Fauci într'o scrisoare adresată redacţiei.

Duesberg a trimis scrisoarea sa de răspuns redactorului, arătând erorile din lucrarea lui Ascher. Nu numai că nu a fost publicată, dar un redactorial de o pagină demonstrează aplicarea cenzurii în lumea ştiinţifică; redactorul Maddox se întreabă: "Are Duesberg dreptul să răspundă?" Părerea lui este că nu are. Motivul devine evident când redactorul afirmă: "Duesberg a făcut tehnica sa de dezbatere intolerabilă, prin difuzarea poziţiei sale în comunitatea celor cu SIDA". Suprimarea dezbaterii este de fapt poziţia oficială a stabilimentului SIDEi, aşa după cum a cerut-o virusologul italian.

Oare Fauci calculase momentul apariţiei acestor publicaţii? Ca director al cercetării SIDA din cadrul NIH, mai mult ca sigur ştia că finanţarea lui Duesberg era în discuţie. Mai mult chiar, unul dintre colaboratorii lui Fauci a fost văzut distribuind lucrarea lui Ascher înainte de publicare, şi deşi s'a instituit o muţenie desăvârşită asupra faptului, există pobilitatea ca lucrarea să fi fost pusă în mâna comisiei pentru discreditarea lui Duesberg. Oricum, după câteva luni, noua comisie a refuzat din nou să-i acorde finanţe lui Duesberg, motivul fiind opoziţia lui faţa de ipoteza HIV-

SIDA.

Duesberg n'a mai putut obţine nici un fond pentru cercetările sale privind SIDA, AZT-ul sau chiar cancerul. Cel mai elocvent exemplu este cererea pentru testarea produsului "poppers" pe şoareci făcută împreună cu un expert toxicolog recunoscut. Comisia a recunoscut validitatea testului dar a refuzat să aloce fonduri. Tactica de amuţire a opoziţiei cuprinde toate domeniile. În Martie 1993, Duesberg a fost programat să ţină o conferinţă la Universitatea California din Berkeley, ca să afle că trei dintre colegii lui de la universitate au cerut "echilibrarea" conferinţei cu vederi opuse sau anularea ei; unul dintre ei era din acelaşi departament cu el. Alţi profesori, colegi cu Duesberg, îşi manifestă antagonismul prin diverse căi: mărirea salariului lui este blocată, contactul lui cu studenţii este limitat la cursurile inferioare, nu face parte din nici o comisie care discută programa analitică, sau invitaţiile pentru conferinţe etc., sarcina lui este organizarea picnic-ului anual. Studenţii post-universitari sunt descurajaţi de la contactul cu Duesberg. Autorul cărţii de faţă, Bryan Ellison, a trecut el însuşi printr'o astfel de experienţă. Când a decis să-şi facă teza sub conducerea lui Duesberg, a fost supus la diverse acţiuni de intimidare de către alţi profesori ca să se mute la altcineva, iar când a refuzat i s'au pus restricţii cu privire la domeniul de cercetare, nimic cu privire la HIV sau AZT. Susţinerea tezei i-a fost degradată de intervenţia agresivă a unui cadru didactic care nu făcea parte din comisie.

Mulţi din aceşti profesori, ostili disidenţilor, sunt, în particular, consultanţi pentru diverse companii biofarmaceutice care îi plătesc regeşte, şi majoritatea sunt finanţaţi de către NIH. Potopul de bani în ştiinţă a creat o birocraţie intolerantă faţă de gândirea independentă şi a fost capabil să mobilizeze întreaga cercetare pentru SIDA într'un monolit docil.

Refluxul

Războiul împotriva SIDEi a emanat din influenţa imensă a lui David Baltimore. În 1986 domnia lui a început să se clatine. O lucrare de imunologie publicată împreună cu alţi colegi a fost ţinta unui atac când unul dintre autori a declarat că în lucrare sunt inserate date frauduloase, bazate pe experimente care n'au fost executate niciodată. Influenţa lui Baltimore a întârziat cu câteva luni orice investigaţie; apoi atât MIT cât şi universitatea Tufts n'au găsit nici o neregulă. Atunci a intervenit congressmanul John Dingell din Michigan care a reînviat cazul iar Serviciul Secret pus în mişcare a găsit date imaginare intrate în notele experimentale ale uneia dintre coautori, Thereza Imanishi-Kari, scrise cu o cerneală care nu exista pe piaţă atunci când pretindeau autorii că au avut loc experienţele. NIH şi-a redeschis propria investigaţie. În ajutorul lui Baltimore au sărit nu numai o mulţime de prieteni influenţi care au făcut declaraţii în faţa Congresului ci chiar însuşi marele conspirator care trage toate sforile politice din SUA şi probabil din întreaga lume, David Rockefeller, care i-a oferit lui Baltimore postul de preşedinte al universităţii cu toată opoziţia corpului didactic. Opoziţia a fost atât de puternică încât Baltimore şi-a retras candidatura iar David Rockefeller a venit personal să-l determine să accepte postul şi până la urmă a izbutit. Ba mai mult, Baltimore, graţie aceluiaşi înalt prieten, a fost invitat să facă parte din Consiliul pentru Relaţiile Externe (Council for Foreign Relations - cea mai veche grupare conspiratorială din SUA). Tensiunea a fost înăbuşită timp de un an până când NIH a scos la iveală rezultatele propriilor investigaţii care au atestat faptul că o parte din date erau false. Baltimore a trebuit să-şi retragă lucrarea dar totuşi a apărat-o în public. Rebeliunea a erupt din nou, unii din cercetătorii de vază ai universităţii şi-au dat demisia iar David Rockefeller, ca să potolească spiritele, a donat 20 de milioane de dolari universităţii ca o dovadă a "încrederii lui absolute" în Baltimore. După ce alt distins membru al universităţii a plecat în semn de protest, Baltimore a renunţat la postul de preşedinte şi s'a reîntors la laboratorul lui.

Războiul împotriva SIDEi a fost un eşec. N'a salvat nici o singură viaţă. Prezervativele, acele sterile şi testul pentru HIV nu au avut alt efect decât să provoace disperarea celor găsiţi serologic pozitiv. Iar chemoterapia cu AZT a fost aplicată fără răspundere unor persoane care probabil fără AZT ar mai fi trăit încă şi astăzi. Singurii care au avut ce câştiga au fost cei de la NIH şi CDC, vânătorii de virusuri şi industria farmaceutică.

Învăţăminte

În Iunie 1993 a avut loc la Berlin cea de a 9-a conferinţă internaţională despre SIDA la care au participat peste 15.000 de cercetători din întreaga lume. S'au prezentat în patru zile peste 800 de lucrări, al căror rezumat a umplut două volume considerabile. Nimeni n'a putut parcurge mai mult decât un mic fragment din imensitatea de informaţii. Deşi nu s'a realizat nimic la nici una din conferinţele precedente, ele totuşi au generat săptămâni de istorioare senzaţionale răspândite de mass-media. De data aceasta participanţii au recunoscut starea lor de confuzie şi eşecul luptei împotriva SIDEi. Un corespondent a remarcat că după mai bine de un deceniu de strădanie, epidemia

continuă să galopeze şi cercetătorii sunt forţaţi să reexamineze critic pesupunerile acceptate anterior ca adevăruri imuabile. Evident, HIV nu poate omorî celulele de tip T direct, deschizând întrebarea cum produce SIDA. Cum se face că numărătoarea celulelor de tip T care era o indicaţie despre starea sistemului imun, nu mai este aplicabilă în cazul celor cu SIDA? Tratamentul cu AZT a fost total discreditat de cercetarea "Concorde" făcută pe aproape 2000 de pacienţi, care a dovedit că AZT nu prelungeşte viaţa. Iar când un virusolog de talia lui Jonas Salk a prezentat rezultatele unui experiment pentru vaccinare, audienţa a conchis că nu va avea nici un efect şi unii chiar au telefonat la New York ca să-şi vândă de urgenţa la bursă acţiunile lor din biotehnologie.

Deşi nimeni din stabilimentul SIDEi nu a contestat ipoteza HIV-SIDA încrederea multor oameni de ştiinţă a fost zdruncinată. Anticipând atmosfera pesimistă, *Science* a publicat un articol lung întitulat *AIDS: The Unanswered Question*. Pentru prima dată la Berlin au participat şi dizidenţi, plăcut surprinşi să constate un adevărat interes pentru ideile lor. Numărul celor din grupul de revizionişti ai teoriei HIV-SIDA a crescut de la două duzini la peste 400 cu o publicaţie răspândită la peste 1000 de cititori. Deşi exclus din cercurile influente, Peter Duesberg cu încetul a câştigat interes din partea toxicologilor, a fost invitat să publice în unele reviste de specialitate ca *Biomedicine and Pharmacotherapy* publicat în Franţa, sau în jurnalul britanic *Pharmacology and Therapeutics*, şi deasemeni să ţină conferinţe (la universitatea Tulane, universitatea din nordul Texasului, universităţile din Köln şi Dortmund în Germania, şi chiar la unele spitale sau centre medicale doritoare să redeschidă dezbaterea). Cu gândul că Duesberg este o pradă uşoară, a fost invitat la unele conferinţe ştiinţifice internaţionale, pentru ca să se dovedească că existe baze temeinice pentru critica ipotezei HIV-SIDA. American Association for Adolescent Psychiatry l-a invitat să ţină o conferinţă şi i s'a acordat o largă publicitate în revista lor; a ţinut o altă cuvântare la cea de a treia conferinţă despre SIDA din Austria şi la o conferinţă internaţională despre cancer din Pavia, Italia, unde ideile lui au stârnit o dezbatere aprinsă în *Corriere de la Sera*.

Virusologii nu sunt prea încântaţi de atenţia care i se acordă lui Duesberg. Când Duesberg a vorbit la Academia de Ştiinţe din New York în 1989, Robert Gallo nu a apărut deşi fusese programat. Din nou în 1990 la adunarea naţională de hematologie din Germania, Gallo şi-a anulat cuvântarea când a aflat de participarea lui Duesberg. În 1992,

amândoi, Gallo şi Duesberg, au fost programaţi să conferenţieze la universitatea din Calgary, Canada, şi Gallo din nou şi-a contramandat participarea. În 1993 International Academy of Tumor Marker Oncology din Germania l-a invitat pe Gallo să ţină cuvântul de deschidere şi pe Duesberg să inchidă conferinţa. Cu trei ore înainte de conferinţă Gallo i-a înştiinţat că nu poate participa din cauza unei boli în familie. Până acum, Gallo a evitat o confruntare publică cu Duesberg sau cu alţi dizidenţi.

Cercul celor interesaţi în polemica ipotezei HIV depăşeşte grupul cercetătorilor. Duesberg îşi face apariţia tot mai frecvent la radio, ţine conferinţe la diverse cluburi sau organizaţii, cum este Commonwealth Club, magazine îi iau interviewuri lui sau altor disidenţi ca Bryan Ellison, *Zeil um Zehn*, un program de radio foarte popular din Germania, l-a avut ca invitat, programul *Day One* din cadrul canalului de televiziune ABC a avut un segment cu Duesberg şi alţi dizidenţi, şi a fost utilizat chiar în justiţie. *Project AIDS International* creat în Los Angeles strânge material documentar pentru a da în judecată compania Burroughs-Wellcome pentru producerea de AZT. În Anglia, Bob Threakall, un hemofiliac, a avut testul serologic pozitiv pentru HIV şi doctorii au început să-i administreze AZT. Din acel moment starea sănătăţii lui s'a înrăutăţit sever cu pierderea masivă a greutăţii, candidiază, deranjamente stomacale, apnee, insomnie, condiţii care s'au înrăutăţit cu infecţii, delir, diaree permanentă etc., ca în 1991 să moară. Soţia lui, Sue Threakall, după ce a luat contact cu Peter Duesberg şi a fost convinsă de argumentele lui, a dat în judecată Burroughs-Wellcome, fiind asigurată că guvernul va continua procesul dacă finanţele ei se epuizează.

Lipsa exploziei epidemice de SIDA prezise de autorităţi a fost un alt factor care a creat scepticism. După cum arată *Sunday Telegraph* din 1992, cifra oficială anuală pentru noile cazuri a fost iniţial de 100.000, revizuită în ultimul deceniu la 30.000, apoi din nou redusă la 13.000, apoi altă agentură guvernamentală a sugerat o cifră de 6.500 dar în realitate au fost mai puţin de 1.000 de cazuri, ceeace arată că epidemia în populaţia heterosexuală nu există. Ca urmare guvernul britanic a redus programul de educare al publicului în general, rămânând concentrat numai la grupul de risc.

În 1992, *Sunday Times* a publicat un articol despre HIV scris de Neville Hodgkinson care a antrenat alte ziare într'o dezbatere tot mai înfierbântată. *The Independent, The Financial Times, Sunday Express, The Telegraph* şi *Daily Mail*, toate au intrat în horă şi schimbul de idei

şi acuzaţii a devenit atât de furios încât chiar *New York Times* a fost forţat să publice un singur scurt articol despre feuda din Anglia. Controversa s'a extins şi în Canada.

Cu toate aceste mici fisuri în secretul care învăluie problema HIV-SIDA, linia oficială este cea care predomină şi oficialităţile SIDA deţin poziţia forte. Miliardele de dolari care s'au vărsat de către agenţiile federale în cercetare şi de către companiile biofarmaceutice au cumpărat enormă influenţă. Cercetătorii, nemulţumiţi de lipsa de progres în munca lor, nu-şi vor distruge propria carieră denunţând dogma HIV care le asigură o existenţă îmbelşugată. Giganţii Burroughs-Wellcome,Bristol-Meyers Squibb şi Hoffmann-LaRoche, care produc AZT, ddI şi ddC, nu doresc să întrerupă linia profitabilă a acestor toxine (un tratament pentru copii costă în 1997 15.000 de dolari anual!). Activiştii SIDA sunt subvenţionaţi de către industria farmaceutică şi CDC şi evident izvorul de bunătăţi ar seca în caz de răzmeriţă. Mass-media, infiltrată de agenţii CDC, nu doreşte să-şi piardă bunele relaţii cu CDC, NIH şi alte agenţii. Toate aceste forţe se străduesc să continue războiul profitabil împotriva SIDEi şi să sugrume orice dezbatere cinstită. Astfel grupul care doreşte revizuirea doctrinei HIV-SIDA nu-şi poate publica lucrările în nici un jurnal medical de importanţă, Duesberg nu poate obţine finanţe de la NIH şi-şi poate pierde laboratorul dacă nu găseşte o sursă de venit. Mai grav e faptul că publicul larg nu a avut ocazia să afle că există îndoeli cu privire la HIV. Contribuabilii şi persoanele HIV pozitive sunt potenţial opoziţia cea mai explozivă de care se tem oficialii SIDA. Cu trecerea timpului falimentul războiului împotriva SIDEi devine tot mai grandios, şi atitudinea oficialilor tot mai dură şi intransigentă pentru a menţine pe linia de plutire o navă sortită pieirii.

Cercetare ştiinţifică desfrânată

Există o nouă teamă generală de microbi şi infecţii promovată de pericolul SIDEi şi de nevoia de a ne simţi imuni faţă de aceste ameninţări invizibile. Teama aceasta apare când de fapt maladiile infecţioase au încetat să ucidă; mai puţin de 1% din mortalitate în lumea industrială e datorită bolilor infecţioase. Cauza principală sunt bolile cardio-vasculare, urmate de cancer, iar viaţa medie a atins aproape 80 de ani. Faptul că ştiinţa modernă poate înfricoşa publicul cu un pericol de mult eliminat arată puterea enormă de care dispune. Frica de boli a fost întotdeauna exploatată de oficialităţile medicale pentru a stoarce bani de la cetăţeni, ca în acelaşi timp să ciuntească din libertăţile lor. E mult mai uşor să dai vina unei afecţiuni pe un microorganism decât să te

angajezi la eforturi îndelungate, care comportă ani de cercetări a unei cauze nefamiliare într'un mediu extrem de complex. Entuziasmul sincer cu care a început vânătoarea de microbi în era lui Robert Koch a degenerat în modă, şi în ultima vreme în adevărată goană după profit. Fondurile imense acordate de NIH privilegiind vânătorii de virusuri a asigurat proliferarea lor şi a asigurat baza puterii lor politice, dar culmea activităţii lor a însemnat totodată prăbuşirea ştiinţei adevărate în Statele Unite. Ştiinţa modernă americană a fost destinată să fie cea mai avansată din lume şi încă-şi mai păstrează această reputaţie - cel puţin la suprafaţă. Ce a creat această iluzie de succes glorios? Banii. Cercetarea ştiinţifică s'a extins peste măsură, armata înrolată în ea este imensă şi datele generate mult prea numeroase. Daniel Greenberg, redactorul revistei *Science & Government Report,* comentează că succesul politic al NIH se bazează pe spectrul calamităţilor şi bugetul lor hipertrofiat pe profeţii apocaliptice cu care mulg fonduri de la Congres. După părerea lui, dezvoltarea cercetării sub aripa industriilor biofarmaceutice demonstrează o poftă patologică pentru expansiune care nu are nimic în comun cu productivitatea ştiinţifică.

Explozia în alimentarea cercetării biomedicale cu fonduri, bazată pe credinţa falsă că mai mulţi bani înseamnă o ştiinţă mai bună, a adus cu sine o serie de consecinţe distrugătoare:

1. <u>Un potop de date inutile.</u> Ştiinţa prin definiţie este un proces de interpretare mai degrabă decât de adunarea datelor. Există nevoia de un număr limitat de tehnicieni care să conducă câteva experimente bine îndrumate, dar colectarea datelor dacă devine o preocupare în sine este fără rost. Pe măsură ce cresc fondurile, în aceeaşi măsură se acumulează muntele de date neprelucrate şi fără rost. Şi cantitatea lor face înţelegerea şi interpretarea lor extrem de dificilă; cercetarea este fragmentată, cercetătorul se vede obligat să-şi îngusteze câmpul de activitate şi întregul efort ajunge sub un control colectiv. În această atmosferă ideile personale, care nu cadrează cu ipoteza care guvernează colectivul, sunt eliminate. Fiecare cercetător ţine cu dinţii de osciorul lui şi nu priveşte cu ochi buni amestecul altora. Doctrina oficială devine rigidă. Şi cine decide ce să se studieze? Răspunsul este cu adevărat surprinzător. Cercetătorii au admis că ei absorb punctele de vedere privind SIDA sau lupta împotriva cancerului din *New York Times!* Cu alte cuvinte, ceeace transpiră prin presă are mai mare greutate decât masivele şi necititele lucrări profesionale.

2. <u>Impunerea unei viziuni unice prin presiunea colegilor.</u> Sub

sistemul de apreciere a activităţii de către colegi, accesul unui cercetător la fonduri, publicaţii, decernarea de premii, participarea la conferinţe, ajunge la cheremul colegilor. Este un sistem absurd care pune cariera unei persoane în mâna competiţiei, un sistem care ar aduce dezastru financiar dacă s'ar aplica în industria manufacturieră. Când creşte numărul celor din colectiv, ca un efect direct al fondurilor sporite, colectivul acţionează ca o gloată şi înnecă orice iniţiativă personală care poate fi în conflict cu înţelepciunea oficială. Cercetătorii petrec mai mult timp cultivând alianţe decât ridicând probleme nepopulare care ar primejdui bună starea gloatei. Într'un colectiv restrâns, oamenii îşi exprimă fără multe reticenţe ideile personale.

Cercetarea biomedicală aşa cum este, a eliminat practica interpretării informaţiilor, pe care a înlocuit-o cu o prelucrare mecanică a datelor. David Horrobin, redactorul jurnalului *Medical Hypotheses,* explică efectul nivelator al presiunii colegilor, sugerând că majoritatea cercetătorilor nu doresc de fapt un progres rapid, ci se complac într'o stare de "confuzie ateoretică" în care nimic nu este greşit, o lume fără riscuri din cauza lipsei de precizie. Dar pe de altă parte visul cercetătorilor este de a ieşi la iveală cu un concept ştiinţific nou; din păcate majoritatea sunt incapabili de a genera ceva nou şi se simt ameninţaţi de cei care pot.

3. Politica centralizării ştiinţei. Guvernul federal prin largheţea lui a obţinut un monopol asupra ştiinţei, prin câteva agenţii puternice ca NIH care dictează practic dogma oficială. HIV este cazul cel mai flagrant. Declarat la o revistă a presei sub egida departamentului de Servicii Umane ca fiind responsabil de cauza SIDEi, întregul stabiliment medical s'a înrolat supus ca o turmă de mieluşei în dosul acestei dogme. Fără intervenţia bănească a guvernului, cercetarea ar cădea în sarcina autorităţilor locale sau a organizaţiilor private, care ar permite şi genera opinii diverse.

4. Conflicte în interese comerciale. Industria biotehnologică a satisfăcut iniţial piaţa cu echipament şi reactivi, în special laboratoarele legate de NIH. Dar pe măsură ce bugetul NIH s'a hipertrofiat, în aceeaşi măsură a crescut şi piaţa pentru produsele biotehnologice. Industria farmaceutică a beneficiat şi ea de politica monopolistă a FDA care nu permite competiţie în terapie. O parte din profituri sunt dirijate în mâna cercetătorilor prin dividentele pe patente, consultaţii, poziţii plătite în comisia de conducere a întreprinderii, etc. Aceiaşi oameni de ştiinţă sunt cei care revăd activitatea colegilor lor decizând dacă competitorul lor merită să primească o bursă sau nu, sau să publice o lucrare. Aceste interese financiare

domină viaţa ştiinţifică din SUA fie că sunt la nivelul universităţilor, la NIH sau la FDA. Ele devin inevitabile când se varsă sume imense în ştiinţă. Singura soluţie viabilă este reducerea drastică a fondurilor NIH pentru cercetare.

5. Iresponsabilitate şi fraudă. Sunetul banilor a transformat lumea ştiinţifică într'o bătălie, unde motto-ul este "publică sau pieri". Cum oamenii de ştiinţă, prin acceptarea dogmelor oficiale, nu depun prea mult efort în verificarea interpretărilor colegilor, competiţia s'a transformat într'o cursă pentru strângerea datelor. Aceasta a degenerat în fabricarea frauduloasă de date. În special SIDA, cea mai bogat finanţată cercetare, a generat o mulţime de fraude şi investigaţii, aşa cum s'a arăta anterior. Din nou, cu fondurile tăiate, oamenii de ştiinţă ar avea mai mult timp să judece cercetarea lor, şi în lumea ideilor şi interpretărilor liber exprimate frauda îşi pierde sensul.

Bugetul NIH continuă să crească aşa după cum creşte şi influenţa sa asupra Congresului şi politicienilor. În problema SIDEi, politicienii cred că cercetarea este pe drumul cel bun şi în 1994, administraţia Clinton a alocat 6 miliarde de dolari pentru această cercetare. Rezultatul va fi o totală dominare a cercetării ştiinţifice de către NIH şi un supliment de câteva mii de colectori de date ridicaţi la rangul de cercetători. Clinton l-a numit pe Harold Varmus, bun prieten al lui David Baltimore, director la NIH (National Institutes of Health); sub el rămâne retrovirusologul Samuel Broder ca director la NCI (National Cancer Institute), Anthony Fauci este numit directorul NIAID (National Institute of Allergy and Infectious Diseases), iar Robert Gallo, şeful celui mai mare laborator de retrovirusologie din NCI. Prin aceste numiri, Clinton a reînviat războiul împotriva SIDEi. În final reputaţia ştiinţei va fi serios şifrită.

Birocraţia creată în aceste programe a izbutit de decenii să mulgă bani pe motivul diferitelor războaie: James Shannon cu războiul împotriva poliomielitei, Richard Nixon cu organizarea armatei pentru lupta împotrica cancerului, David Baltimore cu războiul împotriva SIDEi. Acum NIH declară război împotriva cancerului mamar după moda vremii, pornind de la ideea fără bază serioasă că este provocat de un defect genetic, mutaţie pentru care există suficiente date care îl exonerează. Din nou valuri de fonduri vor închista cercetarea ştiinţifică pe acelaşi făgaş eronat, vieţi vor fi sacrificate dar o stare de război mobilizează cel puţin temporar publicul în sprijinul acestor programe, deşi războiul împotriva cancerului şi a SIDEi nu a produs decât tragedii.

La 1 Ianuarie 1993 ziarul *Los*

Angeles Times a scris că de anul nou 40.000 de americani HIV pozitivi se vor trezi cu SIDA, profeţie care s'a adeverit; în luna aceea numărul cazurilor a crescut cu 204%. Aceste cifre au fost trâmbiţate de către oficialităţi şi mass-media pentru a exploata frica publicului. Ce au uitat să anunţe a fost cum s'a ajuns la această cifră. Când interesul publicului pentru SIDA slăbeşte, e nevoie să răspândeşti teama de o nouă explozie a simptomului. Pentru asta CDC a mai adăugat la lista SIDEI noi boli cu care deodată numărul pacienţilor a crescut dramatic, truc pe care CDC l-a utilizat în 1985, 1987 şi 1993. Noua definiţie, în care intră tuberculoza, pneumonia, unele dezordini ale tabloului sanghin şi în special pentru femei cancerul cervical, va avea drept consecinţe creşterea numărului celor cu traume psihologice, cu slujbe pierdute fiind ostracizaţi de frica infecţiei etc. Dar nu toţi vor suferi. După cum arată acelaşi ziar, "definiţia întregită este o victorie pentru activiştii SIDA pentru că ei vor utiliza cifre mai ridicate pentru a obţine fonduri suplimentare...". Această cinică manipulare a fricii publice care umflă buzunarele activiştilor SIDA se bazează pe tragedie umană. În cartea Dr-lui Ellison e relatată povestea unui cuplu din Miami, Florida, Cesar şi Teresa Schmitz, descrisă în propriile lor cuvinte. Pe scurt, Cesar, soţul, a testat pozitiv cu anticorpi HIV, spre groaza familiei. Viaţa lor a încetat să fie normală. Deşi fără simptome, a acceptat să fie tratat preventiv cu AZT. După oarecare vreme s'au instalat simptomele caracteristice cu diaree, pierderea greutăţii etc. Întâmplător au auzit de Peter Duesberg cu care au luat legătura şi după o lungă convorbire telefonică, Cesar a decis să întrerupă orice tratament. Rezultatul a fost spectaculos. În scurtă vreme au dispărut toate simptomele, viaţa lor s'a normalizat, şi au plănuit să mai aibe un copil.

În timp ce sute de mii de oameni mor din cauza abuzului de stupefiante sau a tratamentului cu AZT, oficialii SIDEi insistă cu acele sterile, prezervativele, impunerea testului HIV, şi împoaie capul publicului înspăimântat cu propaganda despre SIDA, toate pentru un virus inofensiv tratat cu un medicament mortal. Persoanele HIV pozitive nu au motive de temere: pot trăi o viaţă perfect normală aşa cum o trăesc cei 12 sau 13 milioane de HIV pozitivi din întreaga lume.

Când publicul va afla de înşelătorie, scrie Bryan Ellison, cercetătorii SIDEi vor depune toate eforturile ca să-şi atenueze dizgraţia acceptând ideea de cofactori şi acordând gradat tot mai mică importanţă nenorocitului HIV. Probabil vor încerca să dovedească că noile teorii sunt o încununare a progresului

realizat în cercetarea SIDEi [nota noastră: speranţa lui Ellison nu s'a realizat încă. Bine înscăunaţi de către prezenta administraţie, birocraţii SIDEi au izbutit să introducă testarea obligatorie pentru HIV în tabloul sanghin, deşi s'a recunoscut public că este doar "un cofactor". Dacă 10% din populaţie este în mod normal HIV pozitivă, înseamnă că va exista o recrudescenţă a epidemiei artificial create cu noi cazuri mortale datorate tratamentului preventiv].

*

* *

Postscript la Internet

Guvernul a interzis trei pagini de pe Internet servite de Audiotext Connection Inc., şi Promo Line Inc., după ce unii abonaţi s'au plâns că fuseseră puşi să plătească sume mari pentru linia intercontinentală cu fosta republică sovietică Moldovenească, pentru legături telefonice pe care nu le stabiliseră ei. Scenariul pare să fie următorul: făcând contact cu acele pagini, vizitatorii au permis unui program să pătrundă în computerul lor care întâi amuţea sunetul modemului lor, apoi întrerupea legătura cu serviciul lor de Internet şi stabilea legătura cu un număr de telefon din Republica Moldovenească, legătură care nu se întrerupea decât atunci când se stingea computerul. Cei care au rămas cu computerul aprins mai multă vreme au plătit până la $3.000 pentru convorbirea telefonică intercontinentală (*Communications-Week*, 26 Martie 1997, p. 11).

Vizitatorii Internetului se pot apăra de applet-uri de tipul celui descris mai sus cu ajutorul programului *SurfinShield* produs de compania Finjan Software. Dar nu este prevăzut să se apere singuri; pentru a-i "apăra de astfel de atacuri", chipurile, guvernul se va vedea obligat să aplice o cenzură strictă pe Internet. Jim Clarke, unul din fondatorii companiei Netscape, a declarat la o conferinţă a Internetului din 1995 că este inevitabil controlul guvernului asupra încifrării pe Internet (*Byte*, Martie 1997, p. 115).